ON-KAPAK-Sibat.qxp_Layout 1 27/02/2019 16:48 Page 1

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 38 / Hejmar 446 / Sibat 2019

Topyekun direnişle zafere!

√ "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" hamlesi daha önceki süreçlerde olduğu gibi sadece faşizmi darbelemeye, geriletmeye çalışan bir hamle değildir. Faşizmi yıkmayı, özgürlük ve demokrasi devrimini zafere taşımayı hedefleyen bir zafer hamlesidir.

√ Mevcut hamle, ne açlık grevleriyle sınırlı bir eylemselliktir ne de sadece zindanlarda yürütülen bir eylemselliktir. Açlık grevleri de kuşkusuz eylemliliğin içerisindedir, zindanlar da birer eylem alanı olarak değerlendirilmiştir ama esas olarak dört parça Kürdistan'da, Ortadoğu'nun her alanında ve yurtdışında eylemleri geliştirmek, hamleyi yürütmek temel görevdir.

√ Direniş hamlemizin tecridi kıran, faşizmi yıkan, dolayısıyla Kürdistan'ı özgür, Türkiye'yi demokratik yapan sonuçlar ortaya çıkartması en güçlü olasılıktır. Bu bakımdan en çok avantajlı konumda olan bizim Hareketimizdir. Zamanı iyi değerlendirir, fırsat ve imkanları doğru kullanır, siyasi ilişki ve ittifaklara dikkat edersek; değil AKP-MHP faşizminin Rojava'ya saldırılarını kırmak, onu kuşatmak, çöküşe götürmek, yıkmak, tarihin çöp sepetine atmak işten bile değildir. 2019 baharında ve yazında yaşanabilecek en önemli siyasi gelişme kesinlikle bu olacaktır. Bu gerçeği görmek, buna göre ideolojik, politik ve pratik çalışmaları yerinde, zamanında doğru ve etkili bir biçimde yürütmek gerekir.

>4-12

Halkların özgürlük mücadelesi Ortadoğu'daki demokratik gelişmenin temel gücüdür

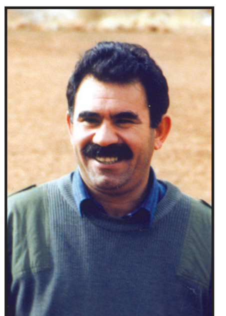
Duran Kalkan

Libya'dan Mısır'a, Yemen'e kadar belli düzeylerde değişiklikler oldu. Suriye'de de olur. Çünkü; Esad yönetimi eskisi gibi kalamaz. Önümüzdeki süreçlerde bazı değişiklikler olacaktır fakat bilelim ki; Arap sahasındaki değişim kalıcı değildir, bir sistem yaratmayacaktır. Türkiye ve İran'da değişiklik yaratmadıkça, demokratikleşme geliştirilmedikçe Arap sahasındaki gelişmeler kalıcı olmayacaktır. Arap sahasındaki gelişmeler, demokratik güçlere mücadele etmeleri için güç biriktirme olanağı sağlıyor ama kalıcı çözüm vermiyor. O nedenle Arap sahasında, biz kalıcı çözüm gerçekleştiririz, yaklaşımı yanlıştır. 'Biz Başûr ve Rojava'da çözüm bulalım; Suriye ve Irak'ta sorunlar çözülsün, demokratik olsun, bu da güzel bir şeydir. Türkiye ve İran'da ne oluyorsa olsun' yaklaşımı havada bir yaklaşımdır. Ne Türkiye buna izin verir ne de İran.

>19-20

Komplo ortamının oluşmasında bazı felsefi ve siyasi yaklaşımlar

Rêber Apo'nun Atina Savunması'ndan alınmıştır

Tarihte umut arayışları hep hakim sistemlerin kıyılarında yaşayan, dağların ve çöllerin kuytularına sığınmış topluluklarında aranır. Kürt toplumsal olgusu, hem coğrafya hem de insan olarak kıyıdaki bu kuytu köşelerden biridir. Kürt olgusunun kaybolan temel insani gerçekliğinin toplumun hayati kavram tanımlamasına zemin sunabilecek özellikler taşıdığının başından beri farkındaydım.

Her temel bilimsel esrarın doğru tanımı yakalaması gibi, benim de bu alanda ısrarla toplum kavramını tanımlamayı doğruya daha yakın yapmam anlaşılırdır. Çağın verili toplumunu çözmeden, onu aşacak sisteme ulaşılamaz.

>16-18

Tarihi kişilikler çizgi devrimciliğini tereddütsüz uygularlar

Evîndar Ararat

Viyan Yoldaş'ın eyleminde Uluslararası Komplocu güçlerin faşist Türk devleti eliyle Önderliğe yönelik uyguladığı tecridi kırmak, düşmana bir cevap vermek temel amaçtır. Ancak mektuplarında da belirttiği gibi, örgüt içindeki tasfiyeciliğin anlayış, yaşam ve duruş açısından etkilerinin tam aşılmamasına yönelik de bir eylemdir, bir duruştur ve Önderlik etrafında kenetlenmeye bir çağrıdır.

>26-27

Komplonun 21. yılına girişi ile başlayan "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesi başka süreçlerdeki mücadelelerle benzeştirilemez

21. yıla hareket ve halk olarak, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesiyle giriyoruz. Kuşkusuz bu direniş 15 Şubat Uluslararası Komplo'sunu tümüyle yıkmayı, yok etmeyi hedefleyen bir direniş oluyor. Söz konusu direnişi başlatmış olan Leyla Güven'in açlık grevi direnişi bugün 100. gününü dolduruyor. Yine, Hewlêr'de açlık grevi direnişinde Nasır Yağız'ın direnişi 87. gününde. TC zindanlarında, Strasbourg'da, Galler'de yürütülen direnişler 60. gününü geçmiş durumda. Tüm bu direnişleri selamlıyor, başarılı olacaklarına, amaçlarına ulaşacaklarına dair yüksek inancımızı ifade ediyoruz.

Kürt halkı, dostları 15 Şubat Uluslararası Komplo'sunu, halkımızın "kara gün" dediği, Önder Apo'nun, "Kürt soykırım günü" olarak ilan ettiği komployu protesto ediyor. Zaten yirmi yıldır hiçbir zaman meşru görmedi, kabul etmedi, beynine ve yüreğine yediremedi, her zaman değişik biçimlerde reddetti ve direniş halinde oldu. Bugün ise Amed'de, Strasbourg'ta, açlık grevi direnişlerinin olduğu her alanda her türlü engelleme ve baskılara karşın yaygın kitle eylemlilikleri var, yürüyüşler yapılıyor, açlık grevcilerine ulaşılmaya çalışılıyor. Komplo protesto ediliyor. 10 milyonlarca insan oruç halinde bu uğursuzluğu, ona yol açan gafleti, duyarsızlığı kendi şahsında yenmeye, açlık grevi direnişçileriyle bütünleşmeye çalışıyor. Tüm bu direnişlerin hepsini selamlıyoruz.

> Leyla Güvenler, Nasır Yağızlar, zindanlarda yüzlerce tutsak, dört parça Kürdistan'da ve dünyanın dört bir yanında devrimci, yurtsever, demokratik güçler, Kürt halkı ve dostları Komplo'yu yenilgiye uğratma, yıkma, tarihin çöp sepetine atma anlamına gelen, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesini kararlılıkla başlatmış ve kararlılıkla da yürütür bir konumda bulunuyor.

Uluslararası Komplo insanlık suçu anlamına gelen bir saldırıdır

Böyle bir topyekun direniş içinde 21. yıla giriyoruz. 20 yıldır çeşitli biçimlerde Komplo'yu reddettik fakat bu 21. yıla girerken hareket ve halk olarak reddedişimiz "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişçilerinin duruşu temelindedir, Viyan çağrısı temelindedir. Uluslararası Komplo ile yaşamak istememe temelindedir. Tecridi kırma hedefiyle başlatılan ve bugün kararlılıkla yürütülen direniş esas itibariyle Uluslararası Komplo'nun yıkılmasını hedeflemektedir. Uluslararası Komplo'nun Kürt'ü inkar eden ve imha etmek isteyen, Kürt halkına soykırımı dayatan zihniyet ve siyasetten kaynaklandığını, inkar ve imha diye tanımlanan sistemin özgürlük Önderliğimize ve Özgürlük Hareketimize yöneltiği bir saldırı olduğunu biliyoruz.

Komplo bir imhacı ve tasfiyeci saldırıdır. Kaynağını Kürt sorunundan alıyor. Kürt'ü inkar eden ve imha etmek isteyen zihniyet ve siyasetten alıyor. Kürt varlığını ve özgürlüğünü savunan, geliştirmek isteyen her şeyi yok ederek Kürt soykırımını tamamlamak istiyor. Bu temelde imhacı ve tasfiyeci bir saldırı oluyor. Doğal olarak Kürt varlığını ve özgürlüğünü savunan duyguyu, düşünceyi, zihniyeti, siyaseti ve örgütü hedefliyor. Kürt halkının varlık ve özgürlük iradesini ve bilincini yok etmeyi imhacı saldırısının baş hedefi yapıyor. Bu temelde de Önder Apo'yu imha etmeyi hedefleyen bir vahşi saldırı oluyor. Doğrudan saldırı oklarını Önder Apo'ya yönelten, Kürt halkının varlık ve özgürlük iradesini, bilincini böyle bir saldırıyla yok etmeyi, buna dayanarak Özgürlük Mücadelesi'ne öncülük eden Parti hareketimizi tasfiye etmeyi, Önder Apo'nun imhasına ve PKK'nin tasfiyesine dayanarak da yüz yıllık Kürt soykırımını sonuca götürmeyi, Kürt halkının tarihten silinişini gerçekleştirmeyi amaçlıyor. Bu düzeyde bir vahşi saldırıdır. Soykırımı yürütmek ve sonuca götürmek gibi insanlık erdeminin en büyük suç saydığı bir saldırganlığı ifade ediyor. Bu anlamda bir insanlık suçu oluyor. Uluslararası Komplo sadece bir saldırı değil, sadece Önder Apo'yu ve PKK'yi imha etmek isteyen değil, Kürt halkını, onun varlık ve özgürlük çabasını hedefleyen değil, bunlar şahsında insanlık suçu anlamına gelen bir saldırıdır.

Önder Apo'ya saldırı Kürt halkına saldırıdır

Önder Apo'ya saldırı, Kürt halkının varlık ve özgürlüğüne saldırı anlamına gelmektedir. Bütün halkların, insanlığın, kadınların ve gençlerin özgürce, demokratik ve kardeşçe var oluşlarına ve yaşamlarına yöneltilmiş bir saldırı olma özelliği taşıyor. Bu bakımdan bütün insanlığı hedefleyen, kardeşliği hedefleyen, özgür yaşamı hedefleyen, kardeşçe bir arada yaşamayı öngören demokratikleşmeyi hedefleyen, Kürt sorununun demokratik çözümünü engellemeyi hedefleyen bir saldırı olarak gerçekleşmiş bulunuyor. Yirmi yıl önce böyle bir amaçla söz konusu saldırı planlanmış, uygulamaya konmuş, yirmi yıldır da bu amacı gerçekleştirmek için komplocu güçler ellerinden gelen bütün imkanı kullanıyorlar. Topyekun bir saldırı konumunda bulunuyorlar. İnsanlık suçu oluşturan amaçlarına ulaşmak için her türlü imkanı, fırsatı kullanarak imha ve yok etme amaçlı saldırılarını sürdürüyorlar. Bu gerçeği böyle görmek, bilmek, 15 Şubat Komplosu'nu bu temelde ele almak, değerlendirmek, bilince çıkartmak, dolayısıyla komplo gibi imhacı, vahşi, özgürlük, demokrasi, halk düşmanı bir saldırganlığa karşı çok daha bilinçli, örgütlü, direngen ve mücadeleci olmak gerekiyor.

Böyle bir saldırganlıkla bir arada kalınamaz, birlikte var olunamaz. O nedenle doğru duruş, doğru tutum; böyle insanlık suçu olan bir saldırganlığı tümden reddetmektir. "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişçileri bunu yaptılar. İlk andan itibaren Uluslararası Komplo saldırısını parçaladılar, kırdılar, zayıflattılar, yenilgiye uğrattılar. Bütün halklar için, özgür yaşamak isteyen insanlık için bir çağrı oldular. Yeterli, yetersiz; aslında son yirmi yıla damgasını vuran bu çağrı temelindeki duruş ve mücadele oldu. Eğer yirmi yıldır özgürlük için örgütlü mücadelemiz var olduysa, gelişerek sürdüyse, tüm imhacı ve tasfiyeci saldırıları boşa çıkartmayı, yenilgiye uğratmayı başardıysa, bunların hepsi söz konusu çağrı temelinde gerçekleşti. Önder Apo'nun Komplo'ya karşı duruşu, mücadelesi ve direnme çağrısı temelinde hayat buldu, gelişme gösterdi. Bu günde bir zafer iradesi haline geldi.

Viyan Soran Yoldaş Komployla birlikte yaşanamayacağını ortaya koydu

Dikkat edilirse başlangıçta sadece direnme, Komplo'yu darbeleme, başarısız kılma biçiminde bir iradi duruş vardı. Böyle bir duruşu 7. yıldönümünde Viyan Soran Yoldaş kırdı. O tarzda durulamayacağını, Komplo karşısındaki duruşun bu biçimde olamayacağını, Komployla birlikte yaşanamayacağını ortaya koydu. Bugün Leyla Güven öncülüğündeki, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesi bir bütün olarak, Hareket ve halk düzeyinde böyle bir bilince, iradeye, kararlılığa, hedefe ulaştığımızı gösteriyor. Komploya karşı direniş, Komplo'yu reddetme, Komplo'yu aşma mücadelesi işte böyle bir düzeye ulaşmış bulunuyor. Komplo'yu tümden reddeden, kırmayı, yıkmayı, yenilgiye uğratmayı, tarihin çöp sepetine atmayı hedefleyen bir irade, bilinç, istek haline gelmiş bulunuyor.

Bu gelişme tarihidir; binlerce şehit, yıllarca mücadele etme temelinde böyle bir irade ortaya çıkabildi. Komplo'nun yenilebileceği, dolayısıyla Kürt sorununun çözülebileceği, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturulabileceği hedef olarak ortaya çıktı. İşte bu bilinç, irade bugün "Tecridi Kıralım" hamlesi temelinde tarihi bir direnişe dönüşüyor. Her alanda açlık grevi direnişçileri öncülüğünde bir bütün halkın, kadınların, gençlerin, tüm ezilenlerin, Ortadoğu'da demokrasi, dünyada özgürlük isteyen herkesin katıldığı, birlikte yürüttüğü bir özgürlük direnişi haline gelmiş bulunuyor.

Bu gelişme geç görülebilir fakat tarihi öneme sahiptir. Geç de olsa, zayıf da gelişse, parçalı da yaklaşılsa, hala tam anlamıyla potansiyel güçlerine ulaşılamamış da olsa gerçeklik budur. Söz konusu direnişin anlamı budur. Yürütülüş tarzı, hedefi, kesinlikle böyledir. Bunun gerisinde bir tutum, duruş asla söz konusu olamaz. Olacaksa ya söz konusu direniş temelinde tecrit kırılacak, Komplo yenilecek, Önder Apo özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşacak ve bu temelde Kürt sorunu denilen, yüz yıldır Kürt'e dayatılan soykırım zihniyet ve siyaseti tarihin çöp sepetine atılacak ya da insan olarak, özgür yaşam olarak var olunmayacak. Durum bu kadar nettir. O nedenle, içinde bulunduğumuz süreci doğru anlamak, Komplo gerçeğini ve Komplo'ya karşı 20 yıllık mücadeleyle 21. yıla girerken böyle bir mücadelenin geldiği düzeyin bizden neler istediğini doğru anlamak çok büyük önem taşıyor. Aslında zorluklarımız ve zayıflıklarımız, bunu anlamadaki yetersizliklerimizden, farklılıklarımızdan kaynaklanıyor. Anlama farklılıkları, yetersizlikleri, darlıkları, kendine görelikleri direnişi daha güçlü geliştirme önündeki en ciddi engeli oluşturuyor. Yoksa neden; düşmanın vahşeti, gücü değil, saldırısı değildir.

Komplo'yu yürüten güçler dağılmış ve parçalanmışlardır

20 yıl önce bu düşman çok daha güçlüydü, çok daha örgütlüydü, daha bütünlük halindeydi, dolayısıyla daha çok saldırıyordu. Öyle bir konumdayken Komplo'nun saldırıları kırılmış, boşa çıkartılmış, başarısı önlenmişken, 20 yıllık bir mücadeleyle adeta kalbura çevrilmiş olan Uluslararası Komplo'yu şimdi tümden yenilgiye uğratmak çok da zor değildir. Yeter ki, bu gerçek görülebilsin, yeter ki böyle bir gerçeklikte anlayış ve tutum birliği yapılabilsin. Yeter ki, bunun gerektirdiği direnişçilik birlik halinde topyekun gösterilebilsin. Bunun istediği irade, bilinç, yaratıcılık, çok yönlülük gösterilebilsin. Eğer Komplo'yu reddedenler, Komplo'ya karşı olanlar, Komplo'ya karşı mücadele edenler böyle olurlarsa, böyle davranırlarsa bu 21. yılda Uluslararası Komplo'yu tümden yenilgiye uğratmak ve tarihin çöp sepetine atmak mümkündür. Kesinlikle gerçekleştirilemez, ulaşılamaz bir hedef konumunda değildir. Çünkü Komplo, aslında delik deşik edilmiştir, paramparça hale geti-

rilmiştir. Birlik halinde Komplo'yu yürüten güçler şimdi paramparçadırlar, dağınıktırlar, derin çıkar çelişkisi ve çatışması içinde bulunuyorlar. İradeleri zayıflamıştır, bazılarının Komplo'yu yenilemek, güncellemek için son dönemlerde yeni saldırılar örgütleme yönünde bazı girişimleri, çabaları gündeme gelse de, aslında yaptıkları; yenilemekten çok, yok olmamak, yıkılmamak için kendini ayakta tutma çabasından başka bir şey olmuyor. Yıkımın eşiğine geldikleri için ayakta kalmaya çalışıyorlar, yıkılmamaya çalışıyorlar. Ortaya çıkmış dağılmayı, parçalanmayı, çözülmeyi bu biçimde önlemek istiyorlar. Yoksa bir gelişme, yenilenme içerisinde kesinlikle değiller. O nedenle, söz konusu saldırıları da doğru anlamak lazım. Kuşkusuz önemsemek ve ciddiye almak gereklidir. Fakat bunların nereden kaynaklandığını, neyi amaçladığını, bu saldırı yapanların bununla nereye ulaşmak istediklerini de doğru tespit etmeliyiz. Doğru tespit etmeliyiz ki, yeterli mücadele edebilelim.

Buradan baktığımızda aslında dağılmış ve parçalanmışlardır. Çöküş ve çözülüş içerisindeler. Oradan kendilerini kurtarmaya, mümkünse ömürlerini biraz daha uzatmaya, Uluslararası Komplo saldırganlığını ve onu yaratan Kürt'ü inkar ve imha zihniyet ve siyasetini biraz daha ayakta tutmaya çalışıyorlar. Bu gerçek doğru görülürse, yaratıcı yöntemlerle ve birlik halinde aktif mücadele edilirse kesinlikle bu tür çabalar kırılabilir. Dolayısıyla parçalanmış, boşa çıkartılmış Komplo 21. yılda tümden yenilebilir. Komplo'yu ortaya çıkartan zihniyet ve siyaset yenilgiye uğratılabilir, mahkum edilebilir, insanlık böyle bir zihniyet ve siyasete karşı durur ve daha etkili tutum alır, mücadele eder hale getirilebilir.

Özeleştiri yaklaşımımız bilinçli ve doğru olmalıdır

Geldiğimiz noktada hedefimiz bu biçimde netleşmiş, somutlaşmış bulunuyor. Dikkat edilirse; gerçekleştirilebilir, ulaşılabilir hedeflerdir. Bunu gördükleri için, anladıkları için yüzlerce devrimci, demokrat, yurtsever direnişe seferber olmuş bulunuyor. Bu gerçeği gördüğü, anladığı için Leyla Güvenler, Nasır Yağızlar, zindanlarda yüzlerce tutsak, Kürdistan'ın ve dünyanın dört bir yanında devrimci, yurtsever, demokratik güçler, Kürt halkı ve dostları Komplo'yu yenilgiye uğratma, yıkma, tarihin çöp sepetine atma anlamına gelen, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesini kararlılıkla başlatmış ve kararlılıkla da yürütür bir konumda bulunuyor. İşin gerçeği budur. O nedenle de 21. yıla girişi başka süreçlerle karıştırmamak gerekiyor. "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım" direniş hamlesini başka zamanlardaki mücadelelerle karıştırmamak, benzeştirmemek gerekiyor. Bu hamlenin kesin zaferi hedefleyen, zaferden başka bir sonucu kabul etmeyen bir direnme hamlesi olduğunu görmek ve anlamak, dolayısıyla onun gereklerini yerine getirmek gerekiyor. Geçen yılların alışkanlıklarını, yetersiz tutumlarını aşmak lazım.

"Her zaman Komplo'yu reddettik, kabul etmedik, mücadele halindeyiz, şimdi de öyle bir mücadele yürütüyoruz" diyerek aslında Komplo'yu bu biçimde kanıksayan, hep Komploy'a karşı mücadele içinde yaşanacakmış gibi bir sonucu ortaya çıkartan yaklaşım içinde olmamak lazım. Böyle bir yaklaşımı kesinlikle aşmak ve kırmak gerekiyor.

21. yıla girerken Hareket ve halk olarak içinde bulunduğumuz direniş hamlesi her şeyden önce böyle bir zihniyetin, yaklaşımın, tutumun kırılması, aşılması temelinde gelişiyor. Bu bir özeleştiri hareketidir. Hata ve eksiklikleri giderme çabasıdır. Uluslararası Komplo karşısında doğru duruş kazanma, doğru tutum içine girme; devrimci olarak, yurtsever olarak, demokrat olarak görev ve sorumluluklarına doğru ve yeterli sahip çıkma çabası olarak ortaya çıkıyor. Bu gerçekliği de görmemiz lazım. O halde özeleştirel yaklaşımımız bilinçli olmalıdır. Yarım kalmamalıdır; eksik yaklaşmamalıyız. Eksik kalan tutumlar hep gericiliği güçlendirdi. Komplo'yu bu kadar ayakta tuttu, saldırgan kıldı. Aslında en büyük tehlike o konumda kalmak, o konumda bulunmak oluyor. Şimdi bunu aşmak gerektiğini 2018 yılının güzünde yürüttüğümüz tartışmalarda, yaptığımız yoğunlaşmalarda bilince çıkardık, daha çok anladık. Özeleştirel yaklaşımlarla tutumumuzu düzeltmeye çalıştık. Yönetim olarak yaptık, çeşitli alanlardaki Parti örgütlerimiz olarak yaptık, yurtsever topluluklar olarak yaptık. Birçok alanda bir anda ortaklaşan böyle bir direnme iradesini birlikte ortaya çıkardık.

Leyla Güvenler sürecin öncüleri oldular

Leyla Güven bunun öncüsü oldu. Herkesten önce görüp başlatanı oldu. Sembolü oldu. Gerçekten de öncülük konumunu hak etti. Çünkü; herkesten önce bu bilince ve iradeye ulaştı. Herkesten önce böyle bir kararlılığı ortaya koydu. Sadece bilinç, değerlendirme, karar düzeyinde değil, bizzat uygulamaya koyarak böyle bir öncü yürüyüşü gerçekleştirdi. 100 gündür de hücre hücre eriyerek sürdürüyor. Nasıl bir özgürlük ruhu, iradesi haline geldiğini sözüyle de, tutumuyla da ortaya koyuyor. Saygıyla selamlıyoruz. Büyük bir iradedir, özgürlük irademizin etkili bir temsilidir. İmralı direnişinin, 14 Temmuz direnişçiliğinin, "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişçiliğinin günümüzde yürütülmesi, canlandırılması, sürdürülmesidir. Bu anlamda zaten netleşmiş olan direnme çizgisi bugün de böyle bir eylemlilikle sonuçlanmıştır. Artık herkes için, Uluslararası Komplo yenilene kadar, İmralı tecrit sistemi parçalanana kadar, Önder Apo özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşana kadar, doğru yaşamın, doğru tutumun, yurtsever-devrimci ve demokratik duruşun ne olması gerektiği ortaya konmuştur, açığa çıkartılmıştır. Bunun dışında bir yol yoktur. Dolayısıyla başka bir yol kesinlikle aranamaz.

O halde hepimize düşen; bu gerçekliği doğru görmek, doğru anlamak, tam anlamaktır. Dolayısıyla sağa-sola eğmeden bükmeden, böyle bir yolda kararlıca, militanca, yurtseverce yürüyüşü gerçekleştirmektir. Kendine göre yorumlayıp, kendine göre başka arayışlar içerisine girmek değil de, netleşmiş olan bu yolda kararlıca yürümeyi başarmaktır. Başka bir devrimci, yurtsever, demokratik tutum söz konusu olamaz.

Böyle bir noktaya gelmek geç olsa da önemli oldu, anlamlı oldu, değerli oldu. Bunun değerini kuşkusuz bileceğiz. Bu temelde de 20 yılda yürütülen çok yönlü direnişlerle yıpratılmış, zayıflatılmış, parçalanmış Uluslararası Komplo gerçeğini, ona yol açan faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratacağız, tarihten sileceğiz. Çünkü; başka çare yoktur. Öyle bir zihniyet ve siyaset var oldukça zaten Kürt'e var olma ve yaşama imkanı yok; aslında hiç kimseye özgürce, kardeşçe, barış içinde demokratik yöntemlerle yaşama imkanı yoktur. Çünkü; bu faşist-soykırımcı-sömürgeci zihniyet ve siyaset herkesi tehdit ediyor. Kendini herkese dayatıyor. Bölge halklarına dayatıyor, dünyaya dayatıyor. Barış, özgürlük ve demokrasiyi Ortadoğu ve dünya düzeyinde tehdit ediyor. Bütün bu çeteci saldırılar aslında buradan kaynaklanıyor, bu temelde ortaya çıktı. Bunların nasıl bir tehdit olduğunu son yıllarda sonuçlarını yaşayarak gördük. Hareket ve halk olarak biz gördük ve öncü düzeyde en ağır görev ve sorumluluğu üstlendik. Başka halklar gördüler, çeşitli siyasi güçler gördüler; öyle oldu ki, aslında gerçekten de dünyada en geniş ittifak böyle faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetten doğan saldırganlık karşısında oluştu. İçinde çelişkileri de olsa, çok farklı arayışlar, çıkarcı tutumlar içinde olanlar da olsa ama böyle büyük bir ittifakın oluşturulması, söz konusu zihniyet ve siyasete karşı bu biçimde bir mücadelenin yürütülüp Rojava'da, Fırat'ın doğusunda alınan sonuçların ortaya çıkartılmış olması kuşkusuz tarihi öneme sahiptir. Ciddi bir gelişmedir. Hiçbir biçimde küçümsenemeyecek, her zaman dikkate alınacak bir gelişmedir. Fakat bir sonuç değildir, yeterli değildir. Dikkat edilirse faşist-sömürgeci soykırımcı zihniyet ve siyaset tümden yenilgiye uğratılmış değildir. AKP-MHP şahsında kendini yaşatmak için direniyor. Türkiye'nin tüm iç ve dış imkanlarını buna seferber ediyor. Bunları kullanarak ayakta kalmaya çalışıyor. Şimdi bu çabayı kırmak gerekiyor. Bu temelde faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yıkmak, yenmek, tarihe gömmek gerekiyor.

Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yenilmesi Uluslararası Komplo'nun yenilgisi anlamına geliyor. 100 yıldır Kürt'ü yok sayan ve yok etmeye çalışan zihniyet ve siyasetin yenilgiye uğratılmasını ifade ediyor. Böyle bir hedef, gelmiş bu biçimde somutlaşmış bulunuyor. Böyle bir zihniyet ve siyaset tüm insanlık için, halklar için, özgürlük ve gelecek arayışında olan kadınlar ve gençler için büyük bir tehdit oluşturuyor. Dolayısıyla bu zihniyet ve siyaseti yıkmak, bütün özgürlük arayışçıları için zorunlu oluyor. Onların kurtuluşunu, varlığını, yaşam hakkını ifade ediyor.

Geldiğimiz noktada Komplo gerçekliği budur. Bugünkü görev ve sorumlulukları doğru anlayıp başarıyla yürütebilmemiz için, Komplo gerçeğini ve bugüne nasıl gelindiğini doğru ve derinlikli anlamamız gereklidir. Komplo'yu ortaya çıkartan nedenleri, amaçları ve yöntemleri doğru ve derinlikli anladığımız kadar devrimci oluruz, yurtsever oluruz, demokrat oluruz. Ona karşı mücadele etme, dolayısıyla insanca var olma ve özgürce yaşama bilinç ve iradesini geliştiririz; başka türlü bu değerlere ulaşmak kesinlikle mümkün değildir. O halde Komplo bilinci, Komplo gerçeğini anlama düzeyi; özgürleşme, devrimcileşme, mücadeleci hale gelme düzeyini belirliyor. O halde Komplo diyerek geçmemek gereklidir.

Uluslararası Komplo'yu doğru anlamak Kürt sorununu doğru anlamaktır

Komplo'nun imha ve tasfiye saldırısı olduğunu belirttik. Hedefini, stratejisini ortaya koyduk. Önder Apo'yu hedefleyen, Önder Apo'nun imhası temelinde Özgürlük Hareketimizi tasfiye etmeyi, dolayısıyla Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi amaç edinen bir saldırganlık olduğunu biliyoruz. Böyle bir saldırganlığın, soykırımcı zihniyet ve siyasetin Özgürlük Hareketimiz karşısında geliştirildiğini de biliyoruz. Onu yok etme hedefiyle ortaya çıkartıldığını biliyoruz; dolayısıyla Komplo Kürt sorununu yaratanların saldırısı oluyor. Sorunu ortaya çıkartan güçler tarafından örgütlendirilmiş ve yürütülmüş bulunuyor. Bundan da hiçbir şüphe olmamalıdır. Onun için de Komplo'yu kim ortaya çıkardı, nasıl yürüttü, kim nasıl rol oynadı bunların doğru anlaşılması lazım. Bunu doğru anlama aynı zamanda Kürt sorununu doğru anlamadır. Kürt soykırımında kimin ne kadar sorumluluğunun bulunduğunu görmeyi ifade ediyor.

Bu bakımdan geçmişe dönersek; bu süreçlerin nasıl geliştiğini biliyoruz. Komplo'nun küresel kapitalist modernite sisteminin öncülüğünü yapan güçler tarafından, ABD-İngiltere-İsrail tarafından kararlaştırılıp planlandığını, ABD tarafında uygulamaya konulduğunu, başta Mısır, Yunanistan, Rusya, Almanya, Fransa olmak üzere ihtiyaç duyulan tüm iktidar ve devlet güçlerinden, Kürt sorununun içinde olan güçlerden destek aldığını biliyoruz. Bu konuda da herhangi bir bilinç azlığı, değerlendirme yetersizliği kesinlikle yoktur. Nasıl ortaya çıktı? Aslında Önderlik ve Hareket olarak gelişimimize karşı yürütülen saldırıların son halkası olduğu için onlarla bağ içinde görülebilir. Daha ilk andan itibaren Önder Apo'ya yöneltilen saldırılar, Komplo'nun başlangıcı olarak da değerlendirilebilir.

En küçük bir zayıflığa yer vermeden aktif mücadele edip başarmalıyız

15 Ağustos gerilla atılımına karşı daha 1986-87'den itibaren NATO düzeyinde geliştirilen planlamalar aslında böyle bir komplocu saldırının ilk adımları oluyor. 1987-88 saldırısı bunun başlangıcıydı, 1991-92 saldırısı etkili bir pratik uygulaması olarak ortaya çıktı. Gerillayı ezmek, Hareketi tasfiye etmek, Önder Apo'yu yenilgiye uğratmak için 90'lı yıllar boyunca en vahşi saldırılar yürütüldü. Güya saldırı yürüten TC devletiymiş gibi görüldü, gösterildi ama sadece TC devleti değildi, TC devleti uygulayandı, görülendi. 90'lı yıllardaki topyekun faşist özel savaş saldırısının arkasında bir bütün NATO vardı, bir bütün Kürt sorununu ortaya çıkartan ve yaşatan güçler vardı. Hepsi ihtiyaç olduğu kadar, gerektiği kadar TC saldırılarına destek verdiler. Eğer Türkiye cumhuriyeti devleti bu kadar saldırgan olabildiyse, bu kadar güç ortaya çıkartabildiyse bu destek sayesinde oldu. Bazı Türk generalleri, "Biz böyle büyük bir hareketiz, dünyanın en büyük terör örgütünü yenilgiye uğratıyoruz" diye kendilerine pay biçmeye çalışıyorlardı. Tamam, uygulayıcı oldular, haklarını yememek gerekli fakat unutulmamalı ki, kendi iradeleriyle, güçleriyle, hatta marifetleriyle olmadı. Kendileri dışında da olmadı, hiçleştirmemek de lazım; ciddi bir faşist zihniyet ve siyaset saldırısını, gerici tutumu ifade ediyorlar, yaşatıyorlar. Ama Kürt halkının gerçekten de gerilla temelinde ortaya koyduğu direnişi de hiç küçümsememek lazım. Böyle büyük bir direniş karşısında yalnız başına hiçbir devlet duramazdı. TC devleti de duramazdı. Kim olursa olsun, nereden gelirse gelsin, gerilla öncülüğündeki direnişimiz karşısında ayakta kalması kesinlikle mümkün değildi. Hepsi el birliği ettiler, dünya destek verdi de bu devlet ayakta kaldı. Kendi marifetleriyle ve gücüyle ayakta kaldığını sanıyor; halbuki öyle değildir. Bu dünya desteği olmasaydı, ayakta kalamazdı.

Bütün bunların sonucunda Önderlik yürüyüşünü durduramayınca, Özgürlük Hareketimizi tasfiye edemeyince, bunların somut iradesi ve pratikleşmesi olan gerillayı ezemeyince, Uluslararası Komplo'ya başvurdular. Bu gerçekliği görelim. Daha 18 Mayıs 1977 saldırısıyla bu süreci başlattılar. Bir sürü baskı, tehdit, saldırı, katliam, 12 Eylül faşist askeri darbe saldırıları, 12 Eylül zindan katliamları, 85'ten itibaren gerillaya karşı NATO'yu harekete geçiren saldırılar... Bin bir türlü oyun, hile ve kompLoyla sonuç alamayınca Uluslararası Komplo'ya baş vurdular. Hangi yolu, yöntemi kullandılarsa Kürdistan'daki Özgürlük Mücadelesini, gerilla direnişini, Önderlik yürüyüşünü durduramadılar. Bunu durdurabilmenin, ezip imha edebilmenin son bir çaresi olarak, yöntemi olarak Uluslararası Komplo'yu kararlaştırdı, planladı ve uygulamaya koydular. O zamana kadar yürüttükleri saldırılardan Uluslararası Komplo'nun farkı neydi? **Bir**; bütün güçlerini birleştirdiler. **İki;** her türlü yöntemi kullandılar. **Üç;** en önemli olarak, her şeyden önce ve tek başına Önder Apo'yu hedeflediler. Önder Apo'yu yalnızlaştırıp saldırı hedefi haline getirecek bu oyunu, hileyi, kurnazlığı düşündüler.

İşte bu gerçeklik, ifade ettiğimiz gibi sadece Kürdistan üzerinde doğrudan faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yürüten devlet güçlerini değil; onların arkasındaki güçleri de, Kürt soykırım sistemini ortaya çıkartan ve gerçekte yöneten güçleri de ciddi bir biçimde korkutuyor, telaş içerisine sokuyor. Bu korkunun, telaşın verdiği histeriyle saldırdıklarını görüyoruz. Kürdistan'daki soykırım sisteminden sorumlu olan güçler yüzlerini daha açık gösteriyorlar. Saldırılarını Özgürlük Hareketi'nin 40. yıl dönümünde daha açık yapıyorlar. Uluslararası Komplo biçimindeki bu saldırı bundan önce Partimizin 20. kuruluş yıldönümüne dayatıldı. Şimdi 40. yıldönümüne de benzer dayatmada bulunuluyor. Kürt soykırım sistemini yaratan ve yürüten güçler bu düzeyde planlı, örgütlü saldırıyla Kürt varlığını ve örgütlüğünü yok etmek istiyorlar. Bu oldukça net ve açıktır. İnsanlık suçu işleyen sömürgeci-soykırımcı düşman para gücüne, silah gücüne dayanarak, vahşiliğine, zalimliğine, katliamcılığına dayanarak bizi zayıflatmaya, ürkütmeye, korkutmaya, dolayısıyla özgür yaşam tutkumuzu ve irademizi zayıflatmaya çalışıyor.

Bunun farkındayız. Daha fazla farkına ve bilincine ulaşmamız gerekiyor. Bir bütün Parti olarak, tüm yoldaşlar topluluğu olarak, tüm halk olarak, halklar olarak, devrimci demokratik güçler olarak bu gerçekliğin farkına daha çok varmalıyız. Geçen 20 yılda yaşanan mücadeleden çıkardığımız derslerle bu yeni sürece yaklaşıp bu tür saldırganlıklar ilerlemeden yenilgiye uğratmayı mutlaka başarmalıyız. Aslında geçen 20 yıl zengin derslerle doludur, büyük bir öğretmenimiz oldu. Hep Uluslararası Komplo'nun nasıl geliştiğini, güçlü yanlarını, zayıf yanlarını, nereden nasıl tutulursa başarısız kılınıp yenilgiye uğratılabileceğini değerlendirdik. Görüp anlamaya çalıştık. Buradan çıkardığımız dersler temelinde en küçük bir zayıflığa, muğlaklığa yer vermeden aktif mücadele edip başarı kazanmamız gerekiyor. Bir kere daha yetersizlik yaşamamalıyız, aynı duruma düşmemeliyiz, ikinci kez gaflet içerisinde olmamalıyız. Önder Apo Komplo karşısındaki duruşumuza, "yetersiz yoldaşlık" dedi. Bu yetersiz yoldaşlık gerçeğini bu süreçte mutlaka ama mutlaka aşabilmeliyiz. Duruşumuzu, "gaflet içinde olma durumu" olarak tanımladı. Bu gafleti mutlaka aşmalıyız, kırmalıyız. Kendini kandıran, yanıltan durumda olmaktan mutlaka çıkarmalıyız. Dar, basit maddi, objektivist yaklaşımlardan kurtulmalıyız. Daha çok mücadeleci olmakla, daha çok cesur ve fedakar olmakla, daha fazla fedaileşmekle ve daha doğru mücadele etmekle her türlü düşmanı yenilgiye uğratacağımıza sonuna kadar inanmalı, bu temelde kendimize güvenmeliyiz.

■■■

‘Tecridi Kıralım Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim’ zafer hamlesi ile 15 Şubat Komplosu’nu tarihe gömelim!

PKK Yürütme Komitesi

PKK’nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak yeni bir Şubat ayına girmek üzereyiz. Önder Apo şahsında hepimize dayatılan 15 Şubat Komplosunun ve kompoya karşı mücadelenin 20. yılını tamamlıyor, 21. mücadele yılına giriyoruz. Bilindiği gibi Önder Apo 15 Şubat’ı; “Kürt Soykırım Günü” olarak ilan etmişti. 20 yıldır halkımız ve dostlarımız 15 Şubat’ı Kara Gün olarak lanetliyor ve komploya karşı bu temelde mücadele ediyor. Yeni bir yıldönümü vesilesiyle Kürt Soykırım Günü’nü biz de lanetliyor, 20 yıldır İmralı tecrit ve işkence sistemi altında yiğitçe direnen Önder Apo’yu ve tarihi İmralı direnişini selamlıyoruz. Kompploya karşı “Güneşimizi Karartamazsınız!” şiarı temelinde yiğitçe direnen ve kendilerini Önder Apo etrafında ateş çemberi haline getiren kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Yine, komplonun ve komploya karşı mücadelenin 8. yılında, 15 Şubat Komplosu’na karşı direnme çağrısı yapan, partimizin Yeniden İnşa Komitesi Üyesi Viyan Soran Yoldaşı şehadetinin 13. yıldönümünde saygı ve minnetle anıyoruz. Bu kahraman şehitlerimizin anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözümüzü bir kere daha yineliyoruz. DTK Eşbaşkanı Leyla Güven şahsında her alanda yürütülen açlık grevleri başta olmak üzere, Uluslararası Komplo’ya karşı “Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim!” devrimci hamlesinin tüm direnişçilerini selamlıyoruz. “Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!” hamlemizin başarıya ulaşacağına ve 15 Şubat Komplosu’nu tarihe gömeceğine dair yüksek inancımızı ifade ediyor, tüm yoldaşları 21. yıla girerken Uluslararası Komplo gerçeğini daha doğru ve derinlikli anlamaya ve komploya karşı zafer çizgisinde mücadeleyi geliştirmeye çağırıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak 15 Şubat Komplosu’nun 21. yılını “Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim!” topyekun devrimci hamlesi temelinde karşılıyoruz. 2018 yılının Ekim ve Kasım aylarında gerçekleştirdiğimiz yönetim toplantılarında böyle bir devrimci özgürlük hamlesini geliştirmeyi gerekli görüp, kararlaştırarak başlatmış bulunuyoruz. Biz yönetim toplantılarında süreci değerlendirip böyle bir topyekun devrimci direniş hamlesini gerekli görerek karar ve plan haline getirirken, buna paralel olarak Amed zindanında tutsak olan DTK Eşbaşkanı ve HDP Colemêrg milletvekili sevgili Leyla Güven, benzer değerlendirmeler temelinde karar vererek açlık grevi direnişini ilan etti. Ardından Leyla Güven’in başlattığı açlık grevi direnişine zindanlarda, Ortadoğu’da ve yurtdışında yüzlerce devrimci ve yurtsever katılım göstererek Leyla Güven’in taleplerine sahip çıkıp, tutumunu paylaşarak açlık grevi direnişine başladı. Açlık grevi eylemleri yanında, “Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!” devrimci hamlemiz de dört parça Kürdistan ve yurtdışında, başta kadınlar ve gençler olmak üzere halkımızın ve dostlarımızın çok yönlü kitlesel eylemleriyle yayılma ve gelişme gösterdi. Buna paralel olarak, kış koşullarına rağmen kahraman gerilla güçlerimizin faşist soykırımcı düşmana öldürücü darbeler vuran devrimci eylemleri de gelişti. Böylece başlangıçta biraz parçalı ve yeterince hazırlığa sahip olmadan ortaya çıkmış olsa da, giderek “Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!” devrimci hamlemiz, Leyla Güven öncülüğündeki açlık grevleri başta olmak üzere, çok değişik ve zengin eylem biçimleriyle dalga dalga gelişme ve yayılma gösterdi. Böylece siyasi gündemi belirleyen, faşist soykırımcı zihniyet ve siyaseti zorlayan güçlü bir devrimci inisiyatif haline gelmeyi başardı.

Bizim bedel ödemeyi göze alıp alamayacağımızı düşünenler, tartışanlar var

Zîlan ve Viyan duyarlılığını en üst düzeyde yaşayan sevgili Leyla Güven’in açlık grevi direnişinin 79. gününde bulunuyoruz. Hewlêr’de direnen, açlık grevinde olan Nasır Yağız’ın eylemi 65. gününü bulurken Bakurê Kurdistan ve Türk zindanlarındaki yüzlerce yoldaşın eylemleri devam ediyor. Yine yurtdışında devrimci ve yurtseverlerin açlık grevi eylemleriyse 40. gününe yaklaşıyor. Dikkat edilirse, devrimci özgürlük hamlemiz her an şehitler verebileceğimiz bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Mevcut süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişlerinde her an şehadetler yaşanabilir. Sizler bu belirttiklerimizi okuyup tartışırken şehadet olayı yaşanmış olabilir. “Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!” devrimci hamlemiz bedeller ödeyerek gelişen ve güçlenen bir hamle düzeyine ulaşmış olabilir. Mücadelenin bu temelde gelişeceği, direnişin bedeller ödeyerek ilerleyeceği kuvvetle muhtemel görünüyor. Bu durumda bizim bedel ödemeyi göze alıp alamayacağımızı düşünenler, değerlendirenler, soranlar ve tartışanlar oluyor. Acaba böyle bir direniş içerisinde Kürdistan Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı, kadınları ve gençleri şehitler vermeyi ve bedel ödemeyi göze alıp, alamayacaklar mı diye sorgulayanlar oluyor. Hatta bu duruma karşı çıkanların olduğunu gözlüyor, duyuyor, fark ediyoruz. Bize de bu tür düşünceler, tutumlar ve sorular tuhaf geliyor. Biz zaten Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi olarak, her gün şehitler veren bir hareket konumundayız. Her gün ağır bedeller ödeyerek bu mücadeleyi yürütüyoruz. Bazı günler ondan fazla şehit verdiğimiz oluyor. Hemen her gün onlarca tutuklu veriyoruz. Faşist TC zindanları Kürt yurtseverleriyle, kadınları, gençleri ve çocuklarıyla tıka basa dolmuş bulunuyor. Daha öncesinden de ve şimdi de Özgürlük Mücadelesi’ni zaten böyle ağır bedeller ödeyerek yürütüyoruz. Birilerinin bunu görmemesi, hele hele Kürdistan’da yaşayıp, Türkiye’de oturup Kürt gerçeğiyle ve sorunuyla şu ya da bu biçimde ilgili ve ilişki içinde olup da bu gerçeği görmeme, bilmeme durumu da bize tuhaf geliyor. Anlıyoruz ki; yürüttüğümüz mücadele gerçeğini, bunun nasıl ağır bedeller ve zorluklar temelinde gerçekleştiğini birçok çevreye yeterince kavratabilmiş değiliz. Gerçekleri kamuoyuna halen doğru ve yeterli bir biçimde gösterebilmiş değiliz.

Kuşkusuz, bu durumdan ders çıkartarak önümüzdeki süreçte buna uygun yaklaşım göstermemiz gerekiyor. Ama bu kadar zorluğa, şehadete, tutuklanmaya, hakarete, baskıya, teröre rağmen Hareket ve halk olarak Önder Apo’nun açtığı özgürlük yolunda her türlü bedel ödemeyi göze alarak kahramanca direnmekten geri durmuyoruz. Çünkü; direniş ve kahramanlık bizi var ediyor. Ozanın da ifade ettiği gibi, “Direnmek bize can veriyor.” Her şeyi, bedelini göze alıp ödeyerek yürüttüğümüz özgürlük direnişi yaratıyor. Kaldı ki, söz konusu açlık grevlerinin bu biçimde gelişmesini Hareket olarak, onun yönetimi olarak biz de öngörmedik, karar ve plan haline getirmedik. Direnişçilerin her vesileyle ifade ettikleri gibi, kendi özgür iradeleriyle mevcut kararı verdiler ve söz konusu direniş içerisine girdiler. Biz, bunun bu biçimde çok fazla yaygınlaşmaması, kitleselleşmemesi için belli bir çaba içerisinde de olduk. Fakat içinde bulunduğumuz süreç ve öngördüğümüz topyekun direniş gereği, bu süreçte zindanlarda da çeşitli biçimlerde direnişi geliştirmenin önünü açtık. Zaten zindanda yaşamanın her anı bir direniştir. Fakat böyle bir süreçte daha eylemli olunabileceğini, topyekun devrimci özgürlük direnişine zindanların da katılabileceğini değerlendirdik ve zindanlarda esir tutulan yüzlerce, binlerce tutsak çeşitli biçimlerde eylemlere girdiler. Baskı ve teröre karşı direnişi geliştiriyorlar. Bunun için de açlık grevi eylemleri oluyor ve süresiz-dönüşümsüz eylemlerin yanısıra süresiz- dönüşümlü açlık grevleri biçiminde de sürüyor. Bu direnişin her türlü bedeli göze alarak yürütülmesi gerekiyor.

Açlık grevi direnişçileri bizi bütünlüklü bir direniş içerisine çektiler

İçinde bulunduğumuz süreç, nereden bakarsak bakalım, büyük bir direnişi öngörüyor. Bunu başta sevgili Leyla Güven olmak üzere zindanlarda ve dışarıda açlık grevi direnişi içerisinde olan devrimci ve yurtseverler birçok kez net bir biçimde ifade ettiler ve bu yönlü tutum geliştirdiler. Gerçekten de Mazlumların, Ferhatların, Kemallerin, Saraların direniş ruhunu yeniden canlandırdılar. Hareket ve halk olarak böyle kritik bir süreçte bizi, Özgürlük Mücadelemizi zafere taşıyacak bütünlüklü bir direniş içerisine çektiler. Büyük bir duyarlılık gösterdiklerini, tarihi bir sorumlulukla hareket ettiklerini, yüksek bir cesaret ve fedakarlığa sahip bulunduklarını, her şeylerini ortaya koyarak Kürt halkı için, halklar için, kadınlar ve tüm insanlık için özgür ve demokratik bir yaşamın yaratılması sorumluluğunu en yüksek düzeyde taşıdıklarını görüyoruz. Bu, kuşkusuz devrimci bir ruh ve duygu, devrimci bir tutum; yiğitçe, kahramanca, militanca bir duruş, Apocu fedai çizgisinin en üst düzeyde yaşanmasıdır. Bu temelde PKK olarak tüm bu direnişleri doğru, devrimci, özgürlükçü, fedai militan bir duruş olarak tanımlıyor ve sahipleniyoruz. Mevcut direniş gerçeğini, içinde bulunduğumuz süreçte bizi zafere taşıyacak öncü bir direniş ruhu, çizgisi olarak görüyor, bu temelde selamlıyoruz. Direniş hamlemizi, en kısa zamanda faşist soykırımcı zihniyet ve siyaseti ciddi bir biçimde zorlayarak, büyük başarılar kazanma noktasına getirmiş olan bu öncü direnişçilerin izinden sonuna kadar yürüyeceğimizi belirtiyoruz.

√ Başta sevgili Leyla Güven olmak üzere zindanlarda ve dışarıda açlık grevi direnişi içerisinde olan devrimci ve yurtseverler Mazlumların, Ferhatların, Kemallerin, Saraların direniş ruhunu yeniden canlandırdılar. Hareket ve halk olarak böyle kritik bir süreçte bizi, Özgürlük Mücadelemizi zafere taşıyacak bütünlüklü bir direniş içerisine çektiler.

Değerli Yoldaşlar!

Çok açık ki böyle tarihi bir topyekun direniş hamlesini biz 24 Temmuz 2015’de, topyekun faşist soykırımcı saldırıların başladığı dönemde de çok daha güçlü bir biçimde geliştirebilirdik ve hatta geliştirmeliydik. Cizîr ve Sûr’da

odaklanan Demokratik Özyönetim Direnişleri'ni böyle bir topyekun zafer direnişine dönüştürmeliydik. Yine, 2016 Eylül'ünde başlattığımız direniş hamlesini daha ileri düzeyde sürdürebilirdik ve sürdürmeliydik. 2017 Ekim'inde Reqa'da DAİŞ faşizmine karşı büyük bir zaferin kazanıldığı süreçte de söz konusu kazanımları AKP-MHP faşist soykırımcı saldırılarına karşı topyekun bir direnişe dönüştürebilirdik. Öyle yapabilseydik Efrîn, AKP-MHP faşizminin mezara gömüldüğü bir zemin haline gelmiş olurdu. Bütün bu süreçlerde değişik düzeylerde faşist sömürgeci ve soykırımcı zihniyet ve siyasete darbeler vuran tarihi öneme sahip direniş hamleleri geliştirdik. Kahramanca direniş süreçleri içerisinde olduk. Kahraman gerilla güçlerimiz direndi, yiğit Kürdistan gençliği direndi, özgürlüğe öncülük eden Kürdistan kadını direndi, bir bütün olarak Kürt halkı ve dostlarımız Partimiz öncülüğünde önemli bir direniş mücadelesi yürüttü. Fakat şunu gördük ki; faşizme darbeler vurmayı öngören, parça parça gelişen direniş süreçleriyle istenilen sonuç alınamıyor. AKP-MHP faşist zihniyeti ve siyaseti darbelense, kuşatılsa, çöküşün eşiğine getirilse de son darbe vurularak çöküşe götürülemiyor.

Bu bakımdan, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" devrimci hamlesini şimdiye kadar olanları aşan bir zafer hamlesi olarak tanımladık. Bu temelde kararlaştırıp, planladık ve böyle uygulamaya koyduk. Daha sonra pratiğin gelişimi içerisinde bazı yaklaşımlarda gördük ki; hamleyi böyle anlamayan, kendine göre değerlendiren, daha önceki süreçlerde olduğu gibi sadece düşmana darbe vurmayı hedefleyen bir direniş hamlesi olarak algılayan, buna göre yaklaşan, bu temelde planlayıp örgütleyen, böylesi hedefler doğrultusunda yürüten anlayış ve tutumlar var. Bunları yönetim olarak değerlendirdik; söz konusu anlayış ve tutumların doğru olmadığını, büyük yanılgı ve hatalar içerdiğini, hamlemizin özüne ve ruhuna uygun düşmediğini belirleyerek çeşitli açıklamalarda, düzeltici müdahale ve girişimlerde bulunduk. Böylece yetersiz anlamalar, hatalı yaklaşımlar, düşmanın oyununa açık tutumlar önemli ölçüde giderildi.

AKP-MHP hakaret rejimine karşı ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak gerekiyor

Peki neden böyle bir hamle gerekli oldu? Önemli bir nedeni ifade ettik. Parça parça olan, düşmana darbeler vurmayı öngören eylem süreçleriyle, hamlelerle AKP-MHP faşizmini çöküşe götürmek mümkün olmadı. Diğer önceki süreçleri bir yana bırakırsak son Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde mücadele yürüttüğümüz süreçlerde birçok kez Önder Apo demokratik çözümü geliştirmek için inisiyatif aldı, projeler ortaya koydu. 2011 ve 2013 yıllarının bahar aylarında farklı çözüm projeleri ortaya koydu. Yine, 28 Şubat 2015 Dolmabahçe Mutabakatı olarak ifade edilen bir çözüm projesini ortaya koydu. Fakat sonuçlar bize gösterdi ki; faşist soykırımcı TC sistemi, bir oyun olarak yaklaşıyor. Hileyle ele alıyor, bir zayıflık etkeniymiş gibi görüyor. Dolayısıyla demokratik siyasi çözüm denilen gerçekliğe yanaşmıyor. Dikkat edelim; böyle bir kesin zafer hamlesine gelene kadar hem Önderlik düzeyinde hem hareket ve halk olarak, gerçekten de yapılması gereken her şeyi yaptık. Önder Apo, biraz demokratik yaklaşım gösterildiğinde kolayca çözüme gidilebilecek projeler ortaya koydu. Çözüm projeleri geliştirmede hiç kimsenin esneyemeyeceği kadar esnedi, hiçbir gücün gösteremeyeceği cesaret ve fedakarlığı gösterdi. Mevcut durumda da, dört yıla yakın bir süredir en ağır tecrit ve baskı altında, her türlü çözümü gerçekleştirmeye hazır bir vaziyette mücadele mevzisinde dimdik duruyor. Hareket olarak biz, en ağır bedeller de olsa bunları göze alarak, her türlü faşist soykırımcı saldırı karşısında direnerek ayakta kalacağımızı, tüm imha ve tasfiye planlarının mutlaka boşa çıkarılıp kırılabileceğini göstermiş bulunuyoruz. Bu anlamda, yapılması gereken her şeyi yaptık. Demokratik çözüm için gösterilmesi gereken çabanın hepsini gösterdik, faşist soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı yürütülmesi gereken, darbe vurucu mücadele yöntemlerinin hepsini yürüttük. Gördük ki; salt bunlarla çözüm gerçekleşmiyor, çare ortaya çıkmıyor.

Tek çare olarak topyekun devrimci direnişi her alanda etkili bir biçimde geliştirmekten ve bu temelde faşizmi yıkmayı öngören bir mücadeleyi dayatmaktan başka yöntem yoktur. Dikkat edilirse, yürüttüğümüz mücadele yöntemleriyle belli bir gelişme sağlıyoruz. Faşizmin imha ve tasfiye planlarını boşa çıkartıyoruz ama bu durum istenilen sonuca gitmiyor. Diğer yandan Önder Apo demokratik siyasi çözüm için her türlü çözüm projesini geliştirmiş bulunuyor. Ama karşımızda öyle bir tekçi, faşist, soykırımcı, sömürgeci zihniyet ve siyaset var ki; bütün bunların hiçbirisini kabul etmiyor. Bildiği tek şey; kendi egemenliğidir, herkesin kendisine köle olmasını istemesidir, her bakımdan tekleşme, merkezileşme, faşist diktatörlüğü bir bireysel diktatörlük olarak en üst düzeyde geliştirmektir. Bunun dışında en küçük bir insan iradesine, sınıf iradesine, ulus iradesine, cins iradesine, toplum iradesine, özgürlük ve demokrasiye fırsat vermiyor, tahammül göstermiyor. Hepsini imha saldırılarıyla karşılıyor. Düşmanın ağzından ezmekten, gömmekten, imha etmekten, kan akıtmaktan başka herhangi bir söz ve tutum çıkmıyor. "Ya tümüyle teslim olacaksın, biat edeceksin ya da yok olacaksın," diyor. Bunların ikisini de kabul etmem diyenler için, bizim gibi kendini eğitip örgütleyerek faşizme karşı topyekun bir devrimci demokratik direniş geliştirmekten başka çare kalmıyor. Başka bir çare olsaydı kuşkusuz Önder Apo gündeme getirirdi. Hareketimiz ve yönetimi çözümleyici her türlü tutumun, çarenin içinde olurdu. Nitekim İmralı'da yürütülen görüşmelerle ortaya çıkartılan çözüm projelerinin hepsini Hareket olarak destekledik. Çözüm projelerine onay verdik. Uyacağımızı ve uygulayacağımızı hem ilgili kurumlara belirttik hem de kamuoyuna açıkladık. Bu anlamda Kürt tarafı ve devrimci demokratik cephe olarak çözüm üretmede en küçük bir eksiklik, zayıflık, çekingenlik, darlık, tutuculuk göstermedik. Fakat bütün bunlara rağmen karşımıza çıkan faşizmin amaçları, hedefleri, yaptıkları ortadadır.

Bugün AKP-MHP faşizminde tezahür edenin İttihat ve Terakki faşist zihniyeti ve siyaseti olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. O zihniyet de soykırımcıdır, sömürgecidir, katliamcıdır, savaşçıdır. Dışa karşı savaş, içte katliam ve soykırım demektir. Nitekim Osmanlı'nın son yönetimi olan İttihat ve Terakki yönetimi de bunu yapmıştır. Ermeni halkına, Asuri-Süryani halkına, Rum halkına, Kürt halkına karşı böyle davranmıştır. Cumhuriyetin şu andaki son yönetimi olan AKP-MHP yönetimi aynı şeyleri yapıyor. Aynı halklara karşı benzer tutum ve hedefle saldırı yürütüyor. Böyle bir durumda topyekun zafer direnişi geliştirmekten başka çare yoktur. Bu biçimde yaşanmaz da. Şimdiye kadar yürüttüğümüz mücadeleler ile sonuca gidilemediğine göre, o tarzda mücadeleye de artık devam edilemez. Önder Apo, "Ne eskisi gibi yaşayacağız ne de eski tarzda mücadele edeceğiz" demişti. O halde, şimdi tam da Önder Apo'nun öngördüğü, istediği yaşam ve mücadele tarzına böyle bir zafer hamlesiyle ulaşmanın zamanıdır. Nitekim Önder Apo, "PKK böyle bir tarzda altı ay mücadele etse her türlü düşmanı yener, her türlü devrimi zafere taşır" demişti. Dört yıl geçti aradan, sekiz tane altı ay oldu, şimdiye kadar yürüttüğümüz mücadele biçimleri faşizmi darbeledi, devrimci demokratik hareketi, Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni ayakta tuttu, geliştirdi. Ama faşizmi yıkan, özgürlük devrimini zafere taşıyan bir konuma gelemedi. Şimdi biz böyle bir konuma gelmek zorundayız. Artık böyle bir faşist terör, katliam, saldırı altında yaşanamaz. Bu hakaret kabul edilemez. Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli gibi ne idüğü belirsiz, beş para etmez insanların bu kadar hakaretleri kabul edilemez. Bu hakaret rejimine karşı ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak gerekiyor.

Herkes olduğu yerde faşizme darbe vuracak eylemler geliştirmelidir

İşte bu değerlendirme bizi böyle bir topyekun devrimci özgürlük hamlesine, zafer hamlesine götürdü. Kısaca, bir gerçeğin altını çizmeye çalışıyoruz. "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" hamlesi daha önceki süreçlerde olduğu gibi sadece faşizmi darbelemeye, geriletmeye çalışan bir hamle değildir. Faşizmi yıkmayı, özgürlük ve demokrasi devrimini zafere taşımayı hedefleyen bir zafer hamlesidir. Zafere kadar yürütülecek, sürdürülecek bir hamledir. Bu bakımdan bütünlüklüdür, topyekundur, kesintisizdir, çok yönlüdür; "Ya Zafer Ya Zafer" çizgisiyle yürütülen, bunun dışındaki bir sonucu kesinlikle kabul etmeyen bir hamledir. Bu nedenle de Merkez Komitemizin kararlaştırdığı, Hareketimizin pratik yönetimlerinin, eylem güçlerinin planlayıp uygulamaya koyduğu ve yönettiği "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" hamlemizin doğru anlaşılması gerekiyor. Hiç kimse kendine göre yaklaşmamalı. Dar ve yetersiz algılamamalı. Bu hamle topyekun bir hamledir. Önderlikten Harekete, halktan dostlara kadar dağda, ovada, şehirde, gerilladan yurtdışına, demokratik siyasete kadar, ideolojik, politik, örgütsel, askeri, bütün mücadele alanlarını içine alan topyekun bir mücadele hamlesidir. Parçalı değildir, kesinlikle bütünlüklüdür. Özgürlük ve demokrasiden yana olan herkes böyle bir hamleye katılmak durumundadır. "Ben şimdi katılamam, daha sonra mücadele edeceğim" demek doğru olmaz. O nedenle de parçalılığı kabul etmeyen, hamlenin yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini yerine getirmemeyi reddeden bir hamle olmaktadır.

Zafere kadar kesintisiz sürecek bir hamledir. Tüm Özgürlük Hareketimizin ve devrimci demokratik kesimlerin kurumları, güçleri şu gerçeği bilmeli ki; faşizmi yıkana kadar, Türkiye'yi demokratik, Kürdistan'ı özgür kılana kadar kesintisiz sürdürülecek bir hamledir. Öyle sadece darbe vurmayı hedefleyen, bazı darbeler vurunca kesintiye uğrayan, bazı dönemlerde eylemi durduran bir hamle değil, sürekli eylemliliği öngören bir hamledir ve çok yönlülüğü öngörüyor. Şu konuda da yanlış anlama olmamalı: Sevgili Leyla Güven şahsında zindanlarda, yurtdışında açlık grevleri gelişti, süresiz-dönüşümsüz eylemler haline geldi. Açlık grevleri 70 günü aşınca gündemi belirleyen bir konum kazandı. Bundan dolayı yürütülen hamle içerisinde etkili oluyor. Fakat sadece açlık grevleriyle sürdürülen bir eylemlilik olarak algılamak kesinlikle çok dar ve yetersiz yaklaşmak demektir.

Yine, açlık grevleri düzeyinde de eylemleri sadece zindanlarla sınırlamak çok yetersiz, yanılgılı bir yaklaşım olmaktadır. Zindanlar, yönetimimiz tarafından esas eylem alanları olarak ele alınmamaktadır. Çünkü; zindanda yaşam zaten bir direniş demektir. Zindanda herkes her gün zaten direniyor. Geçen dönemlerde daha riskli direnişlere girilmesine razı da olmadık ama gelinen noktada topyekun bir zafer hamlesini gündemleştirince on binlerce devrimci ve yurtseverin doldurulmuş olduğu zindanları böyle bir eylem hamlesinin dışında tutamazdık. O nedenle o sahaların da eylem sahası olabileceğini değerlendirdik. Çeşitli eylemlerin geliştirilmesinin önünü açtık. Onun dışında herhangi bir karar kesinlikle söz konusu değildir. Bu bakımdan mevcut hamle, ne açlık grevleriyle sınırlı bir eylemselliktir ne de sadece zindanlarda yürütülen bir eylemselliktir. Açlık grevleri de kuşkusuz eylemliliğin içerisindedir, zindanlar da birer eylem alanı olarak değerlendirilmiştir ama esas olarak dört parça Kürdistan'da, Ortadoğu'nun her alanında ve yurtdışında eylemleri geliştirmek, hamleyi yürütmek temel görevdir. Yine, gerilla eylemlerinden halk direnişlerine kadar protestolara, mitinglere, yürüyüşlere, uyarılara, açıklamalara, işgallere kadar her türlü demokratik halk eylemliliği söz konusu direniş hamlesinin içinde yer almaktadır. Bu anlamda herkes hamleye katılmalı, her yer hamleyi geliştirecek bir eylem sahası olarak görülmelidir.

Yaratıcı bir yaklaşımla, herkes olduğu yerde hangi yöntemlerle etkili mücadele edip, faşist sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyasete darbe vurabiliyorsa o tarzda eylem geliştirmelidir. Eylem çizgisi basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, en alttan başlayarak giderek büyüyen, keskinleşen, yaygınlaşan ve gerekirse yerelde ayağa kalkmayı, faşizmi yıkıp yönetime el koymayı hedefleyecek kadar gelişmeyi öngören bir eylem çizgisidir. Bütün bunlar yürüttüğümüz devrimci özgürlük hamlesinin bir zafer hamlesi olduğunu, zafere kadar kesintisiz süreceğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla içinde yer alan herkes, hamleyi doğru bulan, planlayan, örgütleyen herkes bu gerçekliği görmek, buna göre ele almak, dikkat etmek, katılımını bu esas üzerinden yapmak durumundadır. Hiç kimse yanlış anlamamalı. Farklı tutum ve katılımlar içerisinde olmamalı. Dolayısıyla eylem çizgisine kesinlikle zarar vermemelidir.

√ "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" hamlesi daha önceki süreçlerde olduğu gibi sadece faşizmi darbelemeye, geriletmeye çalışan bir hamle değildir. Faşizmi yıkmayı, özgürlük ve demokrasi devrimini zafere taşımayı hedefleyen bir zafer hamlesidir. Zafere kadar yürütülecek, sürdürülecek bir hamledir. Bu bakımdan bütünlüklüdür, topyekundur, kesintisizdir, çok yönlüdür.

Bahçeli-Erdoğan faşizmi dünya faşizminin mevcut beyni konumundadır

Amaçlar bakımından da hamlemizin doğru anlaşılmasına kesinlikle ihtiyaç var. "Neden böyle bir hamleye başvurduk? Nasıl bir hamle?" sorularına verdiğimiz cevaplar oldu. Ancak "Bu hamlenin temel amacı ne?" sorusunu ortaya koymamızda, belli bir açıklık getirmemizde yarar var. Zaten hamlenin sloganı amaçları ortaya koyuyor: Tecridi kırmak, faşizmi yıkmak, Kürdistan'ı özgürleştirmek hedefleri tesadüfen seçilmiş, rastgele seçilmiş hedefler kesinlikle değildir. Aslında dikkat edilirse, dünya gericiliği bölgede Kürdistan'ın sömürgeci-soykırımcı sistem altında tutulmasının üzerinde yükselmektedir. Kürdistan'ın sömürgeci-soykırımcı statü altında tutulması ise Türkiye'de faşizmi ortaya çıkarmaktadır. Faşizm de İmralı'da tecrit, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın dört bir yanında da yasak, baskı, terör, demektir. Tecrit sadece İmralı'da ve zindanlarda değildir. TC devleti birçok sınırına duvar çekerek Bakurê Kurdistan ve Türkiye'yi cezaevine dönüştürdü. Türkiye toplumunu, halklarını dünyadan tecrit eden bir konuma soktu. Bu açıkça görülen bir gerçektir. Şunu bilmemiz lazım; tecridin kırılması demek faşizmin yıkılması demektir. Faşizmin yıkılması demek de Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi, Kürdistan'ın özgür olması, insanlığın özgür ve demokratik yaşar koşullara kavuşması demektir. Dolayısıyla özgür Kürdistan demek; demokratik Türkiye, demokratik Ortadoğu, dünyada özgür ve demokratik yaşamın gerçekleşmesi demektir. Bunun için de faşizmin yıkılması, bugün AKP-MHP zihniyet ve siyasetinde ortaya konulan Kürt düşmanı soykırımcı zihniyet ve siyasetin yıkılması demektir. Bu zihniyet de kendisini tecrit sisteminde odaklamıştır. Ölçüleri, İmralı'daki uygulamalarla kendini ortaya koymaktadır. İmralı bu toplum üzerinde uygulanan baskı ve tecridin sembolü olmakta ve bunun tüm verilerini içermektedir. O bakımdan, İmralı'da tecridin kırılması demek; bütün Türkiye toplumu üzerindeki tecridin kırılması, yani faşizmin yıkılması, Türkiye'nin demokratik, Kürdistan'ın özgür hale gelmesi demektir. Bunun tersi de doğru. Kürdistan'ın özgür, Türkiye'nin demokratik olması demek faşist soykırımcı zihniyet ve siyasetin yıkılması, yani onun odaklandığı İmralı işkence ve tecrit sisteminin yıkılması, İmralı duvarlarının paramparça edilmesi demektir. Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması demektir. Bu bakımdan, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hedefi sadece Kürt halkı için, sadece Türkiye halkları için öngörülen bir hedef değildir. Bütün kadınlar ve gençler, bütün halklar, tüm insanlık için özgürlük ve demokrasi getirmeyi içeren hedeflerdir. Bu nedenle de, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" devrimci hamlesini yürütmek başta Kürt halkı, kadınları, gençleri, devrimci demokratik güçleri, yine Türkiye halkları olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının, tüm ezilenlerin, emekçilerin, tüm insanlığın görevi ve sorumluluğu kapsamındadır. Böyle bir mücadele tüm insanlığı içine alan bir mücadeledir. Bunu bugün Kürdistan'da, Ortadoğu'da yaşanan gerçeklik temelinde herkes görmekte ve anlamaktadır.

AKP-MHP faşist soykırımcı zihniyet ve siyasetinin, bu temelde faşist soykırımcı TC devletinin Ortadoğu'da nasıl bir bela haline geldiği ortadadır. Öncelikle Kürt düşmanı olduğu, Kürt soykırımını, katliamlarını yürütmekle birlikte aslında Ortadoğu'daki demokratikleşmeyi ve dünyadaki özgürlükleri nasıl tehdit eden bir faşist, soykırımcı, sömürgeci merkez konumunda olduğu biliniyor. Dünyada faşist saldırganlığın beyni, düşünce gücü, örgütleyici gücü, besleyici gücü, saldırtan karargahı konumunda olduğu da açıktır. El-Kaide'den DAİŞ faşizmine kadar, ÖSO'dan İhvan-ı Müslimin'e kadar, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, Avrupa'dan Amerika'ya kadar bütün halkları, insanlığı tehdit eden faşist saldırganlığın arkasında AKP-MHP faşizmi vardır. Bahçeli-Erdoğan zihniyeti ve siyaseti bütün bu faşizmi beslemektedir. Irkçı, milliyetçi saldırgan zihniyeti, siyaseti ortaya çıkarmaktadır. Bu çete gruplarını eğitip örgütleyip insanlığa saldırtmaktadır. Bunun nasıl böyle olduğunu, Suriye'de DAİŞ'e karşı yürütülen mücadele sonucunda ele geçirilen DAİŞ militanları net ve açık bir biçimde ortaya koymaktadır. DAİŞ'e karşı mücadele etmiş ABD'li eski yöneticiler de artık bunu onaylar hale gelmişlerdir. Bu bakımdan AKP-MHP'yi El-Kaide, DAİŞ ve İhvan-ı Müslimin'den ayrı tutmak kesinlikle doğru değildir. Kendi aralarında belki nüans farkları olabilir. Ancak ortak bir beyin, ortak bir örgütlenme, ortak bir komuta ve yönetim kademesine sahip oldukları, tümünün de başının Erdoğan-Bahçeli faşist çetesi olduğu ortadadır.

MHP'yi ve Devlet Bahçeli'yi öyle sıradan ele almamak gerekiyor. Dünya gericiliği ve kapitalist modernite sisteminin eğitip örgütlediği, hazırladığı, küresel kapitalist hegemonyanın ortaya çıkardığı bir gerçekliği ifade ediyorlar. İttihat ve Terakki faşizmin beynidir, yaratıcısıdır. Faşist zihniyet ve siyaset, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde ortaya çıktı. Hitlercilik de, Mussolinicilik de, Saddamcılık da, dünyanın dört bir yanındaki bütün o faşist zihniyet ve siyasetlerin hepsi İttihat ve Terakki'nin soykırımcı zihniyet ve siyasetini esas aldı. Faşizm, ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm dünyaya Türkiye'den yayıldı. Ermeni düşmanlığı, Asuri-Süryani düşmanlığı, Kürt düşmanlığı olarak ortaya çıktı. Halk düşmanlığı, emekçi düşmanlığı, özgürlük ve demokrasi düşmanlığı, insanlık düşmanlığı olarak dünyanın birçok yerinde ortaya çıktı. İnsanlık bunların hepsine karşı etkili bir mücadele yürüttü. Faşizmi ortaya çıktığı kaynakta darbeledi, yenilgiye uğrattı, kökünü kuruttu. Şimdi faşist zihniyet ve siyaset doğduğu yerde kuşatma altına alınmıştır. Özgürlük Hareketimiz böyle bir kuşatmanın öncülüğünü yapıyor. Bahçeli-Erdoğan faşizmi dünya faşizminin mevcut beyni konumunda ve kuşatılmıştır. AKP-MHP faşizmini yenmek; dünyada faşist zihniyet ve siyaseti ortadan kaldırarak, bütün ezilenleri, kadınları, gençleri, emekçileri; başta Kürtler, Ermeniler, Asuri-Süryaniler, Rumlar, Ortadoğu halkları olmak üzere bütün halkları ve insanlığı faşist beladan kurtarmak anlamına gelmektedir. Hamlemizin zaferinin ortaya çıkaracağı sonuçlar kesinlikle bu temeldedir.

Dolayısıyla yürüttüğümüz mücadele hamlesini doğru anlamak, anı anına gelişmeleri takip edip değerlendirerek her alanda yaratıcı tarz ve taktiklerle faşist soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı mücadeleyi çok yönlü geliştirmek tüm devrimci demokratik güçlerin temel görevidir, boyun borcudur. Böyle bir mücadele Uluslararası Komplo'yu tarihe gömme mücadelesi olacaktır. Nitekim Uluslararası Komplo da böyle bir faşist soykırımcı zihniyet ve siyaset olarak var olmaktadır. Komplonun 21. yılına girerken böyle bir topyekun devrimci özgürlük hamlesiyle tecridi kırmak, faşizmi yıkıp Kürdistan'ı özgürleştirerek Uluslararası Komplo'yu tümden parçalayıp yenilgiye uğratmak ve tarihe gömmek hedeflenmektedir. Hepimizin devrimci hamlemizi böyle anlamamız, bu temelde görev ve sorumluluğumuzun derin bilincine ulaşarak büyük bir cesaret ve fedakarlıkla Leyla Güven öncülüğündeki zindanlardaki açlık grevi direniş çizgisinde, Nasır Yağız'ın ve yine yurtdışındaki açlık grevi direnişçilerinin büyük cesaret ve fedakarlıklarla yürüttüğü çizgide, kahraman gerillamızın fedai çizgisinde bu mücadeleyi yürütmemiz gereklidir. Tüm yoldaşların süreci ve devrimci hamlemizi bu temelde anlayarak bunun gereklerini anı anına yerine getireceğinden, dönemin başaran Apocu militanı haline geleceğinden kuşkumuz yoktur.

AKP-MHP diktatörlüğü hamleyi kırabilmek için farklı saldırı biçimlerine başvurabilir

Ancak söz konusu girişimin bir aile görüşü bile olmadığı, tamamen bir özel savaş planı olarak gerçekleştiği açıktır. Nitekim Cumartesi gibi bir tatil günü gerçekleşmiştir ve hiç resmi kayıtlara bile geçmemiştir. Diğer yandan, ailenin başka fertleri götürülmemiştir. Örneğin; İmralı'da tutsak tutulan diğer yoldaşlarımızın aileleri götürülmemiştir. Daha sonraki süreçte aileler görüş için başvurmuş olmalarına rağmen, yine avukatlar görüş başvurusu yapmış olmalarına rağmen ne aile ne de avukat görüşü gerçekleştirilmiştir. O halde, bu aslında bir görüşme değildir, bir aile görüşü bile değildir. Tamamen direnişin zorlaması sonucunda, direnişi pasifize etmek ve kırmak üzere geliştirilmiş bir özel savaş oyunudur. Esas olarak da, Leyla Güven'e açlık grevini bıraktırmayı konusu görüştürme, Leyla Güven öncülüğünde zindanlarda ve yurtdışında gelişen açlık grevi direnişlerinin ve bir bütün olarak "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" devrimci eylem hamlemizin faşist soykırımcı TC devletini, özellikle de AKP-MHP faşist yönetimini zorlaması sonucunda gerçekleşmiştir. Yani, direnişin ortaya çıkarttığı bir sonuç olmuştur. Bu bakımdan devrimci özgürlük hamlemizin ortaya çıkarttığı ilk sonuç, kazandığı ilk başarı olmuştur. Bu, işin bir yanıdır ve gerçeğin bir bölümünü ifade eder. Bu bakımdan direnişin kazandırdığı, zafere götürdüğü bir kere daha kanıtlanmıştır. Mazlum Doğan'ın, "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" ilkesi söz konusu olayla bir kere daha doğrulanmıştır. Her türlü pasifist, teslimiyetçi yaklaşımlar faşizmi güçlendirir, daha çok saldırgan kılar. Ancak her türlü bedeli ödemeyi göze alarak geliştirilen direniş de başarılı sonuçlar vermektedir. Zafer yolunu açmakta, özgürlük mücadelemizi yeni zaferlere taşımaktadır. Daha kapsamlı, daha çok yönlü ve etkili bir direnişin, daha büyük zaferler kazandıracağı, İmralı duvarlarını paramparça ederek Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturacağı bu son olayla bile bir kere daha görülmüş ve kanıtlanmıştır.

AKP-MHP faşist yönetimini içte ve dışta daha fazla zorlar olmuştur. Dolayısıyla AKP-MHP faşist yönetiminin bu zorluğu bir özel savaş oyunuyla aşıp, geri kalan direnişleri ezmek üzere saldırı yapmayı planlamış olduğu kuvvetle muhtemeldir. Fakat planlanan gerçekleşmeyince, avukatlar gece Leyla Güven'le görüşemeyince TC'nin özel savaş oyunu bozulmuştur. Basınımızda bunun özel savaş olduğu yönünde haberler yapılması, başta Leyla Güven olmak üzere zindanlarda ve dışarda "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" direniş hamlesi temelinde açlık grevi içinde olan tüm eylemcilerin söz konusu görüşmenin tecridi kırmak için yeterli olmadığını, dolayısıyla da İmralı'daki tecrit tümüyle kırılana kadar kararlı bir biçimde açlık grevi eylemlerini devam ettireceklerini kamuoyuna açıklamaları da oyunun bozulmasında etkili olmuştur. AKP-MHP faşist yönetiminin özel savaş oyununun bozulması, onu ciddi biçimde zorlamış, "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" özgürlük hamlesinin içte ve dıştaki etkisini ise çok daha büyütmüştür. Bakurê Kurdistan ve Kurdistan'ın diğer parçalarında, Türkiye'de Leyla Güven'e ve diğer açlık grevi eylemcilerine dönük destek eylemleri kitleler içinde daha çok yoğunlaştığı gibi, başta Avrupa olmak üzere yurtdışı alanlarında da hem kitle eylemleri gelişmiş hem uluslararası kurum ve kuruluşlardan giderek artan bir ilgi ve destek durumu ortaya çıkmıştır. Bu durum tecrite karşı direniş eylemlerini uluslararası alana yaymış, AKP-MHP faşizminin tecrit politikalarını çok ciddi bir biçimde zorlar hale gelmiştir.

Önder Apo da kardeşinin kendisini görmesi için İmralı'ya götürülmesini bu temelde değerlendirmiştir. Öyle ki, "Gördün, yaşıyorum. İşte bu kadar!" diye cevap vermiştir. Yani yapılan görüşmenin anlamı budur, cevabı budur. Bunun ötesindeki olabilecek şeylerin hepsi özel savaş kapsamındadır. Önder Apo'nun direnişten memnun olduğu, direnişin daha çok topluma yayılması gerektiği, daha çok yönlü kılınması gerektiği yaklaşımı ve tutumu içinde olduğu anlaşılmıştır. O halde, söz konusu özel savaş oyunu bozulduğu gibi, toplumun Önder Apo'dan haber almasının da ortaya çıkardığı etki temelinde, "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" direniş

√ AKP-MHP faşist diktatörlüğü bir özel savaş yönetimidir ve önümüzdeki süreçte de 12 Ocak'takine benzer yeni özel savaş oyunlarına, hile ve yalanlarına başvurabilir. Söz konusu devrimci özgürlük hamlemizi zayıflatabilmek, kırabilmek için içerde ve dışarda çok farklı oyunlara, saldırı biçimlerine başvurabilir. O halde, her alandaki devrimci ve yurtsever güçler olarak Bakurê Kurdistan'da, zindanda, Ortadoğu'da ve özellikle yurtdışında da benzer özel savaş saldırılarına karşı hepimizin uyanık olması ve son derece dikkatli ve tedbirli davranması gereklidir.

Değerli Yoldaşlar!

Diğer yandan çok yoğun, kapsamlı ve saldırgan bir özel savaş sistemiyle karşı karşıya olduğumuz açıktır. Bu dünyada faşist soykırımcı TC devleti kadar özel savaş sistemini tırmandırmış bir başka güç yoktur. Özel savaş özünde yalan, hile ve oyun demektir. Dehşet uyandıran kaba saldırının ötesinde karşıtını yalanla, hileyle aldatmaya, etkilemeye ve bu temelde yenilgiye uğratmaya çalışır. Tabii karşı taraf uyanık olup hile ve oyunu bozarsa, yalanı deşifre ederse de kaybeder. Yani, kendisini vurmuş olur. Bu bakımdan oldukça riskli ve tehlikeli bir savaş biçimidir. Örneğin; TC devletinin 12 Ocak günü, kardeşini alıp İmralı'ya götürerek Önder Apo'yla görüştürmesi bir özel savaş taktiği olarak uygulamaya konmuştur. Bir özel savaş taktiği olsa da söz hedeflediği açığa çıkmıştır. Nitekim aynı günün gecesi saat 12'de Amed zindanına avukatı gönderilerek Leyla Güven'le görüştürülüp açlık grevini bırakması sağlatılmaya çalışılmıştır. Ancak bu gerçekleşmeyince ve daha sonra da Leyla Güven direnişi sürdürme tutumunu net bir biçimde ortaya koyunca, söz konusu özel savaş oyunu bozulmuştur. Öyle anlaşılıyor ki; bir tatil ortamının boşluklarından yararlanılarak, 'İmralı'da görüşme oldu' dedirtip, Leyla Güven'e açlık grevi bıraktırılarak, ardından zindanlarda açlık grevi yapan diğer tutsaklar için farklı saldırıları uygulamaya koyma planı yapılmıştır. Ortaya çıkıyor ki, Leyla Güven'in hem bir DTK Eşbaşkanı, bir anne, seçilmiş bir milletvekili, halk temsilcisi olması; bir de açlık grevi sürecinin diğer eylemcilere göre çok ileri bir güne ulaşması hamlemizi çok daha zengin eylemlerle daha çok yayabilir, geliştirebilir, yükseltebiliriz. Her alandaki yoldaşlar böyle bir tutum ve pratik içerisinde olabilirler. Nitekim başta Leyla Güven olmak üzere zindanda ve dışarıda açlık grevi içerisinde olan yoldaşları sahiplenmek, onların çözümü dayatan tutumlarını daha çok güçlendirecek şekilde desteklemek açısından da devrimci ve demokratik eylemlerin çok yönlü ve zengin kılınması, her alana yayılması, çok daha yoğunlaştırılıp geliştirilmesi gereklidir.

Demek ki, AKP-MHP faşist diktatörlüğü bir özel savaş yönetimidir ve önümüzdeki süreçte de 12 Ocak'takine benzer yeni özel savaş oyunlarına, hile ve yalanlarına başvurabilir. Söz konusu devrimci özgürlük hamlemizi zayıflatabilmek, kırabilmek için içerde ve dışarda çok farklı oyunlara, saldırı

biçimlerine başvurabilir. O halde, her alandaki devrimci ve yurtsever güçler olarak Bakurê Kurdistan'da, zindanda, Ortadoğu'da ve özellikle yurtdışında da benzer özel savaş saldırılarına karşı hepimizin uyanık olması ve son derece dikkatli ve tedbirli davranması gereklidir. Söyleyeceğimiz sözü, yapacağımız her eylemi çok dikkatli biçimde değerlendireceğimiz gibi, dışımızda gelişen her konuyu da benzer biçimde dikkatlice değerlendirip ona göre hareket etmemiz yerinde olur. Ortaya çıkan bazı bilgileri, yaşanan olayları, verili durumları olduğu gibi kabul edip gerçekmiş gibi davranmamak gereklidir. Bir özel savaşla karşı karşıya olduğumuza göre her sözü ve davranışı ölçüp biçmemiz, tartmamız, özel savaş saldırısı içerisinde bir anlamı, yeri var mı yok mu netleştirerek ona göre tutum almamız gerekir. Bu konuda bütün halk, devrimci yurtsever kesimler, bütün örgütlü güçlerimiz, komiteler, temsilcilikler, bütün kadrolar, özellikle de basın-yayın kurumları, propaganda ve ajitasyon çalışması yürüten organlar, herkes son derece dikkatli ve duyarlı olmak durumundadır.

Türk özel savaş organları basınımız üzerinden halkın moralini bozup direncini kırmak isteyecektir

Basın-yayın organlarının kendilerine ulaşan her haberi hemen yansıtmak yerine, yaşanan mücadele çerçevesinde ölçüp tartarak, özel savaşa hizmet edip etmediğine bakıp ona göre işleme koymaları gereklidir. Çünkü; ahlaksızca bir özel savaşla yüzyüzeyiz. Her türlü hile ve oyun yapılıyor. Özel savaş organları, Türk haber ajansları, MİT, istihbarat güçleri Kürt halkının ve dostlarının moralini bozabilmek, dirençlerini kırabilmek, eylemlerini sabote edebilmek için her türlü yalana ve oyuna başvuruyorlar ve çok daha fazla da başvuracaklar. Bunu en çok bizim basın-yayın organlarımız üzerinden yapacaklardır. Kuşkusuz, doğrudan yapmayacaklardır. MİT bilgisidir, devlet bilgisidir demeyeceklerdir. Başka güçler eliyle, daha çok kamufle edilmiş aldatıcı kesimlerin eliyle yapacaklardır. O nedenle kimden haber alınacağını, alınan haberin ne anlama geldiğini radyolar, televizyonlar, gazete ve dergilerin sorgulayıp, özel savaş saldırısı ile ilişkisi olup olmadığını açığa çıkartma temelinde işleme koymaları şarttır. Yoksa halkın eylemini, devrimci yurtsever mücadeleyi propaganda etmek yerine, devrimci özgürlük hamlesine zarar veren, halkın moralini bozma, başarısını gölgeleme, direncini zayıflatma biçiminde rol oynayan sonuçlar ortaya çıkarabilirler. Eğer yeterince dikkatli davranılmazsa böyle bir durum ortaya çıkabilir. Çünkü; özel savaşın en önemli bölümü psikolojik savaştır. Psikolojik savaş ise bütünüyle yalan dolandır. Karşıdakini yalanla dolanla etkileyerek gerçeklerden uzaklaştırma, yanıltma, aldatma amacını güder. O nedenle psikolojik savaşı boşa çıkartabilecek çok etkili bir propaganda ve ajitasyon çalışmasına ihtiyaç vardır.

Daha önceki bölümlerde de ifade ettik: Bazı güçler, bu kadar ağır bir özgürlük mücadelesi yürüten, günün 24 saatinde direniş içerisinde olan, her gün şehitler, tutuklular veren, baskı ve işkence altında yaşayarak onlara karşı direnip mücadele etme temelinde kazanan bir harekete ve halka, bedel ödeyip ödeyemeyeceği konusunda, direnişte şehadeti göze alıp alamayacağı konusunda tereddüt ortaya çıkartmaya çalışmışlardır. Oysaki bu Kürdistan'daki mücadelenin en doğal halidir. Başka türlü mücadele yaşanmıyor ki. Demek ki mücadele topluma, kamuoyuna doğru ve yeterli bir biçimde yansıtılamamıştır. Bu kadar şehadet, tutuklama, baskı, işkenceye karşı çok etkili bir biçimde mücadele edilememiştir. Bundan kuşkusuz yönetimimiz, komitelerimiz ve bir bütün olarak parti öncülüğümüz sorumludur. Ama onlarla birlikte propaganda-ajitasyon çalışmalarımız, basın-yayın faaliyetlerimiz en az onlar kadar, belki onlardan daha fazla sorumludur. Doğruları, gerçek olanı halka ulaştırmakla, psikolojik savaşın bütün oyunlarını bozmakla sorumlu olan alan basın-yayın çalışmalarıdır. Örneğin; 20 yaşında gencecik bir insan Dersim'de, Serhed'de, Botan'da, Zagroslar'da, Kürdistan'ın dört bir yanında özgürlük için, demokrasi için, kurtuluş için, insanlık için savaşıp canını verirken bunu on saniyelik resmini bile göstermeyen bir haber yapıp geçersek toplum elbette o şehadetleri özümsemez, anlamaz. Mücadelenin hangi bedeller verilerek, nasıl zorluklarla boğuşularak yürütüldüğü ve başarıldığını anlamaz. Bu da psikolojik savaş için oldukça elverişli bir zemin sunar.

Demek ki propaganda-ajitasyonda hem psikolojik savaş oyunlarına karşı dikkatli ve tedbirli olacağız hem de devrimci mücadeleyi, halk direnişini, Önderlik ve şehitler gerçeğimizi başta kadınlar, gençler, Kürt halkı, Türkiye ve Ortadoğu halkları olmak üzere tüm insanlığa doğru, etkili, yeterli ve kapsamlı bir biçimde yansıtacağız. Bizim başka değerimiz yok ki. Aslında propaganda-ajitasyon yapacak başka işimiz de yoktur. Önderlik ve şehitler gerçeğini halka ve kamuoyuna doğru anlatmak, taşırmak ve onlar temelinde halkları eğitmek gerekiyor. Propaganda ve ajitasyonumuzun esas görevi budur. Örneğin; sanat ve edebiyat faaliyetlerimizin bu kadar kahramanlığı, yiğitliği, cesareti, fedakarlığı işleyen türküler yapması, şiirler yazması, tiyatro, sinema, dizi, oyunlar geliştirmesi, dolayısıyla yaşanan büyük mücadeleyi, o mücadeleyi ortaya çıkartan ruhu, duyguyu, düşünceyi, cesareti, fedakarlığı, yaşam ölçülerini, insan gerçeğini gençlere, kadınlara, emekçilere, halkımıza, dostlarımıza taşırması gerekir. Ancak bu yeterince geliştirilemiyor. Böyle olursa ideolojik mücadeleyi etkili yürütmüş oluruz. Özel savaş oyunlarını kırıp boşa çıkarttığımız gibi, direniş gerçeğini, kahramanlıkları, yiğitlikleri, Önderlik gerçeğini, yurtseverliği, fedai militan insan yaşamını ve ölçülerini topluma taşırmış; kadınları, gençleri, halkımızı, tüm yurtsever, devrimci, demokrat kesimleri bu ruhla, ölçülerle eğitmiş oluruz. Yeni devrimci yurtsever insanı bu biçimde ortaya çıkartmış oluruz. Bu yüzden özel savaşa karşı uyanık olmak ve özellikle geliştirdiğimiz zafer hamlesini sonuca götürebilmek için özel savaş oyunlarını hiç tereddüte düşmeden ve etkili olmasına izin vermeden boşa çıkartmamız gerekiyor. Onun da ötesinde, Önderlikten halka, gerilladan dostlarımıza kadar devrimci direniş gerçeğini, bir bütün Parti öncülüğü, kadın ve gençlik öncülüğü ile yurtsever halkımız tarafından yürütülen topyekun direnişin özelliklerini kamuoyuna, dostlarımıza daha çok taşıran, propaganda eden bir basın-yayın çalışması içerisinde olmamız gereklidir.

Kitle eylemleri günlere, haftalara yayılan bir düzeye ulaştırılabilir

İçinde bulunduğumuz devrimci hamlenin önemli bir boyutu ideolojik mücadele boyutudur. Psikolojik savaşa karşı, özel savaşa karşı propaganda ve ajitasyon çalışması boyutudur. Dolayısıyla bu görevlerin doğru ve başarılı bir biçimde yerine getirilmesi gereklidir. Son dönemlerde eylemler yürütülürken, değişik toplantılar yapılıp bunlar değerlendirilmiş, özel savaşa karşı tedbirler ve psikolojik savaşa karşı mücadelede dikkat edilecek hususlar kararlaştırılıp ilgili bütün alanlara, bu işle görevli olan örgüt birimleri tarafından gönderilmiştir. Bu çerçevede de herkesin söz konusu devrimci hamlemizi başarıya götürebilmek için bu gerçekler temelinde dikkatli, uyanık ve planlı bir biçimde mücadele etmesi gerekir.

Değerli Yoldaşlar!

Başlattığımız "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" topyekun devrimci direniş hamlesinde küçükten büyüğe, basitten karmaşığa, zayıftan en kapsamlı ve keskin olanına doğru giden bir eylem çizgisi izlememiz gerektiğini daha önce belirttik. Bu belirleme açıkça gösteriyor ki; tekdüze ya da tekil bir eylemlilik durumu söz konusu değildir. Yani söz konusu hamlemiz sadece gerilla eylemliliğini içermiyor ve açlık grevleriyle sınırlı değildir. En zengin eylem biçimlerini içinde topluyor. Yine sadece zindanda veya Kürdistan'ın bir parçasında olacak gibi bir alan sınırlaması da yoktur. Bütün alanlar mücadele alanıdır. Her türlü mücadele yöntemini devrimci özgürlük hamlemizi başarıya götürebilmek için yaratıcı bir biçimde kullanmak gerekir. Elbette süresiz-dönüşümsüz açlık grevleri süre ilerlediğinde dayatıcı olmaktadır. Çözümü zorlar durumlar ortaya çıkarmaktadır. Giderek şehadetlerin yaşanmasını gündeme getiren sonuçlar verebilmektedir. Bu bakımdan kendine has özellikleri elbette vardır. Aslında Leyla Güven açlık greviyle birlikte bütün zindanlar ve yurtdışını uyarıp, Hareketimizin süreç değerlendirmelerine denk düşecek şekilde bir hamle yaratacak eylemselliği ortaya çıkardığı an başarıyı sağlamıştı. Kuşkusuz bunu zafere kadar taşıması kesin başarıyı ifade eder. Ama söz konusu direnişlerin hepsi değerlidir. Dikkat edelim, süresiz-dönüşümlü açlık grevleri de vardır; iki gün, beş gün, on beş gün açlık grevleri çeşitli yerlerde yapılmakta ve gittikçe kitleselleşmektedir.

Bunların hepsi de anlamlı ve değerlidir. Fakat özellikle süresiz ve dönüşümsüz açlık grevi eylemleri belli bir zorlayıcılık ortaya çıkarsa da sadece oraya kilitlenmemek, bunlara ek olarak en zengin eylem biçimleriyle söz konusu açlık grevlerini güçlendiren, destekleyen bir durumu geliştirmek en doğru ve gerekli olandır. Düşmanı zorlayacak, dolayısıyla da açlık grevlerine en çok destek verecek eylemsel tutum böyle olabilir. Ama diğer yandan başkaca zengin eylem biçimlerini kesinlikle kullanmak gerekiyor. Süresiz-dönüşümlü açlık grevlerini çoğaltabilir, kitlesel hale getirebiliriz. Değişik alanlardaki açlık grevleri etrafında çok değişik biçimde gösteriler; bilgilendirmeleri, destekleri, duyarlılıkları artıran toplumsal aktiviteler geliştirilebilir. Açlık grevi zeminleri bir eylem merkezi gibi işletilebilir. Uygun yerlerde çok yoğun kitlesel ziyaretler, geniş kitlesel açlık grevleri geliştirilebilir. Onun yanında daha etkili kitle eylemlerine, demokratik eylemlere başvurmak gerekiyor. Önemli miting ve yürüyüşler de oldu. Amed başta olmak üzere Kürdistan'ın diğer alanlarında oldu, Avrupa'da büyük eylemler gerçekleşti ama bunu sürekli kılmak gerekiyor. Daha sık yapmak, mümkünse kitle eylemlerini belli saatlerle sınırlı olmaktan çıkartarak günlere, haftalara yayılan bir düzeye ulaştırabilmek gerekiyor. Daha büyük kitle mitingleri, yürüyüşleri yapabilmek, daha kalıcı, uzun süreye yayılmış eylemler ortaya çıkartmak önem taşıyor.

Onunla birlikte dikkat çekecek, kamuoyu oluşturacak, özellikle tecritte sorumluluğu olan kesimler üzerinde baskıyı oluşturacak demokratik eylemlilikleri, protestoları, silahlı şiddete başvurmamak kaydıyla işgaller, bazı yerlere dönük demokratik eylem kapsamında baskın benzeri eylem türleri geliştirilebilir. Kadın örgütleri Leyla Güven öncülüğünde gelişen direniş temelinde önemli bir etkilenme ve duyarlılık ortaya çıkarmıştır. Bu temelde gelişen, giderek zenginleşen bir duruş ve eylemlilik var; bunları çok daha zengin, büyük, yaygın hale getirebiliriz. Örneğin; gençlik daha radikal eylemler yapabilir. Faşist odaklara dönük, gerici çevrelere dönük daha etkili propaganda edecek, kamuoyu oluşturacak radikallik içeren kitle eylemlerine, grupsal eylemlere başvurabilir. Bakurê Kurdistan'da bunu yaptığı gibi diğer Kürdistan parçalarında, yine kamuoyu oluşturabilecek diğer alanlarda da yapabilir. Yani demokratik kitle eylemliliğinde, toplumsal mücadeleyi geliştirmede, siyasi mücadeleyi ilerletmede son derece zengin, yaratıcı eylem biçimlerine başvurmayı bilmek gerekiyor. Her alanın kendi özgünlüğü çerçevesinde yaratıcı olması, eylem imkan ve fırsatlarını doğru yöntemlerle en etkili bir biçimde kullanabilmesi büyük önem taşıyor.

√ AKP-MHP faşist saldırganlığına karşı Bakur, Rojava ve Başûr alanlarını topyekun bir mücadele sahası olarak değerlendirmemiz, özellikle Bakur ve Başûr'da AKP-MHP faşizmine etkili darbeler vuran gerilla eylemlerini, savaş hamlelerimizi yoğunlaştırmamız önem taşımaktadır. Biz savaşı üç parça Kürdistan'ın her alanına da yayacağız, düşman içlerinde ve düşmanın gerilerinde geliştireceğiz. Üç parça Kürdistan'da da hedef AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkacak bir direniş mücadelesini yürütmek olacaktır.

Faşizmin sokağa çıkılamaz tutumunu kırmada özellikle gençlik rol oynayabilmelidir

Bakurê Kurdistan'da başlayan yerel seçim süreciyle de bu eylemliliği birleştirerek her alanda kadınların, gençlerin, tüm emekçi, yurtsever, demokrat çevrelerin yoğun bir kitle eylemliliğini, siyasi hareketlenmesini geliştirebiliriz. Bunu mutlaka yapmalıyız da. AKP-MHP faşizminin sokağı yasaklayan, demokratik eylemliliklerin önünü almaya çalışan baskıcı, yasaklayıcı tutumuna karşı onları boşa çıkartacak, kıracak eylemlilikleri mutlaka geliştirmeliyiz. AKP-MHP faşizminin sokağa çıkılamaz tutumunu mutlaka kırabilmeliyiz. Bu konuda özellikle gençlik rol oynayabilmelidir. Bakurê Kurdistan'da yurtsever demokratik çevreler daha çok örgütlü hale gelerek baskıcı güçlerin saldırılarını kıracak bir direnci içeren eylem biçimlerini ortaya çıkartabilmeliler. Dahası giderek yerelde faşist gerici saldırganlıkları kıran, devrimci demokratik otoriteyi daha çok geliştiren, halkın etkinliğini ortaya çıkartan örgütlü duruş ve davranışları yaratmaya; mücadeleyi daha çok keskinleştirerek demokratik özyönetimi ortaya çıkartacak ayaklanma türü eylem biçimlerini bile gündeme almak, şimdiden hazırlıklarını yapmak, bu konuda ortaya çıkabilecek imkan ve fırsatları yerinde ve zamanında en

küçük bir tereddüt göstermeden değerlendirmek gerekir. Bunları şimdiden görmeliyiz, anlamalıyız, göze almalıyız. Eylem planlamamızı tüm bunları içerecek bir çerçevede oluşturmalıyız. Yine faşizmin, Kürtçe konuşan, türkü söyleyen insanlara dönük saldırgan tutumlarına, linç anlamındaki saldırganlıklarına karşı faşist saldırganlığı kıracak çok etkili devrimci demokratik eylemler gençlik tarafından örgütlendirilebilir. Bunları yapmak o kadar zor değildir. Çok eğitim veya çok örgütlülük istemez. Aslında gençlik örgütleri kendi doğal eğitim ve örgütlenmeleri içerisinde bu tür eylemlilikleri çok daha güçlü bir biçimde geliştirebilirler.

Diğer yandan zindanlardaki gelişen açlık grevlerini, eylemcilerin kararlılığını iyi takip etmek ve anı anına sahiplenerek onlara denk bir eylemliliği geliştirmek gerekir. Her direniş yüzlerce, binlerce insanı etkilemeli, daha fazla anti-faşist direnişe, eyleme çekmelidir. Olası şehadetleri anında sahiplenerek faşizme karşı eylemi daha çok yayan, büyüten, daha fazla sertleştiren bir gelişmenin, çıkışın sahibi olunmalıdır. Olası şehadetler karşısında dar-duygusal yaklaşımlar, dolayısıyla kendini pasifize eden tutumlar içerisine kesinlikle girilmemelidir. Direnişe doğru anlam vermek kadar şehadetlere de doğru anlam vermek, onların bizi daha büyük mücadeleye çağırdığını bilmek; şehadete sahip çıkmanın daha büyük ve etkili eylem yapmaktan geçtiğini anlayarak böyle bir eylem gücü haline kendini getirmek kesinlikle gereklidir. Kürdistan'ın diğer parçaları da böyle bir eylem etkinliğini kendi somut durumlarına uygun biçimde geliştirebilirler. Örneğin; Rojava çok daha etkili eylemler yapabilecek imkanlara, fırsatlara sahiptir. Fakat Bakur'da açlık grevi yapılıyor diye Rojava'da da insanlar kendilerini kitlesel olarak açlık grevine yatırmak istediler ki, elbette bu çok gerçekçi olmayan bir eylem yönelimiydi. Kuşkusuz bir destek anlamında, yine benzer bir dayanışmayı gösterebilmek için sınırlı girişimler bu konuda olabilir ama Rojava halkının hamleye katılmada, Bakurê Kurdistan'daki halkın mücadelesine destekte çok güçlü ve farklı bir biçimde yapabileceği eylemler çoktur. Büyük kitle eylemleri yapabilir. Dahası zaten kendisi tehdit altında, düşman saldırılarına karşı özsavunma eğitimini ve örgütlülüğünü hızla güçlendirip pekiştirebilir. Kararlıca sistemini oluşturup savunma gücünü geliştirebilir. Hamleye daha çok güç katacak, diğer alanlardaki mücadeleyi daha çok besleyecek, tamamlayacak, somut koşullara uygun, yaratıcı eylem biçimleri geliştirmek önemlidir.

Leyla Güven'den onur duymayan değil devrimci, yurtsever Kürt bile olamaz

Bu noktada Başûrê Kurdistan'ın imkanları, fırsatları Bakur ve Rojava'dan hiç de az değildir. Çağın Efrîn direnişinde Başûr halkı çok etkili rol oynadı. Başûr gençliği, eski pêşmergeler, Başûr yurtseverliği Efrîn direnişine çok büyük destek vermişti. Oysa şimdi Hewlêr'de Nasır Yağız'ın 64 günü bulan büyük açlık grevi direnişi var. Onun etrafında sürekli bir direniş oluyor. Bu durum Başûr halkını çok daha fazla etkileyebilirdi. Kitle eylemleri çok daha güçlü gelişebilirdi. Bu konuda yetersizlikler vardır. Onları mutlaka aşmak gerekiyor. KDP ve YNK'nin engellediği anlaşılıyor. Zaten bu partilerin AKP-MHP faşizmine söz verdikleri ortadadır. Dolayısıyla Bakur'daki direnişi destekleyen kitle eylemlerinin gelişmesine izin vermiyorlar. Halk üzerinde ciddi bir baskı uygulanıyor; bunu görüyoruz, anlıyoruz. Ama bu baskıyı kırmanın, halkı, gençleri ve kadınları daha fazla harekete geçirmenin yol ve yöntemlerini de mutlaka bulmak gerekir. Kuşkusuz belli bir hareketlilik var ama yetersizdir. Çok daha güçlü hale getirilebilir. Söz konusu eylemleri engelleyen tutumlar, yaklaşımlar, baskılar teşhir edilebilir. Leyla Güven'den onur duymayan, Leyla Güven'in direnişine sahip çıkamayan, değil devrimci, yurtsever Kürt bile olamaz! Öylelerinin Kürtlüğünden şüphe duymak gerekir. Duyduk ki; Silêmanî'de YNK yönetimi Sara Yoldaş'ın belgeselini yasaklamış. Sara Yoldaş'tan onur duymayan, şeref duymayan, güç almayan birisi ne Kürt'tür ne yurtseverdir ne de insandır! Öylelerini, o tür politik yaklaşımları cesaretle teşhir etmek gerekir. İyi bir teşhir olsa hiçbir parti bu kadar gerici, saldırgan AKP-MHP faşizmine, sömürgeciliğe hizmet eden davranış gösteremez. Bunlara, 'kraldan daha kralcı, sömürgeciden daha sömürgeci saldırganlık' demek gerekir. Bu bakımdan eğer faşist soykırımcı saldırı konsepti İmralı tecridinin uzantısı olarak Başûrê Kurdistan'da halk üzerinde baskı uyguluyorsa o baskılara karşı mücadele etmek, o baskıcı zihniyet ve siyaseti teşhir etmek, toplumu bilinçlendirerek daha fazla, daha aktif mücadele eder konuma kesinlikle çekmek gerekir. Başûr'da böyle bir zemin vardır. Başûr toplumunun Bakur'da, Rojava'da gelişen demokratik siyasi eylemliliklere dönük ciddi bir duyarlılığı vardır. O eylemleri kendi özgürlük eylemleri olarak da görüyor, algılıyorlar. Belki kitlesel olarak şiddetli mücadele, savaş konusunda tutum koymakta zorlanıyor ama Leyla Güven gibi hemen yanı başında olan Colemêrg halkının seçtiği bir milletvekilini en güçlü bir biçimde destekleyecek bir eylemliliği Başûr halkı geliştirebilir. Yeter ki doğru götürülebilsin, doğru temsil edilebilsin, doğru öncülük yapılabilsin, toplum bilinçlendirilerek bu yönlü eylemlilik içerisine çekilebilsin.

Mevcut eylemlilik sürecini Rojhilat'ta da yeterince yansıtmak lazım. Aslında basın yoluyla Rojhilat'a söz konusu eylem hamlesi yansıtılsa Rojhilat kitlesinin kendine özgü, somut durumuna uygun protesto biçimleri geliştirmesi, dolayısıyla hamleye destek vermesi mümkündür. Bunu yapacak bilinci, iradesi var. Baskılar engelleyici olsa bile, kendi özgünlüğünde o baskıları aşarak bir destek eylemliliği mutlaka geliştirebilir. O nedenle de söz konusu hamleyi basın yoluyla; radyo, televizyon, gazete ve benzeri araçlarla daha fazla taşırabilmek gerekiyor. Özellikle TC devletinin faşist soykırımcı saldırılarını, Önder Apo'ya uyguladıkları tecridi iyi propaganda edersek Rojhilat halkı baskı dinlemez. Unutmayalım, 20 yıl önce 15 Şubat Komplosu'na kitlesel olarak en çok karşı çıkan, en sert eylemler geliştiren, onlarca şehit ve tutuklu veren halk, Rojhilat halkımız oldu. Böyle bir halkın şimdi 20 yıl sonra İmralı tecrit ve işkence sistemine karşı güçlü bir direniş geliştirmemesi diye bir şey söz konusu olamaz. Yeter ki yeterince bilgilendirilebilsin, hamle yansıtılabilsin; Rojhilat halkından karşılık bulacağı, Önder Apo üzerindeki baskı, işkence ve tecridi protesto eylemlerini kendi özgünlüğünde Rojhilat halkının da güçlü bir biçimde geliştireceği açıktır.

Avrupa sahası öncülük edecek konuma, misyona ve role sahiptir

Tabii en çok kitle eylemi geliştirme imkanına, fırsatına yurtdışı alanları sahiptir. Özellikle bütün Avrupa sahası, yine Rusya ve Orta-Asya'daki çeşitli ülkeler, hatta Afrika ve Amerika'ya kadar uzanan alanda var olan Kürt toplulukları, devrimci demokratik müttefiklerle hamleyi destekleyen, tecride karşı çıkan, açlık grevi direnişlerini sahiplenen çok zengin ve değişik eylem biçimlerini dostlarıyla da ortaya çıkartabilir, geliştirebilirler. Bu konuda Avrupa sahasının her bakımdan imkanı, fırsatı çoktur. Öncülük edecek bir konuma, misyona, role de sahiptir. Şimdiye kadar gerek açlık grevleri gerekse kitle eylemleri bakımından zaten böyle bir rol oynadı. Bu rolünü; eylemleri daha çok zengin kılarak, çeşitlendirerek, daha fazla büyüterek, süreklileştirerek yapabilmelidir. Aynı zamanda Kürdistan parçalarına ve dünyanın dört bir yanına eylem dalgasını yayan, taşıran, bu anlamda da eylemin yayılıp gelişmesine öncülük eden bir rolün, misyonun sahibi olabilmelidir. Belli bir düzey olduğu açıktır. Büyük bir cesaret ve fedakarlıkla yurtdışındaki Kürt yurtseverleri ve devrimci demokratik güçler, dostlarımız mücadele ediyorlar, ciddi bir direniş içerisindeler, önemli bir kamuoyu oluşturmuş durumdalar da. Elbette mevcut eylem dalgasında bununla yetinmemek, sınırlı kalmamak, zaferi yakalayacak şekilde büyütmek, yaymak ve geliştirmek gerekiyor. Sınırlı tutmamak, var olduğu düzeyde kalmasına fırsat vermemek gerekiyor. Yurtdışı eylemliliklerimiz Kürdistan parçalarına öncülük edecek, dört parça Kürdistan'daki halkı bilinçlendirecek, eyleme kalkmasına hizmet edecek bir etkileme gücünü de gösterebilmelidir. Hem dünyanın değişik alanlarındaki farklı halklara haklı özgürlük hamlemizi, direniş eylemlerimizi taşırmamız hem de çok değişik kurum ve kuruluşlara yürütülen mücadelenin sonuçlarını götürerek o alanlardan bir duyarlılık, destekleyici ve etkili bir tutum geliştirmek gerekiyor. Uluslararası alana, "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" hamlesini daha fazla mal edip güçlü bir uluslararası kamuoyu ve destek oluşturmak; yurtdışı çalışmalarımızın, eylemliliğimizin önemli bir bölümü olmaktadır.

Her alana savrulmuş halkımızın ve dünyanın dört bir yanında gittikçe daha çok artan dostlarımızın böyle bir yaklaşım ve duyarlılık içinde söz konusu devrimci özgürlük hamlemizin eylem çizgisini daha zengin kılarak uygulayacaklarına, Kürdistan'daki direnişe öncü düzeyde katkı sunacaklarına dair inancımız yüksektir ve bunu birçok vesileyle göstermişlerdir. Başarı dileklerimiz ve selamlarımız da bu çerçevededir.

√ AKP-MHP faşizminin sadece Kürtlerin değil, Türkiye halklarının, Ortadoğu halklarının, tüm kadın ve gençlerin, ezilenlerin ve emekçilerin, tüm insanlığın, 'Ben demokrasiye duyarlıyım' diyen tüm siyasi çevrelerin, aydınların, sanatçıların, vicdanlı ve hümanist, insan hakları savunucusu olan herkesin düşmanı olduğu gerçeğini çok ileri düzeyde açığa çıkartmış ve siyasi gündeme dayatmış durumdayız. Bizi inisiyatifli kılan gerçeklik işte budur.

Savaşı Kürdistan'ın üç parçasında her alana da yayacağız

Değerli Yoldaşlar!

Hiç kuşkusuz "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" devrimci hamlemiz bir ideolojik, siyasi, toplumsal hamle olduğu kadar aynı zamanda bir askeri hamle, bir gerilla hamlesidir de. Nitekim bu hamle aynı zamanda 1 Haziran 2010 tarihinden itibaren hareket ve halk olarak içine girdiğimiz Devrimci Halk Savaşı stratejisinin topyekun direniş temelindeki uygulama süreci olmaktadır. Bu çerçevede ağır kış koşullarına rağmen Heftanîn'den Xakûrkê'ye, Xakûrkê'den Serhed'e kadar kahraman gerilla güçlerimiz imkan ve fırsat bulduğu oranda, koşulları da zorlayarak faşist soykırımcı güçlere karşı devrimci eylemler yapmakta, düşmana ciddi darbeler vurmaktadır. Bunun karşısında AKP-MHP faşist diktatörlüğü de özellikle hava güçlerini kullanarak üs sahalarımıza dönük devrimci savaş güçlerimizin olası mevzilenme alanlarını hedefleyen saldırılarını aksatmadan sürdürmektedir. Kısaca; faşist soykırımcı TC sistemiyle Partimiz öncülüğündeki gerilla güçlerimiz ve halkımız arasındaki şiddetli savaş devam etmektedir. Devrimci özgürlük hamlesi temelinde Devrimci Halk Savaşı stratejisini zafere taşımayı hedefleyen bir süreç yaşanmaktadır. Buna karşı düşman bir yandan uçak, helikopter, tank ve toplarla saldırı yaptığı gibi, bir yandan da özellikle Rojava Devrimi'ni tehdit etmeye, Efrîn soykırımını daha çok derinleştirmeye çalışmaktadır.

Bu çerçevede mevcut hamleyi askeri alanda besleyip geliştirmek için kuşkusuz bizim de imkanları ve fırsatları en etkili bir biçimde kullanarak doğru yer ve zamanda devrimci direniş eylemlerimizi faşist soykırımcı güçlere ağır darbeler vuracak şekilde geliştirmemiz gerekir. Bunun için, düşman daha çok Rojava'yı tehdit ediyor diye bizim de savaşın sadece Rojava cephesinde ve sınırda olacağını sanmamamız, düşmana karşı cephesel bir duruş göstermememiz gerekiyor. Tam tersine, AKP-MHP faşist saldırganlığına karşı Bakur, Rojava ve Başûr alanlarını topyekun bir mücadele sahası olarak değerlendirmemiz, özellikle Bakur ve Başûr'da AKP-MHP faşizmine etkili darbeler vuran gerilla eylemlerini, savaş hamlelerimizi yoğunlaştırmamız önem taşımaktadır. Yani biz düşmanın istediği biçimde ve tehdit ettiği çerçevede ne sadece Rojava'dan tek yanlı mücadele etmeye ne de cephe tutmaya yaklaşacağız. Tersine savaşı üç parça Kürdistan'ın her alanına da yayacağız, düşman içlerinde ve düşmanın gerilerinde geliştireceğiz. Üç parça Kürdistan'da da hedef AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkacak bir direniş mücadelesini yürütmek olacaktır. En büyük tehdit ve baş düşmanımız AKP-MHP faşizmidir. Dolayısıyla gerilla güçlerimizin ve her alandaki özgürlük güçlerinin vuracağı temel hedef de AKP-MHP faşizmidir. Diğer yandan bunu bir alanda değil, cephe tutarak değil, Kürdistan'ın üç parçasının her yerinde, imkan ve fırsatlar nerede varsa onları doğru bir biçimde görüp kullanma temelinde geliştireceğiz.

Bu temelde askeri alanda, gerilla güçlerimizde bir yenilenme ve gelişme durumu var. Bakur alanında bunu hızla, Halkların Birleşik Devrim Hareketi ittifakını da işleterek Türkiye metropollerine de yayma temelinde güçlü bir biçimde geliştirebiliriz.

Efrîn savaşından bu yana Rojava sahası da esas tehdidin AKP-MHP faşizmi olduğunu her zamankinden daha çok gördü, anladı. Efrîn işgal saldırılarının ve buna karşı geliştirilen çağın direnişinin birinci yıldönümünü yaşıyoruz. Avesta ve Karker yoldaşlar şahsında tüm Efrîn direniş şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Biz, "Efrîn için söz söylenmez, savaş yapılır! Efrîn için konuşulmaz, eylem halinde olunur! Efrîn değerlendirilmez, kurtarılır!" diyoruz. Devrimci tutum, yurtsever tutum, Efrîn işgali ve soykırımı karşısında Hareketimizin karar ve tutumu kesinlikle böyledir. Bu temelde TC tehditlerine karşı Rojava Devrimi de giderek güçlü ve başarılı bir biçimde kendini savunan bir konuma gelmektedir ki, bütün bunların sonucunda aslında sınır dışında ve dağlık alanlarda bizi kuşatıp imha etmek isteyen AKP-MHP faşist diktatörlüğünü Başûr'dan, Rojava'dan, şehirlerden, dağlardan kuşatıp imha etmeyi hedeflemeliyiz. Böyle bir kuşatmayı biz daha etkili bir biçimde geliştiriyoruz, gittikçe güçlendirebiliriz de. Bu da faşizmi yıkacak, çökertecek, parçalayacak devrimci savaş vuruşlarını gerçekleştirmemizi çok yakın zamanda ortaya çıkartacaktır.

AKP-MHP zihniyet ve siyasetini teşhir ve tecrit ettik, iyice daralttık

Değerli Yoldaşlar!

Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi olarak DAİŞ ve El-Kaide faşizmine karşı başarıyla yürüttüğümüz devrimci savaş uluslararası alanda zaten oldukça elverişli bir zemin oluşturmuş durumdaydı. Buna Leyla Güven öncülüğündeki "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" devrimci direniş hamlesinin gelişim seyri

ve etkileri de eklenince Kürt halkına karşı uygulanan faşist soykırımcı saldırılar, Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesi başta Avrupa olmak üzere Asya, Afrika, Amerika gibi dünyanın her tarafında çok daha yakından bilinir, tanınır hale gelmiştir. Bu anlamda yeni dostlar edinme; başta kadınlar, gençler, işçiler, emekçiler, devrimci ve demokratik güçler olmak üzere halklarla daha yakından dostluk ilişkileri kurma, ittifaklar oluşturma açısından önemli bir zemin ortaya çıkarmaktadır. Güçlü bir imkan ve fırsat yaratmaktadır.

Dolayısıyla her alanda ilişki ve ittifak çalışmalarımızı daha örgütlü ve planlı bir biçimde geliştirebilir; gerçekleri tüm ezilenlere ve halklara, yine devrimci-demokratik güçlere daha güçlü ulaştırabilir; bu çerçevede dostluk ilişkilerini, devrimci demokratik ittifakları tüm alanlarda çok daha ileri düzeyde geliştirebiliriz. Öyle ki, aslında faşist özel savaş zihniyet ve siyasetindeki diktatörlükler dışında tüm ezilenlerin, halkların, siyasi güçlerin, aydınların, sanatçıların, insan hakları savunucularının desteğini ve dayanışmasını ortaya çıkarabiliriz. Bu çerçevede de AKP-MHP faşist soykırımcı diktatörlüğünü her yerde teşhir edebilir, her alandan tecridini geliştirebiliriz. İmralı'da tecrit uygulayan, bütün Türkiye'yi ağır tecrit koşullarında baskı ve terör alanı haline getirmeye çalışan AKP-MHP faşist diktatörlüğü bir anda kendisini dünyadan, bölgeden, hatta Kürdistan ve Türkiye'den tecrit edilmiş, iyice kuşatılmış konumda bulabilir. Böyle bir sonuç ortaya çıkartmak için zemin çok daha elverişli hale gelmekte, koşullar olgunlaşmakta, imkan ve fırsatlar artmaktadır. Şimdi bunları değerlendiren bir diplomasi faaliyetini planlı ve örgütlü bir biçimde, yine etkili tarzla geliştirebilmemiz şarttır. Dolayısıyla bu gerçekliği özellikle ilişki ve ittifak çalışması yürüten tüm yoldaşların, başta Dış İlişkiler Merkezi Komitesi olmak üzere her alandaki komitelerimizin doğru görmesi, anlaması, bunun gerektirdiği yetkin planlamaları ve yaratıcı uygulamaları ortaya çıkartması şarttır. Güçlü ve yeterli bir siyasi temsil ve diplomatik faaliyet gerekiyor. Bunu da sonraya bırakmak, ertelemek olmaz. 'Şu eksikliğimiz var, eğitimimiz az, örgütlenmemiz olmamış, ulaşamıyoruz' gibi gerekçelerle imkan ve fırsatların kaçmasına, heder olmasına razı olamayız, göz yumamayız. Bunlar gerekçe olarak kabul edilemez. Böylesi dönemler öyle çok fazla hazırlık da istemez. Anlama ve uygulamayla, pratikleşmeyle büyük başarıların elde edilebileceği dönemlerdir. O bakımdan da dar yaklaşmamak, kendini geriye çekmemek, yanılgılar içerisinde olmamak gerekiyor.

Büyük bir hamleye kalktık. Faşist, sömürgeci ve soykırımcı AKP-MHP zihniyet ve siyasetini teşhir ve tecrit ettik, iyice daralttık. O halde bunu örgütlülüğe dönüştürerek diplomatik alanda da gerekli tecrit ve kuşatmayı hızlı bir biçimde mutlaka oluşturmamız gerekir. Eğer böyle bir kuşatma geliştirirsek işte o zaman faşizmi yıkacak, çökertecek bir sonucu hızlı bir biçimde alabiliriz. Bu nedenle de ilişki ve ittifak faaliyetlerini küçümsememek, önemsiz görmemek, söz konusu hamlemizin çok önemli bir parçası olarak ele almak ve bunun gereklerinin her yerin somut koşullarına uygun bir biçimde ve örgütlü olarak zamanında yerine getirilmesi büyük önem taşıyor. Bugün bunu yapamazsak; elverişli zemini kullanamaz, imkan ve fırsatları değerlendiremezsek yarın çok geç olabilir. Biz kendimizi hazır hale getirdik diyebiliriz. Ama koşullar uygun olmayabilir, imkan ve fırsatlar kaybolabilir. O zaman ne yapacağız, nasıl çalışacağız? Demek ki, işler bizim keyfimize göre değil, biz işlerin gereklerine göre olmak durumundayız. Dolayısıyla nerede görev ve iş varsa kendimizi hızla onu yapar hale getirmek, onu yapacak girişkenliği, hamleciliği, tarzı, tempoyu tutturarak en küçük bir darlığa ve tutuculuğa yer vermeden işin üzerine gidip mutlaka başarılı sonuç almayı sağlamamız gereklidir. Bunu tüm arkadaşlar, bu alandaki tüm komite ve temsilcilikler temel bir ilke olarak görmeli ve kendilerine güvenmelidir. Önderlik çizgimizi doğru ve yeterli anlamalı, kendini pratik içerisinde de Önderlik tarzıyla, üslubuyla sürekli daha çok eğiterek diplomasi çalışmalarımızı kendi tarzımızla etkin bir biçimde geliştirmeyi mutlaka bilmeli ve de başarmalıyız.

√ ABD, DAİŞ'in Reqa'da yenilmesi ardından yavaş yavaş DAİŞ karşıtı koalisyondan çekilerek PKK'ye karşı AKP-MHP faşizmiyle oluşturduğu ittifakı öne çıkartan, esas alan bir çizgiye kayıyor. Bunu da PKK'ye karşı ideolojik duruşa dayandırıyor. PKK'nin sosyalist bir hareket olmasını, dolayısıyla kapitalizm karşıtlığını gerekçe yapıyor. Politik açıdan ise AKP-MHP yönetimindeki TC'yi İran'a karşı kullanma, İran'a karşı oluşturmak istediği cepheye katma çabasının bir gereği olarak değerlendiriyor. DAİŞ'le mücadele bitmiştir derken ABD Başkanı Trump aslında bunu kastetti.

Bu olmaz değildir. En başta 'olmazı' kesinlikle yok etmek gerekiyor. Başkalarına öykünerek, onları taklit ederek de bu gerçekleşmez, ondan da uzak durmamız lazım. Kolay bir iş değildir. Önderlik gerçeğini, şehitleri, büyük direnişi, gerillayı, cesareti, fedakarlığı doğru ve yeterli bir biçimde her alanda temsil etmeyi ister. Bu da duyarlılık gerektirir, yoğunluk ister, kendini eğitmeyi ve örgütlü kılmayı ister. Ama bunu her arkadaş yapabilir. Dikkat edilirse bunlar yapılmayacak, başarılmayacak hususlar değildir. Yeter ki isteyelim, çizgi temelinde yaklaşalım, temsil edecek bir yoğunluğumuz, isteğimiz, irademiz, inancımız ve bu temelde kendimize güvenimiz ve girişkenliğimiz olsun. Bunlar temelinde bir de kendimizi yeteri kadar planlı ve örgütlü hale getirip çalışmaya sevk edersek söz konusu görevleri etkili bir biçimde yürütüp, yüksek başarılar elde edebiliriz. Bu dönem böyle başarılar elde etmemizi gerektiren bir dönem de oluyor. Tüm yoldaşlar bu gerçeği görüyorlar; o halde yüksek bir duyarlılıkla, disiplinli ve örgütlü bir çalışma içerisinde bunun gereklerini yerine getireceklerine ve bunda mutlaka başarılı olacaklarına inanıyoruz.

Günde birkaç kez siyasi-askeri durumu değerlendirmeliyiz

Değerli Yoldaşlar!

Dikkat edilirse buraya kadar ciddi bir siyasi değerlendirme yapmaya, hangi siyasi-askeri güç nasıl hareket ediyor, neler yapmaya çalışıyor ve benzeri konular üzerinde görüş belirtmeye fazla gerek duymadık. Neden? Çünkü; bunları günlük olarak izliyoruz. Sürekli tartışıp değerlendiriyoruz, anı anına izleme ve değerlendirme halindeyiz ve nerede ne zaman ne yapmamız gerektiğine karar veriyoruz. Devrimci özgürlük hamlemizi bu kararlar temelinde başarıyla yürütüyoruz. Başka türlü hamlesel bir mücadele yürütmek zaten mümkün değildir. Her gün değil, sabah akşam günde birkaç kez siyasi-askeri durumu değerlendirmezsek, her yeni bir olay olduğunda bu olayın ne anlama geldiği ve bizi nasıl etkilediği ne yapmamız gerektiği soruları temelinde değerlendirme yapmazsak zaten söz konusu devrimci direniş hamlemizi başarıyla yürütemeyiz, faşist soykırımcı topyekun saldırıları göğüsleyemeyiz, kıramayız. O bakımdan da günde birkaç kez yaptığımız işi sanki bir kez yapıyormuşuz gibi burada yapmamız çok anlamlı ve de değerli olmayabilir. Kaldı ki burada yazacaklarımız birkaç gün sonra yeni gelişmelerle değişebilir de. O nedenle yönetimimiz böyle yazmış diye dogmatik, kalıpçı ve ezberci bir biçimde bugün söylenenleri kuşkusuz günler ve haftalar sonra da esas almayacağız, çakılıp kalmayacağız. Geçerliliğini koruyorsa elbette sahipleneceğiz. Ama yeni gelişmeler olmuş, değişiklikler yaşanmışsa, yeni değerlendirmeler yaparak yeni değişikliklerin neler olduğunu anlamlandıracağız, bilince çıkartacağız ve kendi siyasi-askeri karar ve pratiğimizde ona göre gereken değişiklikleri yapacağız. Siyasi-askeri sürece bu biçimde yaklaşmak gerekiyor. Çünkü; gerçekten de siyasi-askeri olaylar hem çok karmaşık hem de baş döndürücü hızla gelişiyor. Bazen öyle günler oluyor ki; sabahki durum öğlen yaşanan olaylarla değişikliğe uğruyor, akşam bambaşka bir durum ortaya çıkıyor. Dolayısıyla her gün değerlendirme yapmak, bazen günde iki-üç sefer siyasi-askeri durum değerlendirmesi yapmak kesinlikle gerekli oluyor. Böyle yoğunlaşmış, karmaşıklaşmış ve hızlanmış siyasi-askeri mücadele süreçlerinde yaklaşım böyle olur. Süreç değerlendirmeleri, siyasi-askeri durum değerlendirmeleri bu temelde ele alınır.

Savunmaları değerlendiren herkes yaşanan olayları anlayabilir karar ve planlamaya gidebilir

Bir de Önder Apo'nun savunmalarda ortaya koyduğu kapsamlı teorik çözümlemeler bize, yaşanan siyasi ve askeri olayları hızlı ve doğruya yakın bir biçimde anlama imkanı veriyor. Önder Apo o kadar zengin ve derin bir teorik analiz geliştirmiş, o kadar doğru bir ideolojik ve stratejik hat belirlemiş, o kadar yaratıcı bir tarz ve taktiği öngörmüş ki, bunları asgari düzeyde anlayan, özümseyen birinin günlük yaşanan en karmaşık siyasi-askeri olayı bile anlamlandıramaması, çözümleyememesi, nerden kaynaklandığı, ne anlama geldiği ve hangi sonuçları ortaya çıkardığı sorularına cevap verememesi kesinlikle mümkün değildir. Önder Apo'nun düşüncelerini biraz incelemiş, anlamış olan herkes günümüz olaylarını en derin ve kapsamlı bir biçimde anlar, doğru bir biçimde analiz eder. Dolayısıyla da özgürlük ve demokrasi çizgisi temelinde nerede ne yapmak gerektiği konusunda görüş oluşturma ve karar vermede kesinlikle zorlanmaz. Bizim bir de böyle bir gücümüz, imkanımız var. Önderlik değerlendirmeleri, savunmaları her alanda tüm yoldaşların elindedir. Yoldaşlar her gün bunlar üzerinde kendilerini eğitiyorlar, okuyup inceliyorlar, yeni olaylar geliştiğinde Önderlik çözümlemelerine bakarak onları daha doğru ve derinlikli anlamaya çalışıyorlar. Kısaca başkalarından değerlendirme beklemeye ihtiyaçları yoktur. Her düzeyde, her alanda çalışma yürüten yoldaşların ellerinde böyle büyük bir hazine vardır. Yaşanan olayları, olup bitenleri doğruya en yakın bir biçimde anlayarak karar verici güç haline gelmelerini sağlayacak bir bilgi birikimi, savunmalar olarak ifade ettiğimiz bir hazine var ki, bunu asgari düzeyde değerlendiren herkes başkasından görüş beklemeden yaşanan olayları anlayabilir; analiz, tahlil geliştirebilir, görev ve sorumlulukları belirleyip karar ve planlarını rahatlıkla ortaya çıkartabilir. Zaten pratik olarak yapılan da bu olmaktadır.

Bu bakımdan da böyle bir pratik hamle sürecinde zamanımızı genel değerlendirmeler harcamamak, enerjimizi ve gücümüzü yapılmış olan genel değerlendirmeleri tekrarlamaya vermemek önem taşıyor. Onun yerine, pratik görevler üzerinde yoğunlaşmak, ideolojik alanda, siyasi alanda, toplumsal-kitlesel eylem alanında, askeri alanda, diplomasi alanında, istihbarat alanında, kadın ve gençlik mücadelesi düzeyinde karşı karşıya bulunduğumuz pratik görev ve sorumluluklar üzerinde daha çok yoğunlaşmamız, onların gereklerini yerine getiren bir pratik duruş ve tutum içerisinde olmamız çizgiye uygun en doğru devrimci militan duruş olur. Devrimci hamle zamanında hamleyle bütünleşen, pratik görevlerden kopmayan bir devrimci militanlığı ancak böyle bir duruş ve tutumla ortaya çıkartabiliriz. Bu açıdan güncel olayların çok fazla üzerinde duracak, ayrıntılarını analiz edecek değiliz. Bunu anlamlı da, gerekli de görmüyoruz. Dikkat edilirse "Önemli görmüyoruz" demiyoruz, bunları çok önemsiyoruz, çok gereksiniyoruz. Fakat bizim yapmamızı gerekli görmüyoruz. Çünkü; her alandaki her yoldaşın asgari düzeyde bunu yapacak güçte olduğuna, yapabildiğine ve yaptığına inanıyoruz. Yoldaşlar kendileri yapsınlar, yürütmeleri gereken görev ve sorumlulukları Önderlik ve Parti çizgimiz temelinde kendileri ortaya çıkartıp kararlaştırsınlar ve uygulamaya koysunlar istiyoruz. Onun için çok fazla burada analiz etme gereği duymuyoruz.

Fakat güncelde yaşanan çatışma durumunu ve keskinleşen karşıtlıkları birkaç cümle halinde izah etmek gerekirse; önde gelen, inisiyatifli olan, birincil çizgi "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" devrimci hamlesiyle AKP-MHP faşizmini yıkmayı herkesin baş görevi olarak gündemleştiren bizim çizgimizdir. Bu konuda herhangi bir yanılgı, tartışma olmamalıdır. Belki her alanda faşizme hızla ve anında yıkıcı vuruşlar yapamıyoruz. Örneğin; öyle güçlü askeri eylemlerimiz olmuyor, yine çok etkili siyasi eylemlerimiz, kitle eylemlerimiz gerçekleşmiyor. Vurunca birkaç eylemle düşmanın beynini dağıtacak ya da bir meydana toplanarak birkaç günlük direnişle düşmanın iradesini kırıp örgütlülüğünü dağıtacak askeri ve siyasi eylemler ortaya çıkartamıyoruz. Ama ideolojik, siyasi, toplumsal ve askeri duruşumuz, "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" devrimci hamlemizin, Leyla Güven şahsında ve öncülüğünde açlık grevleri temelinde ortaya çıkardığı inisiyatif ve faşizm üzerinde yarattığı zorlama, uluslararası alana yayılma ve etkileme durumu bizi 2019 yılının Ocak ayında her zamankinden çok daha fazla inisiyatifli ve etkili hale getirmiş bulunuyor. Bu anlamda bir vuruşla faşizmi yıkamıyoruz. Ama AKP-MHP faşizminin sadece Kürtlerin değil, Türkiye halklarının, Ortadoğu halklarının, tüm kadın ve gençlerin, ezilenlerin ve emekçilerin, tüm insanlığın, 'Ben demokrasiye duyarlıyım' diyen tüm siyasi çevrelerin, aydınların, sanatçıların, vicdanlı ve hümanist, insan hakları savunucusu olan herkesin düşmanı olduğu

gerçeğini çok ileri düzeyde açığa çıkartmış ve siyasi gündeme dayatmış durumdayız. Bizi inisiyatifli kılan gerçeklik işte budur. Bir yandan açlık grevlerinin o cesaret ve kahramanlık dolu duruşu, etkileyici gücü, diğer yandan AKP-MHP faşizminin tüm halkları, ezilenleri, insanlığı, demokratik çevreleri tehdit eden gerçeğinin açığa çıkartılmış olması bize bu gücü, imkanı veriyor. Bu konuda Suriye ve Irak'ta, Rojava ve Başûrê Kurdistan'da DAİŞ ve El-Kaide faşizmine karşı yürüttüğümüz mücadele, Hareket ve halk olarak gösterdiğimiz direniş, kahramanlıklar önemli bir etkileme durumu yaratmış bulunuyor.

AKP-MHP'nin DAİŞ ve El-Kaide'yle organik bağını gösterme fırsatı var

Diğer yandan, Önder Apo'nun 20 yıldır İmralı işkence ve tecrit sistemine rağmen çözümleyici duruşu, sadece terip onları belli ölçüde dost yapma, AKP-MHP faşizmine karşı çıkartma imkanını, gücünü bulmamızı, bu sonucu yaratmamızı sağlıyor. Bu oldukça önemli bir durumdur. Bu temelde bizim Hareket ve halk olarak mücadelenin devam ettiğini, El-Kaide biraz geriletilmiş olsa da, DAİŞ belli düzeyde yenilgiye uğratılmış olsa da, İhvan-ı Müslimin darbelenmiş ve daraltılmış bulunsa da hem bunların tümden bitmediği hem de esas olarak bunları var eden, örgütleyen, yürüten, donatan güç olarak AKP-MHP'nin var olduğu ve bundan aldığı güçle saldırdığı gerçeğini göstermemiz gerekiyor. Böylece faşist bela devam ediyor ve faşizmi esas temsil eden AKP-MHP zihniyeti ve siyaseti oluyor. Bu gerçekleri gösteriyoruz. Hem tehlikenin Avrupa, Amerika, Ortadoğu için devam ettiğini gösterebiliyoruz hem de bunları geriletebilmek, daha çok etkisiz kılabilmek için esas olanın, AKP-MHP faşist diktatörlüğünü geriletmek olduğunu ortaya koyabiliyoruz. Bunların lunduğumuz süreçte AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkıp tarihe gömmemiz ve buna bağlı olarak Uluslararası Komplo'yu tarihe gömecek sonuçları elde edebilmemiz için bize büyük imkan ve fırsat verecektir. Önümüzdeki süreç böyle bir sonucu alma sürecimiz olacaktır. Dikkat edilirse böyle bir mücadele sadece Kürtlere fayda getirmeyecek, sadece Kürt halkını özgür kılmayacak, sadece Bakurê Kurdistan'da özgürlüğü geliştirmeyecek; Kürdistan'ın özgürleşmesine hizmet edeceği gibi başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'nun demokratikleşmesine hizmet edecek, esas olarak da tüm insanlığı faşist bela ve saldırganlıktan kurtaracak, koruyacaktır. Şimdi herkes Avrupa'da, Amerika'da, Afrika'da diken üzerindedir; 'Nerede DAİŞ saldıracak? Nerede El-Kaide saldıracak? Nerede Ehvan-i Müslimin saldıracak?' Onun korkusuyla yaşıyorlar. Evet, Suriye'de DAİŞ yenildi ama Libya'da en etkili güçtür. Ortadoğu'nun birçok yerinde var, Avrupa'da örgütlüdür, lamaya koymayı ifade ediyor. Bu çizgi; ABD yönetiminin 2014 sonunda, 2015 başında Kobanê direnişi sırasında DAİŞ karşıtı koalisyona katılımı ve destek vermesinin ardından 22 Haziran 2015'de TC yönetimiyle yeni bir anlaşma yapmasının yaklaşımıdır. Sözde DAİŞ karşıtı ikinci bir koalisyon, gerçekte ise DAİŞ'e karşı savaşan Kürtlere, PKK öncülüğündeki Kürt özgürlük güçlerine karşı yeni bir saldırı cephesi oluşturduğunu biliyoruz. Aslında ABD o zamandan beri ikili oynadı. İki boyutlu yaklaştı. Kendisini bu çerçevede eleştiren güçler olduğunda, "İncirliği DAİŞ'e karşı mücadelede kullanabilmek için bu gereklidir" biçiminde değerlendirdi ve gerekçelendirdi. Şimdi açığa çıktı ki, aslında bir yandan DAİŞ karşıtı koalisyona katılıp gerçekten DAİŞ'e karşı mücadele eden güçlerle belli bir ittifak oluştururken diğer yandan DAİŞ'e uygulamanın önünde PKK engel olarak görülüyordu. Şimdi de PKK engel olarak görülüyor. Dolayısıyla 6 Kasım'da PKK yönetimi hakkında Uluslararası Komplo'yu güncellemeyi öngören karar, Trump yönetiminin AKP-MHP'yle ilişkilerini, ittifakını daha çok öne çıkartarak PKK'ye karşı saldırılara daha çok siyasi-askeri destek veren bir konuma gelmesi, aslında bu gerçekliği ifade ediyor. Bir yandan TC, AKP-MHP yönetimi beslenmeye çalışılıyor, diğer yandan böyle bir durumda özgür Kürt iradesi olarak olası bir PKK engeli ortadan kaldırılmak isteniliyor. Kısaca; güncel olarak ABD'nin İran karşıtı olma temelinde geliştirmeye çalıştığı yeni bir mücadele ekseni var. Aslında Reqa zaferinden sonra açığa çıkan ve Efrîn savaşı sonuçları temelinde gelişen, 2018 yılı sonuna doğru Kasım ve Aralık aylarında daha çok somut-

√ Tüm Parti komite ve örgütleri olarak, açlık grevleri öncülüğünde gelişen "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" zafer hamlesini doğru anlamaya; böyle bir hamleyi her alanda etkili bir biçimde geliştirerek küçük-büyük demeden, olumlu-olumsuz demeden her imkanı kullanarak ve her fırsatı değerlendirerek, tüm halk kitlelerini bulunulan her yerde örgütleyip, eğitip mücadeleye seferber ederek, söz konusu hamleyi zafere taşımaya; bu temelde tüm yoldaşları tecridi kırmaya, faşizmi yıkmaya, 15 Şubat komplosunu yenilgiye uğratmaya, Kürdistan'ı özgür, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik yapmaya çağırıyoruz!

Kürt sorununu değil, o temelde başta kadın özgürlüğü olmak üzere tüm toplumsal sorunların çözümünü gösteren, önünü açan teorik, felsefi, ideolojik, politik yaklaşımları ve ortaya koyduğu çözüm projeleri bizi bölgede ve dünyada etkili hale getirmiş bulunuyor. AKP-MHP faşizminin İmralı'da uyguladığı yasadışı, hukuk dışı, ahlaksız baskılar, bunların asgari düzeyde çeşitli çevrelere taşırılabilmesi Hareketimizin en geniş bir yelpazede destek bulmasını sağlıyor. Gerçekten de AKP-MHP faşizminin DAİŞ'in, El-Kaide'nin, ÖSO denen İhvan-ı Müslimin'in yaratıcısı ve yönetici gücü olduğunun açığa çıkartılması; onlarla somut bağlarının, organik bağlarının gösterilmesi; diğer yandan Bahçeli-Erdoğan faşist diktatörlüğünün Kürdistan'da uyguladığı, insanlık suçu olan soykırım gerçeğinin asgari düzeyde de olsa taşırılması, yansıtılması birçok çevre tarafından anlaşılır oluyor ve bunlara karşı mücadelemize destek buluyor. Bütün bunlar bize, AKP-MHP faşizmini -ki DAİŞ ve El-Kaide faşizminin ortağıdır, karargahıdır, beynidir, onlarla bir bütündür- teşhir etme, bütün özgürlükçü demokratik güçler, insan hakları savunucuları ve insanlık için bir bela, bir düşman olarak gösterme imkanı veriyor. İşte yakın zamanda DAİŞ ve El-Kaide tüm insanlık açısından böyle bir tehlike oluşturdu. Şimdi benzer tehlikeyi AKP-MHP faşizmi yürütüyor. Bizim avantajımız; özellikle DAİŞ faşizmine karşı Irak ve Suriye'de yürütülen mücadelede büyük bedeller, binlerce şehit vererek öncülük yapmamız, aktif katılan güç olarak kendimizi tanıtmamızdır. Bu durum, dün DAİŞ ve El-Kaide faşizmine karşı mücadele ederken, bugün aynı faşist saldırganlığı AKP-MHP ittifakının yürüttüğünü ortaya koyma avantajı oluşturuyor. Bu bize bir avantaj sağlıyor.

Bunlar çerçevesinde gerçekleri biraz daha iyi ortaya koyma, hemen herkese, ulaşabildiğimiz tüm güçlere, eğer gerçekten faşist soykırımcı zihniyet ve duygularla dolu değilse gerçekleri gösböylece birleştirme ve bir arada teşhir etme imkanımız var. Kısaca belirttiğimiz etkenler, DAİŞ ve El-Kaide karşısındaki mücadelemize, İmralı tecrit sistemine karşı duruşumuza katkıda bulunuyor. Önder Apo'nun geliştirdiği çözüm çizgisinin, yine AKP-MHP'nin DAİŞ ve El-Kaide'yle suç ortaklığı, organik bağı, onları korumaya çalışanın ve faşizmi egemen kılarak insanlığı tehdit edenin o olduğu gerçeğinin gösterilmesi durumu gelişiyor. Bize, AKP-MHP faşizminin tüm insanlığın, demokrasiye duyarlı olan herkesin düşmanı olduğunu gösterme fırsatı tanıyor. Dolayısıyla dün bir dönem El-Kaide'ye, bir dönem DAİŞ'e karşı mücadele nasıl geniş ittifaklar yarattıysa, DAİŞ karşıtı koalisyon oluşturmayı getirdiyse şimdi de benzer bir biçimde AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı koalisyon oluşturma, ilişki-ittifak geliştirme şansımız vardır. Bölgesel ve küresel düzeyde hedeflenecek, karşı çıkılacak birinci gücün AKP-MHP faşizmi olduğu hususunu öne çıkarmamıza imkan veriyor, fırsat sunuyor. Bunu bir dönemdir kesintiye uğratmadan sürdürmek istiyoruz. Söz konusu "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" devrimci hamlemiz de böyle bir çizgiyi geliştirmemizde önemli bir inisiyatif kazanmamıza, çizgimizi herkese sözle değil de pratikte eylemle gösterir olmamıza imkan ve fırsat sunuyor.

DAİŞ yenilince ABD, PKK'nin sosyalist olmasını gerekçe yaparak AKP-MHP'yle ittifakını öne çıkardı

İşte direniş hamlemizin inisiyatif kazanması ve bu temelde AKP-MHP faşizmine karşı tüm ulusal, bölgesel, küresel demokrasi güçlerini bir araya getirip seferber etme çizgisinin belli bir imkan, zemin ve fırsat bulması buradan ileri geliyor. Bunu başardığımız ölçüde sonuç alacağız. Gerçekten AKP-MHP faşizmine karşı tıpkı DAİŞ karşısında olduğu gibi bir anti-faşist blok, koalisyon, bir cephe oluşturabilirsek, içinde buAmerika'da örgütlüdür. El-Kaide en son Idlib'i ele geçiriyor. Suriye'de bile AKP-MHP iktidarı desteğiyle güç oluyor, hatta AKP-MHP faşizmi Fırat havzasında ve Fırat'ın doğusunda Demokratik Suriye Güçleri'ne saldırıp, onları yenilgiye uğratarak bu alanlara El-Nusra adındaki El-Kaideci faşist güçleri yerleştirmeyi hayal ve hesap ediyor. Bunun için başta Almanya, Fransa, İngiltere olmak üzere Avrupa devletlerinin önünde kırk takla atıyor, bunun için Amerika'ya, ABD Başkanı Trump'a yalvarmadığı konu, vermediği taviz, atmadığı takla kalmadı. Putin ve Rusya yönetimi ile böyle bir saldırganlığa imkan ve fırsat yaratmak için çaba harcıyor, tavizler veriyor. Açık ve net bir biçimde görüyoruz. Yapılmak istenenin; DAİŞ'den kurtarılan yerlere bu sefer AKP-MHP eliyle El-Kaide'nin yerleştirilmesi olduğunu görüyoruz. Aslında diğer güçlerin çoğu da biliyorlar fakat bu konuda basit, dar, çıkarcı yaklaşımlar olumsuz rol oynuyor. Herkes bizim gibi özgürlük, eşitlik, paylaşım, kardeşlik ilkelerine bağlı değildir. İnsanlık uğrunda çalışmıyor. Dar, basit çıkarlar, para, maddiyat egemen devlet güçlerinin, kapitalist modernite sisteminin gözünü kör etmiştir. Dolayısıyla paraya tapan, para için her şeyi yapan bir ideolojik siyasi duruşla, sistemle yüz yüzeyiz. Bu nedenle, çıkarı gereği her türlü ahlaki ve insani değerler satılabiliyor. Yerle bir edilebiliyor. Bu gerçekleri Efrîn'de yaşadık, Cizîr'de, Sûr'da yaşadık, Başûr'da yaşıyoruz, Bakur'da yaşıyoruz, Kürdistan'ın dört bir yanında yaşıyoruz. Dünya siyasetinin ne anlama geldiğini iyi görüyoruz. Şimdi bir boyut budur. Bu bakımdan kendi çizgimizi, duruşumuzu doğru anlamalıyız, diğer güçleri kendimizle karıştırmamalıyız.

Bunun karşıtı olarak ABD'nin, Trump yönetiminin son dönemlerde geliştirmek istediği yeni bir çizgi var. Aslında bu çok yeni de değildir. 2006 sonu 2007 başında Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerden oluşan bir heyetin ortaya çıkardığı stratejiyi günümüzde uygukarşı mücadele eden güçleri arkadan vurmayı ifade eden ikinci bir cepheyi oluşturuyor. PKK öncülüğündeki Kürtlere karşı AKP-MHP faşizminin yürüttüğü cepheyi büyüttüğü, geliştirdiği gibi bir durumun yaşandığı görülüyor. DAİŞ'in Reqa'da yenilmesi ardından yavaş yavaş DAİŞ karşıtı koalisyondan çekilerek PKK'ye karşı AKP-MHP faşizmiyle oluşturduğu ittifakı öne çıkartan, esas alan bir çizgiye kayıyor. Bunu da PKK'ye karşı ideolojik duruşa dayandırıyor. PKK'nin sosyalist bir hareket olmasını, dolayısıyla kapitalizm karşıtlığını gerekçe yapıyor. Politik açıdan ise AKP-MHP yönetimindeki TC'yi İran'a karşı kullanma, İran'a karşı oluşturmak istediği cepheye katma çabasının bir gereği olarak değerlendiriyor. DAİŞ'le mücadele bitmiştir derken ABD Başkanı Trump aslında bunu kastetti. DAİŞ'le mücadele bitti, DAİŞ yenildiyse o halde ABD bölgesel düzeydeki hangi güce karşı mücadele eder hale geldi? 5 Kasım'da İran'a karşı yaptırımları artırdılar. İran'ı güncel durumda birinci hedef olarak önlerine koydular. İran'a karşı bölgesel ve küresel cephe oluşturmaya, AKP-MHP faşizmiyle bu temelde anlaşmaya, Irak'ı buna göre düzenlemeye, uygun hale getirmeye, Türkiye-Irak ittifakına KDP-YNK öncülüğündeki Kürtleri de katarak İran ve Suriye'ye karşı yeni bir mücadele ekseni oluşturmaya çalışıyorlar.

AKP-MHP'ye karşı mücadele çizgimiz ile ABD'nin İran karşıtı çizgisi

Bu stratejiyi 2007 başında ABD ortaya çıkardı. Obama yönetiminin önüne uygulansın diye koydular ama Zap Direnişiyle bu strateji belli ölçüde darbe yedi. PKK'yi geriletmesi gereken strateji olarak görülürken şimdiye kadar PKK gelişti. Çünkü; böyle bir strateji laşan yeni iki durum, iki çizgi, iki gerçeklik var. Birisi; Hareketimizin geliştirdiği, AKP-MHP faşist diktatörlüğünü hedefleyen bir bölgesel mücadele çizgisi, diğeri; ABD'nin İran'ı öne çıkartan, İran'ı hedefleyen mücadele çizgisi. Bu iki çizginin kendini örgütlemeye çalıştığını görüyoruz. Birbiriyle ilişki ve çelişki içerisinde bu çalışmalar gelişiyor. Ama öncelikleri ayrı, hedefleri ayrı olduğu için giderek böyle bir karşıtlaşma öne çıkıyor.

Bu gerçekliği böyle görüp anlamamız, başta ABD olmak üzere Avrupa, Rusya, İran, KDP, YNK gibi küresel, bölgesel ve yerel güçlerle ilişki ve ittifak arayışımızı bu temelde planlayıp yürütmeye çalışmamız büyük önem taşıyor. Böyle bir gelişme ortamında AKP-MHP faşist yönetimi altındaki TC'nin nasıl bir siyaset izlemeye çalıştığı ortadadır. Aslında Trump yönetiminin şimdiye kadar ikili davranmış olan ve giderek daha çok ideolojik tutum takınan durumundan yararlanarak, ABD ve NATO'yu tümüyle arkasına alıp Kürt soykırımını buna dayanarak gerçekleştiren bir hamle yapmaya çalışıyor. Uyguladığı faşist soykırımcı saldırıları ABD ve NATO'nun gücüne dayandırmak, onları da bu saldırılara ortak ederek Kürt soykırımını gerçekleştirmek istiyor. Bunun için öncelikle Rojava ve Suriye'de farklılık arz eden politik durumunu değiştirmeye çalışıyor. ABD'yle bir süredir ilişki ve tartışmalarının ekseninde bu var. TC, DAİŞ'e karşı gerçek mücadele koalisyonunu bozarak, ABD'nin Fırat'ın doğusundan çekilmesini, bütün o sahayı kendine bırakmasını istiyor. Böylece ABD ve NATO desteğinde 20 Ocak 2018'de Efrîn işgalini nasıl başlatıp yürüttüyse şimdi de Minbic'den başlayarak bütün Fırat havzasına ve Fırat'ın doğusuna dönük benzer bir işgal ve istila saldırısı geliştirmeyi planlıyor. Rojava Devrimi'ni bu temelde ezmek, KDP ve YNK'yi tehdit ederek daha çok

kendisine bağlayıp özgür Kürtlüğü, PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni Başûr'dan, Rojava'dan kuşatarak, Bakur'da ve Türkiye'de de faşist baskı ve terör uygulamalarını en ileri düzeye çıkartarak PKK'yi imha ve tasfiye saldırılarını güçlendirmek, PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni iyice daraltıp marjinal konuma düşürmek istiyor. Bahçeli-Erdoğan faşist ittifakının hesap ve çabalarının bu temelde geliştiğini görüyoruz. Bunun için Avrupa'ya tavizler veriyor, yalvar yakar ediyorlar. ABD karşısındaki durumu da aynıdır. Özellikle Trump ve çevresinin dengesiz yaklaşımlarından bu doğrultuda yararlanmak istiyor. Dahası Rusya'ya tavizler vererek İran'la Kürt karşıtı ilişki ve ittifakı geliştirerek böyle bir işgal ve istila saldırısı yapmanın zeminini oluşturmaya çalışıyor. Bugün AKP-MHP faşizminin çabaları bu temeldedir, hesapları bunun üzerine kurulmuştur. Fırsat bulursa, zemin oluşturursa DAİŞ'i 15 Eylül 2014'de Kobanê'ye saldırtarak yeni doğmuş olan Rojava Devrimi'ni nasıl ezip tasfiye etmek istediyse, şimdi de benzer saldırıları ÖSO adındaki uyduruk çetelerine ve esas olarak da kendi askeri gücüne dayanarak Kobanê'den Deyra Zor'a kadar geliştirmeyi planladığı işgal saldırılarıyla gerçekleştirmek istiyor. Başarır mı başarmaz mı, bu ayrı bir konudur. Fakat günümüzde AKP-MHP faşist yönetiminin hedef ve planının bu çerçevede olduğunu, ABD, Avrupa, Rusya ve İran'la bunları görüştüğünü, Rojava'ya bu temelde yaklaştığını bilmek lazım.

√ TC, ABD ve NATO'nun gücüne dayanarak Kürt soykırımını gerçekleştirmek istiyor. Bunun için öncelikle Rojava ve Suriye'de farklılık arz eden politik durumunu değiştirmeye çalışıyor. TC, DAİŞ'e karşı gerçek mücadele koalisyonunu bozarak, ABD'nin Fırat'ın doğusundan çekilmesini, bütün o sahayı kendine bırakmasını istiyor. Böylece ABD ve NATO desteğinde 20 Ocak 2018'de Efrîn işgalini nasıl başlatıp yürüttüyse şimdi de Minbic'den başlayarak bütün Fırat havzasına ve Fırat'ın doğusuna dönük benzer bir işgal ve istila saldırısı geliştirmeyi planlıyor.

İran ve Rusya'nın TC'ye yakın geçmişte verdiği kadar destek vermesi zordur

Böyle bir ortamda Rusya'nın duruşu, İran'ın tutumu kuşkusuz önemli olmaktadır. Rusya stratejik yaklaşım değil, fazlasıyla günlük çıkar yaklaşımı içinde, yani taktik durum geliştiriyor ve bazı tavizler karşısında TC'nin söz konusu taleplerine olumlu karşılık veriyor. Nasıl ki, 2018 Ocak ve Şubat aylarında Efrîn işgaline onay verip zemin sunduysa benzer davranışlar göstermeye açıktır. Fakat bunun için Türkiye'nin yeterli taviz vermesi gereklidir. Idlib üzerinde bu yönlü anlaşmalar yaptılar fakat AKP-MHP yönetimi verdiği sözlerin gereklerini yerine getirmedi. Idlib'da Rusya'nın ve İran'ın isteklerini tam karşılamadı. Dolayısıyla mevcut durumda geçmişte olduğu kadar anlaşabilen, ittifak yapabilen konumda değiller. Yine her ne kadar ABD, İran'a karşı geliştirdiği ambargoda TC'yi muaf tuttuysa da İran'a karşı mevcut TC yönetimiyle ABD'nin ittifak yapmaya çalıştığını İranlılar da görüyorlar. Bu bakımdan evet PKK'ye karşıt bir düzeyde TC'yle ilişki ve ittifak içinde olsalar da, TC'nin PKK'yi tümden yok edip bu temelde ABD'yle ittifak yaparak kendi üzerine gelme durumunu da kendisi için kuşkusuz tehlikeli görüyor. Bu açıdan da mevcut durumda İran ve Rusya'nın TC'ye yakın geçmişte verdiği kadar destek vermesi zordur. Bunun için Türkiye'nin daha fazla tavizler vermesi gerekir ki, neler verebilir? İran'a karşı saldırıda ABD'yle olan ilişkisinin dışında kalacağını söylese o zaman ABD ilişkisi bozulacak. ABD'yle ilişki kurarsa İran ilişkisi gelişmeyecek, bozulacak. Durum Efrîn gibi değildir. TC'nin hem yeterince taviz verme hem de sadece Rusya'nın desteğiyle Fırat'ın doğusuna, Efrîn'e saldırdığı gibi saldırma imkanı yoktur. Çünkü; bu alanda sadece Demokratik Suriye Güçleri yoktur, DAİŞ karşıtı koalisyon da vardır.

Bu bakımdan AKP-MHP faşizmi aslında mevcut haliyle bir imha ve tasfiye saldırısı geliştirme çabası ve hayali içerisindedir. Özellikle mevcut açlık grevlerini bastırabilmek, "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" hamlesini boşa çıkartabilmek, 31 Mart yerel seçimini kazanabilmek için Rojava'ya dönük, başarı kazanan bazı saldırılar yapmanın kendisi için siyasi yarar getireceğini değerlendiriyor. Bunu gerçekleştirmek istiyor ama devrimci özgürlük hamlemiz önüne set çekmiş durumda, onu engelliyor. ABD-İran gerginliği böyle bir hamle yapması için yeterli ilişki ve ittifak sağlamasına fırsat vermiyor. Bu nedenle mevcut durumda ABD'nin İran karşısında geliştirmeye çalıştığı ambargo ve abluka da çok ağır işliyor. AKP-MHP faşizmine karşı bizim geliştirmeye çalıştığımız geniş anti-faşist cephe belli bir düzey kazansa da DAİŞ karşısında olduğu kadar mevcut haliyle gelişip, güçlenmiş değildir. Biz söz konusu zayıflıkları gidererek yeterli bir gelişme, güçlenme yaratmak için çaba harcıyoruz. Böyle bir ortamda Rusya çeşitli çıkarlar karşılığında dengeleri değiştirecek bazı adımları atabilir. Rusya-Türkiye ilişkilerine dikkat etmek gerekir. İran'ın çok fazla mevcut durumu değiştirecek bir etkinlik geliştirmesi söz konusu değildir.

Avrupa halen DAİŞ tehlikesi ve tehdidi altında. Dolayısıyla ABD'nin Trump politikalarına karşı çıktı. O çizgiyi belli düzeyde sürdürüyor ve bir süre daha sürdüreceğe benziyor. Bu bakımdan da özellikle AKP-MHP faşizminin Rojava saldırılarına karşıt duruştadır ve bunu yakın dönemde sürdürecek bir pozisyondadır. Çünkü; şunu net gördüler: AKP-MHP, DAİŞ'in arkasındaki esas güçtür. Rojava'daki, Fırat'ın doğusundaki özgürlükçü gelişmeleri ezerse; DAİŞ, El-Kaide ve diğer çete örgütleriyle Avrupa güvenliğini daha fazla tehdit edebilir. Türkiye zaten bunu Avrupa'da MİT saldırılarıyla açıktan da yapıyor. Dolayısıyla Türkiye'nin bu tür tehdit ve saldırılarına karşı Kürdistan'daki, özellikle de Rojava'daki gelişmeler bir güvence oluşturuyor. Avrupa'nın da Türkiye'ye istediği desteği vermesi, içinde bulunduğumuz ortamda imkansızdır. Bu nedenle Rusya'ya dikkat etmek, İran karşısındaki duruşu daha dikkatli, duyarlı kılmak gerekmektedir. Trump'ın AKP-MHP'yle daha fazla ittifak yapmayı öngören yaklaşımlarını eleştirip ABD'de buna karşıt eğilimleri güçlendiren, Avrupa'nın TC karşıtı politikalarından yararlanan bir politik duruşla AKP-MHP faşizmine karşı "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" devrimci hamlesini ideolojik, siyasi, toplumsal ve askeri boyutlarda asgari düzeyde geliştirmemiz gerekiyor. 2019 yılında AKP-MHP faşizminin çöküşünü yaratacak sonuçların ortaya çıkması yüksek bir olasılıktır.

AKP-MHP faşizmini tarihin çöp sepetine atmak işten bile değildir

Yani mevcut hamleyi belli bir düzeyde daha çok ilerletip geliştirmemiz ve söz konusu güçler karşısında doğru bir politik duruş göstermemiz önemlidir. Direniş hamlemizin tecridi kıran, faşizmi yıkan, dolayısıyla Kürdistan'ı özgür, Türkiye'yi demokratik yapan sonuçlar ortaya çıkartması en güçlü olasılıktır. Bu bakımdan en çok avantajlı konumda olan bizim Hareketimizdir. En aktif ve somut pratikleşen bizim yürüttüğümüz mücadeledir. Zamanı iyi değerlendirir, fırsat ve imkanları doğru kullanır, siyasi ilişki ve ittifaklara dikkat edersek; değil AKP-MHP faşizminin Rojava'ya saldırılarını kırmak, onu kuşatmak, çöküşe götürmek, yıkmak, tarihin çöp sepetine atmak işten bile değildir. 2019 baharında ve yazında yaşanabilecek en önemli siyasi gelişme kesinlikle bu olacaktır. Bu gerçeği görmek, buna göre ideolojik, politik ve pratik çalışmaları yerinde, zamanında doğru ve etkili bir biçimde yürütebilmek gerekir. Dikkat edilirse en avantajlı konumda olan, Hareketimizin geliştirdiği çizgidir, AKP-MHP faşizmine karşı mücadele çizgisidir. Faşizmi yıkmak üzere başlattığımız devrimci özgürlük hamlesidir. Bunun zafer kazanmasının önü açıktır. Ne ABD'nin İran karşısındaki mücadele çizgisinin yakın zamanda gelişme imkanı var ne de mevcut durumda TC'nin Rojava Devrimi'ni ezerek, Kürt Özgürlük Hareketi'ni imha ve tasfiye etme planını hayata geçirecek bir zemin, imkan ve fırsatı vardır. Tam tersine çöküşü yaşayacak olan AKP-MHP faşizmidir. ABD içerisinde bile böyle bir faşist güce muhalif çoktur. Avrupa onun karşısında, İran kesinlikle ABD'yle ilişkilerinden dolayı istediği desteği veremez. Geriye dikkat edilmesi gereken bir güç olarak Rusya kalıyor. Rusya'nın tutumuna karşı dikkatli olmak kaydıyla özgürlük mücadelesini geliştirmek, AKP-MHP faşizmini yıkacak bir sonuca götürmek mümkündür. Bu konuda özellikle Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı "Tecridi Kıralım ve Faşizmi Yıkalım!" hamlesini geliştirirsek bu, Rusya'nın tehditlerini engelleme, boşa çıkartma şansı verir. Başlattığımız hamle bu anlamda tam zamanında ve yerindedir. Politik, askeri gelişmelere uygun bir biçimde, Hareket ve halk olarak özgürlük mücadelesini geliştirip zafere taşımada bize imkan ve fırsatlar sunan bir ortamda gelişen bir hamle oluyor. Bu nedenle hamlemiz bir zafer hamlesidir. İmkanlar, fırsatlar doğru değerlendirilir ve yerli yerinde kullanılırsa, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" direniş hamlesi önümüzdeki süreçte daha çok güçlenecektir. Daha fazla taraftar bulacak, halk kitlelerini daha çok harekete geçirerek yerel ayaklanmalar düzeyine gelecek, uluslararası alanı daha çok etkileyip destek kazanarak AKP-MHP faşizmini yenip demokratik devrimi zafere taşıyacak sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Tecridi kıracak, Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kesinlikle kavuşturacaktır. Önümüzdeki aylarda yaşanacak olan en güçlü siyasi gelişme ihtimali, böyle bir devrimde zaferin yaratılması durumudur. Bunun dışında herhangi başka bir güçlü gelişme ihtimali, olasılığı söz konusu değildir.

Değerli Yoldaşlar!

Böyle bir direniş hamlesini zafere taşımak, bunu sağlayacak güçlü bir eylem çizgisini pratikleştirmek için gerekli uygun koşullara, elverişli imkan ve fırsatlara güçlü bir biçimde sahibiz. Önder Apo'nun aydınlatıcılığı, çözümleyiciliği, duruşu, direnişi her şeyden önce ne yapmamız gerektiğini ve nasıl yapmamız gerektiğini bize gösteriyor. AKP-MHP faşizminin kuşatılmışlığı, tecrit durumu, ona karşı büyük mücadele yürütme imkanı ve fırsatı sunuyor. Her ne kadar faşist saldırılar altında tutuklanmış, şehitler vermiş, bedel ödemiş, zorlanmış olsa da Kürt halkında, gençlerinde ve kadınlarında mücadele etme azmi, cesareti, fedakarlığı çok güçlüdür. Dahası AKP-MHP faşist ittifakı ve saldırıları halkımızın devrimci intikam bilincini, tutkusunu, anti-faşist tepkisini ve öfkesini daha çok büyütmüş durumdadır. Türkiye devrimci demokratik güçleriyle, yine Suriye üzerinden Arap halkıyla, diğer komşu halklarla birlikte yaşamanın ilişki ve ittifakları, demokratik ulus çizgisinde önemli ölçüde yaratılmış bulunuyor. Bölgesel ve küresel ilişkiler, ABD, Avrupa, Rusya ve İran'ın durumu dikkat edilirse bizim anti-faşist hamleyi geliştirmemiz için daha büyük bir imkan ve fırsat sunuyor. Bunun için özellikle Başûr ve Rojava destekli Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de AKP-MHP faşizmine karşı güçlü bir hamle geliştirmenin ve zafer kazanmanın koşulları, imkan ve fırsatları vardır. Bunu gerçekleştirecek güce sahibiz. Uzun bir savaş süreci içerisinde olsak da Parti öncülüğümüz böyle bir bilinç ve iradeye sahiptir. Gerilla güçlerimiz böyle bir mücadelenin cesaret ve fedakarlığını yaratma, oluşturma çizgisini sürdürüyor. Kadın ve gençlik öncülüğü özellikle söz konusu hamlenin amaçları çerçevesinde daha geniş kitleleri örgütleme ve mücadeleye seferber etme imkanına sahip bulunuyor.

Bizi zafer hamlesinde zorlayacak iki etkenden söz edilebilir

Bu bakımdan aslında her açıdan koşulların uygun olduğunu, imkan ve fırsatların elverişli olduğunu belirtebiliriz. Bizi böyle bir zafer hamlesini geliştirmede zorlayacak, zayıf bırakabilecek iki etkenden söz edebiliriz: Bir; böyle bir mücadeleye öncülük edecek güçlerin anı anına gelişmeleri kavrama, gerekli kararları alma, inisiyatifli bir biçimde süreci doğru ve etkili göstermede içine düşebilecekleri olası bir zaafiyet, yetersizlik, zayıflık belki böyle bir mücadelenin gelişip zafer kazanması önünde tehlike oluşturabilir, engel olabilir. Yani öncü zayıflık gösterirse zafer önünde tehdit oluşturabilir, engel oluşturabilir. Bir ihtimal olarak bu var ki, bunu da Parti öncülüğümüz söz konusu duyarlılığıyla, geliştirdiği hamleyle, özel savaş oyunlarını boşa çıkartan gücüyle aşıyor. Her türlü zayıflığı gidererek başlatılan hamleyi bir zafer hamlesi olarak yürütme ve başarıya taşıma iradesini, gücünü gösteriyor. İkinci zorlayıcı zayıf yan; KDP ve YNK öncülüğünün dayattığı işbirlikçi çizgi oluyor. Başûrê Kurdistan'ı böyle bir mücadeleye kapatmanın ötesinde bu güçler hem Rojava'yı hem de uluslararası ilişkileri olumsuz etkilemeye çalışıyorlar. Bugün TC Minbic'i, Kobanê'yi Kürt sahiplerine vermek için işgal etmeye hazırlandığını söylüyor. Hangi Kürt sahiplerine verecek? Birkaç ajan, işbirlikçi, haini yanına almış, 'Kürt sahip' dediği güçler bunlar oluyor. Peki, bu güçler TC'yle bu biçimde nasıl ilişki kuruyorlar? KDP ve YNK'nin tutumu nedeniyle bu oluyor. Bu bakımdan, mevcut

durumda AKP-MHP faşizmiyle anlaşarak, uzlaşarak, ittifak yaparak PKK'ye karşı tutum alan; TC'nin saldırılarına kılavuzluk yapan ve onun bir parçası olan politikalarıyla KDP ve YNK, tarihte Kürt işbirlikçiliğinin ortaya koyduğu olumsuzluğun bir benzerini, hatta çok daha kötüsünü oynar bir konumda bulunuyor. Böyle bir çizgiye gelmiş durumdalar. Bu belli bir zorlanma etkenidir. Bunu aşmak için, Rojava'da bütün Kürtlerin demokratik siyaset yapmasını öngören bir siyasi açılım yapılmıştır. Bu karar önemlidir.

Yine, 31 Mart yerel seçimleri çerçevesinde Bakurê Kurdistan'da oluşturulan bir Kürdistani Cephe var ki bu oldukça önem taşıyor. Aslında söz konusu tutumların Başûr'a da yayılması, KDP ve YNK'nin ABD ve TC çizgisinden çıkarak PKK'nin faşizmi yıkıp, Kürdistan'ı özgürleştirmeyi öngören direniş ve zafer çizgisine destek vermeleri kuşkusuz Kürt direnişini çok daha güçlendirecek, zaferi daha fazla yakınlaştıracaktır. Bu anlamda Kürt birliği, Kürdistan Ulusal Kongresi temelinde Kürt demokrasisinin yaratılması çok önem arz ediyor. Yakın geçmişte bu doğrultuda yürütülen çalışmalar anlamlıydı, değerliydi. Fakat başta KDP olmak üzere, giderek son dönemlerde YNK'nin de KDP'ye öykünen, ona benzemeye çalışan, ona katılan politikaları bu konuda olumsuz rol oynadı, engelleyici oldu. Şimdi de bir tür arkadan hançerleme gibi bir rol oynuyor. KDP'nin uzun süredir AKP ve MHP yönetimiyle gizli-açık ilişkiler sürdürerek PKK'yle ilişkilerden uzak durduğunu, TC'nin PKK'ye karşı mücadelesine bu biçimde destek verdiğini biliyoruz. ABD'nin PKK yönetimine karşı tutuklama kararı alması ardından YNK yönetiminin de TC'yle görüşerek KDP benzeri bir siyasi tutuma yöneldiği, Başûrê Kurdistan'da PKK faaliyetlerini engellemek için birçok saldırı içerisinde bulunduğu görülüyor. Herhalde PKK'nin battığını düşünüyor, değerlendiriyorlar ve batarken kalıntılardan biz de yararlanalım diyorlar. Oysa bu büyük bir yanılgıdır. KDP ve YNK'nin mevcut duruşları, tutumları oldukça olumsuz rol oynamaktadır.

Direnişimizi en çok zorlayan ve zayıflatan mevcut KDP ve YNK politikalarıdır

Bu sadece PKK'ye değil, Kürt halkına değil, bölge halklarına ve insanlığa değil, aslında kendilerine de zarar veren bir tutumdur. PKK'nin başarısı, mücadelesi, gelişimi sonucunda kendileri Başûrê Kurdistan'daki yönetimi ortaya çıkarmışlardır, mevcut siyasi statükoyu elde etmişlerdir. Halbuki zayıflayan, darbe yiyen bir PKK zayıflayan KDP ve YNK olacaktır. PKK yokken KDP ve YNK'nin esamesi bile okunmuyordu. Başûrê Kurdistan'da bile yoklardı. PKK gerillasının peşine takılarak Başûrê Kurdistan'a geldiler. Bakur'da TC faşizmine karşı PKK'nin yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı gelişmeler sonucunda Başûrê Kurdistan'daki statüko ortaya çıktı. Bu gerçeği görememek, görüp de buna uygun davranamamak, Sezar'ın hakkını Sezar'a verememek çok büyük bir zaafiyet oluyor. Ciddi bir tehlike oluşturuyor. Zamanında bu güçleri doğru bir bilince kavuşturup ilişki içerisine çekemedik. Mücadele önünde engel olmayacak bir konuma da getiremedik. Belli bir zayıflığı yaşadılar, daraldılar. Özellikle Bakur ve Rojava'daki gelişmeler bölge ve dünyada işbirlikçi siyaseti oldukça daralttı, sınırlandırdı. Ama hala olumsuz rol oynuyorlar, engel oluşturuyorlar. Mevcut durumda tecridi kıracak, faşizmi yıkacak, Kürdistan'ı özgürleştirecek büyük devrim hamlesinin gürül gürül gelişerek Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında AKP-MHP faşizmine karşı büyük bir halk direnişi haline gelmesi önünde en büyük engeli KDP ve YNK politikaları oluşturuyor. Bu direnişi en çok zorlayan ve zayıflatan; mevcut KDP ve YNK politikalarıdır. Bu gerçeği görüyoruz. Bu anlamda mevcut politikaları tüm yoldaşların iyi bilmesi lazım. İşbirlikçi milliyetçiliğin ne kadar zarar verici olduğunu daha iyi görmemiz, anlamamız gereklidir. Belli bir teşhir ve deşifrasyon da geliştirmeliyiz. Ancak mücadeleyi ideolojik boyutta tutmak, teşhir düzeyinde tutmak, bir çatışmalı duruma kesinlikle fırsat vermemek de devrimci hamlemizi güçlü geliştirip, başarıya götürmek açısından gereklidir. Tüm yoldaşlar; başta Başûr Komitemiz ve çalışanlarımız olmak üzere, Kürdistan ve yurtdışında faaliyet yürüten tüm örgütlerimizin ve yoldaşlarımızın bu gerçekliğe bu biçimde dikkat etmesi büyük bir önem taşıyor.

> √ Direniş hamlemizin tecridi kıran, faşizmi yıkan, dolayısıyla Kürdistan'ı özgür, Türkiye'yi demokratik yapan sonuçlar ortaya çıkartması en güçlü olasılıktır. Bu bakımdan en çok avantajlı konumda olan bizim Hareketimizdir. Zamanı iyi değerlendirir, fırsat ve imkanları doğru kullanır, siyasi ilişki ve ittifaklara dikkat edersek; değil AKP-MHP faşizminin Rojava'ya saldırılarını kırmak, onu kuşatmak, çöküşe götürmek, yıkmak, tarihin çöp sepetine atmak işten bile değildir. 2019 baharında ve yazında yaşanabilecek en önemli siyasi gelişme kesinlikle bu olacaktır.

Değerli Yoldaşlar!

Koşullar ne olursa olsun, yine imkanlar ve fırsatlar ne kadar elverişli ya da elverişsiz bulunursa bulunsun şurası çok açık ki; Hareket ve halk olarak biz 21. yılda da İmralı işkence ve tecrit sistemiyle birlikte yaşayamayız. Leyla Güven Yoldaş'ın da ifade ettiği gibi, zaten 20 yıldır biz bu sistemi hiçbir zaman kabul etmedik. Beynimize ve yüreğimize yedirmedik. Hiçbir zaman yaşamı onunla birlikte görmedik. Dolayısıyla, "Güneşimizi Karartamazsınız!" kahramanlık direnişi çizgisinde 20 yıldır Hareket ve halk olarak Uluslararası Komplo'ya karşı, onun ortaya çıkardığı İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı tarihi bir mücadele içerisinde olduk. Bu mücadeleyi Bakur'da, Başûr'da, Rojava'da, Rojhilat'da, yurtdışında, dünya'nın dört bir yanında yürüttük. Böyle bir mücadele içerisinde on binden fazla şehit verdik, binlerce yaralı verdik. On binlerce esir verdik. Hareket ve halk olarak yemedik, içmedik, durmadık, dinlenmedik, böyle bir mücadeleyi anladığımız ölçüde pratikleştirmek üzere seferber olduk.

Hiçbir zaman İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalama amaç ve hedefinden kopmadık

Önder Apo'yla bir olmak, Önderlik gerçeğini yaşamak için her zaman Uluslararası Komplo gerçeğini beynimizde, ruhumuzda sorguladık, yenilgiye uğrattık. 15 Şubat Komplosu'nun gerçekleşmesine neden izin verdiğimiz konusunda kendimizi hep özeleştirel sorgulama içerisinde tuttuk. Zaman zaman ateşkeslerle demokratik siyasi çözüm aradık, zaman zaman da devrimci savaş uygulayarak İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalayacak bir gerilla direnişini ortaya çıkartmaya çalıştık. Ama hiçbir zaman Önderlik gerçeğimizden kopmadık. Hiçbir zaman İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalama ve Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturma amaç ve hedefinden kopmadık. Şimdi geldiğimiz noktada Hareket olarak, halk olarak böyle bir mücadeleyi zafere taşıma, başarıya götürme gücümüz var. Parti öncülüğümüz, gerilla güçlerimiz, demokratik halk eğitim ve örgütlenme düzeyimiz böyle güçlü bir mücadeleyi başarıyla yürütmek için ciddi bir yeterlilik sunuyor. Mevcut siyasi-askeri koşullar bunun için fazlasıyla uygundur. Arap sahasında, yine uluslararası düzeyde Kürt'ü tümden inkar eden ve yok etmek isteyen zihniyet ve siyaset belli ölçüde kırılmış durumdadır. Kürt inkarını ve imhasını kaba ve katı bir biçimde tekçi faşist zihniyetle yürütmeye çalışan yegane güç AKP-MHP faşist diktatörlüğü oluyor. Türkiye ve İran devletleri bu çizgiyi sürdürmeye çalışıyor. Bunun içerisinde ise en çok saldırgan, her şeyi Kürt düşmanlığına ve soykırımına bağlamış olan güç kesinlikle AKP-MHP faşist diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük de içte parayla, beyin yıkamayla, ırkçı-şoven-milliyetçi zihniyeti geliştirerek belli kesimlerden destek alsa da Türkiye toplumunun yarıdan çoğu tarafından reddediliyor. Bölgede başta Arap toplumu olmak üzere tüm Ortadoğu halkları tarafından reddediliyor. Dünya halkları DAİŞ ve El-Kaide'ye verdiği destek nedeniyle bu diktatörlüğü reddediyor.

Dolayısıyla dünyada, bölgede, Kürdistan'da ciddi bir biçimde tecrit edilmiş, yalnız hale getirilmiş bulunuyor. Bu bakımdan 21. yılda İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı, onu ortaya çıkartan 15 Şubat Komplosu'na karşı başlattığımız "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" direniş hamlesini güçlü bir biçimde geliştirme ve başarıya taşırmanın imkanları ve fırsatları vardır. Böyle bir başarı mümkündür. Tecrit kırılabilir, faşizm yıkılabilir. Kürdistan özgür ve Türkiye demokratik hale getirilebilir. Bunun için koşullar, imkanlar, fırsatlar her zamankinden çok daha fazla uygundur. Dahası böyle bir durum halkımızın durdurulamaz bir arzusu haline gelmiştir. Böyle bir sonuç insan olarak, yurtsever olarak, devrimci demokrat olarak Kürdistan'da, Türkiye'de, Ortadoğu'da yaşamanın temel görevi haline gelmiştir. Dolayısıyla tecridi kırmak, faşizmi yıkmak, komployu yenilgiye uğratmak, İmralı sistemini paramparça etmek mümkündür. Ancak bunun için seferber olmak gerekiyor. Doğru ve etkin bir mücadele yürütmek gerekiyor. Leyla Güven öncülüğünde başlamış olan direniş çizgisini en kararlı bir biçimde yaratıcı yol ve yöntemlerle çok yaygın bir biçimde geliştirip yürütmek gerekiyor. Bakalım, Önder Apo'nun izinde, Partimizin, Özgürlük Mücadelemizin içinde yetişen, demokratik siyaset alanında mücadele ederek militanlaşan Leyla Güven Yoldaşımız nasıl bir direniş sürdürüyor; hile, oyun yapmak istiyorlar, derhal oyunları bozuyor. Devlet 'bırak' diyor, reddediyor. Tedavi ya da doktor muayenesi yapmak istiyorlar, reddediyor. Böyle bir kararlılık, böyle bir tutum gerçekten de tamamen direniş hamlemizin özüne, ruhuna uygun olanı; söz konusu hamleyi zafere taşımak için yeterli bir ruhu, cesareti, kararlılığı ve duruşu temsil ediyor. Leyla Güven kararlılığıyla zindanlarda ve dışarıda gelişen açlık grevi direnişçilerinin cesareti, fedakarlığı ile bu hamle yürütülürse, AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı herkes, olduğu her yerde elinden gelen her türlü mücadeleyi sürdürürse, böyle bir mücadeleye Hareket ve halk olarak, Parti ve gerilla güçleri olarak, kadın ve gençlik öncülüğü olarak seferber olursak mücadeleyi hızla yürütmek, başarılı sonuçlar elde etmek ve zafer kazanmak mümkündür. Önümüzdeki yakın sürecin başka etkili gelişecek, zafer kazanacak herhangi bir siyasi ve askeri mücadele gücü de yoktur. Çok yönlü mücadele eden güçler var ama herkes tutuk, tutucu, dar, cesaret ve fedakarlıktan yoksun, irade zayıflığı yaşıyor. Böyle bir siyasi ortam da söz konusu direniş hamlemizi geliştirip zafere taşımamız için bize güçlü bir fırsat ve imkan sunuyor. İşte bu fırsatı ve imkanı görüp doğru tarz, üslup ve tempoyla her alanda yeterli düzeyde değerlendirdiğimiz zaman faşizmi yıkacağımız, tecridi kıracağımız, Kürdistan'ı özgür, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik kılacağımız kesindir. Hareket, halk, tüm demokratik güçler ve dostlarımız olarak önümüzdeki tek hedef budur. Tek kararlılık; bu temelde mücadele etmek ve mutlaka kazanmaktır. Her şeyden önce bunun için de somut durumu iyi görmek, zafer kazanma inanç ve iradesine sahip olmak, bunun verdiği cesaret ve fedakarlıkla yerinde ve zamanında halkı örgütleyip harekete geçiren, düşmana kahredici darbeler vuran devrimci eylemliliği geliştirmek, böyle bir eyleme öncülük etmek gerekiyor.

Mevcut durumda tüm Parti örgütlerimizin, komitelerimizin, tüm kadro ve sempatizan yoldaşların görev ve sorumluluğu böyle bir mücadeleyi yürütmektir. Tarih, içinde bulunduğumuz haftalar ve aylarda bize ayaklanma düzeyinde seferber olma, mücadele etme ve mutlaka kazanma görev ve sorumluluğunu yükledi. "Ya Zafer Ya Zafer!" şiarı temelinde böyle bir mücadele içinde olup, mutlaka kazanmaktan başka hiçbir tutumu, Önderlik ve Parti çizgimiz kabul etmez. Önderlik duruşumuzun emri bu temeldedir. Kahraman şehitlerimiz bize bunu emretmektedir. Halkımız, dünya halkları, devrimci demokratik güçler, dostlarımız bizden böyle bir zafer bekliyor. Dolayısıyla böyle bir zaferi yaratma kararlılığıyla mücadele edip mutlaka kazanmaktan başka bir şeyi de Apocu militanlar olarak kabul etmeyeceğimiz net bir biçimde görülüyor. O halde, tüm Parti komite ve örgütleri olarak, yine kadro ve sempatizanlar olarak içinde bulunduğumuz siyasi-askeri durumu, bunun bize yüklediği tarihi mücadele ve zafer görevini, bu temelde açlık grevleri öncülüğünde gelişen "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" zafer hamlesini doğru anlamaya; böyle bir hamleyi her alanda etkili bir biçimde geliştirerek küçük-büyük demeden, olumlu-olumsuz demeden her imkanı kullanarak ve her fırsatı değerlendirerek, tüm halk kitlelerini bulunulan her yerde örgütleyip, eğitip mücadeleye seferber edip, söz konusu hamleyi zafere taşımaya; bu temelde tüm yoldaşları tecridi kırmaya, faşizmi yıkmaya, 15 Şubat Komplosu'nu yenilgiye uğratmaya, Kürdistan'ı özgür, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik yapmaya çağırıyoruz!

-Leyla Güven öncülüğündeki tarihi açlık grevi direnişlerini selamlıyoruz!
-Kahrolsun 15 Şubat Kürt Soykırım Günü!
-Kahrolsun faşist-sömürgeci-soykırımcı diktatörlük!
-Yaşasın özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!
-Yaşasın devrimci halk savaşı direnişimiz!
-Yaşasın "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" Devrimci Zafer Hamlemiz!
-Bijî Rêber Apo!

23 Ocak 2019

31 Mart seçimleri faşizme büyük bir darbe olacak

Xebat Andok

AKP-MHP ittifakı, 7 Haziran 2015'te daha çok da HDP'nin seçimlerde elde ettiği başarıyla AKP'nin iktidardan düşürülmesinden sonra yaptığı darbe ile iktidarı ele geçirdi. Bu iktidar gaspının gölgesinde gidilen 1 Kasım 2015 genel seçim sonuçları bu temelde ortaya çıktı. O günden beri yapılan tüm seçimler, referandumlar aslında birer darbe pratiğidir, kurumsallaşan faşizmin topluma taşırılma çalışmasıdır.

AKP-MHP faşizmi için olduğu gibi, başta Kürt demokratik hareketi olmak üzere, demokratik muhalefetin tümü için de kritik olan 31 Mart yerel seçimlerine giderken bu seçimin mahiyetini anlayabilmek, önümüzdeki mücadele dönemine sağlıklı yaklaşabilmek için gereklidir. Kürt düşmanlığının ete kemiğe bürünmüş hali olan Erdoğan-Bahçeli faşist kliği, kendi iktidarını sürekli kılıp, kurumsallaştırmak ve yönetememe durumundan çıkmak için çırpınırken, yerel seçimleri kendi hegemonyasını nihayete erdirmek için temel bir basamak olarak ele almaktadır. Demokratik muhalefet açısından toplumun tümüne bela olmuş bu faşist sisteme önemli bir darbe vurma imkanı olan yerel seçimlere dair fikir yürütebilmek için öncellikle kısa dönemin siyasi gelişmelerine değinmek gereklidir.

Büyük bir zafer kazandığını iddia ettiği 24 Haziran seçimlerinin, AKP-MHP faşizmi için geçici bir soluk alma imkanı bile olmadığı, aradan kısa bir süre geçmeden anlaşıldı. Faşizm, seçimleri, yaşadığı yönetememe durumundan, meşruluk kazanarak çıkmak için tasarlamıştı. Fakat bu iktidarın süreklilik kazanamayacağı ve tüm toplumun başına bela olan bu kliğin, kendi ömrünü uzatmak dışında herhangi bir konuya çözüm üretme yeteneğinin olmadığı bu sekiz aylık süreçte net bir şekilde açığa çıktı. Bugün faşizm, yerel seçimler propagandasının merkezine, 'beka sorunu' ve 'rejim tartışmalarını' koyuyorsa bu durum çok açık bir şekilde faşizmin kendi içsel krizinin sürdüğünü gösterir.

Genel seçimin hemen ardından Türkiye'nin, aslında uzun zamandır yaşadığı ve her geçen gün derinleşen ekonomik krizi gizlenemez hale geldi. Türk parasının sürekli değer kaybetmesi ile bu kriz hem daha fazla görünür oldu hem de daha derin yaşanmaya başlandı. İlk başlarda faşizmin sözcüleri, "Kriz yok" diye halkın gözüne baka baka yalan söyleseler de kriz artık herkesi açıkça etkilemeye, işyerleri kapanmaya ve temel gıda maddelerinin fiyatları düzenli olarak artmaya başlayınca, farklı çarpıtmalara başvurmak zorunda kaldılar. Bu çarpıtmaları ele almadan önce bu ekonomik krizin yapısının kısaca değerlendirilmesi gerekir.

Faşizmin ekonomik krizi

Önder Apo; kapitalizmin sürekli bir kriz hali olduğunu ve bu krizlerin doğal ya da zorunlu değil, tersine üst sınıflar tarafından daha fazla kar elde edebilmek için bilinçli bir şekilde tetiklendiğini ifade etmiştir. Bu açıdan kapitalizm, sürekli tekellerin zenginleşmesi ve toplumun yoksullaşması anlamına gelen, krizler salgılar. Kapitalist sistemin egemenlerinin bilinçli müdahalesi ekonomik krizlerin temel nedenidir. Bu açıdan, kapitalizm eşittir ekonomik kriz belirlemesini yapabiliriz. Fakat bu genel doğru, krizlerin kapitalizme içkin olduğunu belirtmekle birlikte, siyasi aktörlerin politikalarının, krizlerde etkili olmadığı anlamına gelmez. Bilinçli kriz yaratma daha fazla kar elde etmek için olabildiği gibi pratik siyasi hamlelerden de kaynaklanabilir.

Nitekim AKP-MHP faşizminin yarattığı ekonomik krizde bu iki faktör de geçerlidir. Savaş politikalarının er geç krize neden olacağı bilinmesine rağmen, Kürt düşmanlığı ve iktidar bağımlılıkları onları bu krizin daha derin olmasına yol açan adımlara götürmüştür. Ayrıca bu krizle AKP-MHP kliğine, göbekten bağlı asalak zengin kesimin daha fazla zenginleştiği nettir. Bugünlerde seçim kampanyası çerçevesinde açılan tanzim marketlerinde kuyruğa giren bu kesim değil; iktidarın talana dayalı mali politikalarının ve savaş stratejisinin bedelini ödeyen, yoksul emekçilerdir.

Mevcut krizin her ne kadar 10-15 yıllık, yapısal bir arka planı olmakla birlikte AKP-MHP faşist iktidarının son üç yıllık uygulamaları ışığında ele alınabilir. 2015 Temmuz itibarıyla iktidara gelen AKP-MHP faşist kliği, Ekim 2014 tarihinde Kürt halkına yönelik, planladığı topyekun bir savaşı başlattı. Bu savaşın ciddi bir ekonomik maliyeti vardı. Savaş her koşulda harcamaların artması demektir. Fakat söz konusu, TC'nin yürüttüğü savaş olunca durum farklılaştı. Çünkü; faşist TC ordusunun, gerillaya karşı daha önce de kırılmış olan savaş iradesi, Özyönetim Direnişleri ile yok seviyeye gelmişti. Aynı zamanda ordunun özel savaş gücüne de özyönetim merkezlerinde can alıcı darbeler vurulmuştu. Devlet zorunlu askerlik çerçevesinde askere aldığı insanları, gerilla karşısında tutamıyordu. Ancak paralı çetelerini sözleşme karşılığında ölüme sürebiliyordu. Bu nedenle TC, inanılmaz miktarda masraf anlamına gelen, tekniğe dayalı bir savaş dışında Özgürlük Hareketi'ne hiçbir şey yapamıyordu, hala da yapamıyor. Kürt soykırımını varlık gerekçesi olarak gören faşist iktidar, silah tekellerine ciddi bir şekilde para akıttı, akıtıyor. Bu bütçeye ayırdığı para, kendisinden ya da palazlandırdığı sermaye çevrelerinden değil, halktan sürekli artan bir şekilde topladığı vergilerden kaynaklanıyordu. İktidarını savaşa bağlayan faşist bir kliğin her açıdan bir kaos ortamı yaratmış olması ekonomisinin bağlı olduğu dış yardım ve yatırımların kesilmesini de beraberinde getirdi. Körfez ülkelerinden sağlanan ve ne karşılığı olduğu bilinmeyen maddi yardım dışında ciddi ekonomik dayanağı kalmadı. Güncel IMF tartışmalarını da bu bağlamda okumak gerekir.

AKP-MHP faşizminin sözcüleri ise ABD ile yaşanan çelişkileri ve Trump yönetiminin TC'ye karşı aldığı tavrı, ekonomik krizin nedeni olarak sundular. Tutuklu bir ABD vatandaşı üzerinden yaratılan polemik, aslında ne ABD ile yaşanan sorunların odağıydı ne de Türk lirasının hızla değer kaybetmesinin nedeni ABD'nin yaptırımlarıydı. "Kriz yok, ekonomik saldırı var" çarpıtması, aslında kriz artık inkar edilemez hale gelince faşist Erdoğan'ın sürekli yaptığı, halkı şoven duygular üzerinden kandırma çabasının yeni bir pratiği olarak devreye kondu. Halbuki AKP iktidarını, başından itibaren ayakta tutan ve destekleyen, ABD'nin kendisidir. Faşist Erdoğan da bu emperyalist merkezlere göbekten bağlıdır. ABD karşıtlığı da demagojiden ibarettir. Nitekim Kasım ayında Uluslararası Komplo'nun bir devamı olarak, Hareketimizin yönetimi için alınan karar, ABD'nin TC'ye ve Kürt halkına yaklaşımının özünü sergilemektedir.

Türkiye'deki derin ekonomik buhranın tek sorumlusu AKP-MHP faşizmi ve onun yürüttüğü soykırımcı savaş politikalarıdır. Bunu aslında geçenlerde Faşist Erdoğan miting meydanlarında şovenizmi azdırmak amacıyla da olsa itiraf etti. Kitleye bir kurşunun fiyatını sorarken, yoksullaşmanın neden kaynaklandığına da işaret etmiş oldu. Kendi iktidarından başka bir şey düşünmeyen ve bunun için Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi hedef alan ırkçı, faşist bir kliğin Türkiye halklarına, savaş ve yoksulluk dışında bir şey veremeyeceği, kendi ifadesi ile de tescil edildi.

Bu durum aslında Türk devletinin, 40 yıldır yinelenen döngüsü olmaktadır. Kürt sorununu çözmeyen, inkar ve imha politikalarına yönelen her iktidar, baskı politikalarını artırmakta, bu da kendisiyle sınırlı olan demokratik uygulamalardan bile uzaklaşmayı getirmektedir. Anti demokratik uygulamalar ve savaş, ekonominin sadece savaşa odaklanmasına yol açmakta, bu da krizi ve beraberinde o hükümetin aşınmasını getirmektedir. Aynı durum bugün de geçerlidir. Kürt sorununun çözümsüzlüğünü derinleştiren her hükümeti, bu sorun iktidardan düşürmektedir. Yeni olmayan bir yöntemle yeni sonuçlar beklemek, hayal kurmanın ötesine geçememektir.

Seçimlere giderken

Ekonomik krizin derinleşip inkar edilemez noktaya gelmesinin ardından, faşist AKP-MHP ittifakı, öncellikle seçimleri erkene çekmeyi istedi. Krizin, şoven duygularla kandırdığı kitleyi tam olarak kendinden uzaklaştırmadan seçimi yapmak ve sonuç almak istedi. Bu hamleyi gerçekleştiremeyince, elinde topluma sunabileceği tek argüman olan Kürt düşmanlığına sığındı. Sürekli olarak Rojavayê Kurdistan'a yönelttiği tehditleri yıl sonuna doğru artırması bu çerçevede ele alınabilir. Nitekim koşullar ona hemen saldırı imkanı sunmayınca ettiği büyük lafları yutsa bile, seçim süreci boyunca propaganda kampanyasının odağı, Kürt karşıtlığı olmaya devam etti, ediyor.

Kuşkusuz bu tehditleri sadece bir seçim yatırımı olarak görmemek gerekiyor. Varlığını Kürt karşıtlığı üzerinden anlamlandıran bu faşist ittifak, Kürt halkına saldırmak için her şeyi yapabilir, her türlü saldırıyı gerçekleştirebilir. Zaten bu saldırgan politikalarına destek bulabilmek için her tür tavizi vermeye hazır olduğunu bu dönem gerçekleştirdiği diplomatik temaslarda tüm uluslararası güçlere ifade etmiştir. Ve gerekli koşulları bulursa, kırılacağı kesin olsa bile, saldırıya da geçebilir.

AKP-MHP faşizmi, güçsüzlüğünün verdiği psikolojiyle yerel seçimlere, savaşa gider gibi yaklaşmaktadır. Zaten başka türlü olması da düşünülemezdi; çünkü bu iktidar, topluma karşı savaş halindedir. Dolayısıyla bu faşizm koşullarında normal bir seçimin yapılması söz konusu değildir. Normal seçimler; eşit koşulları, rahat kampanya imkanını, çalışma serbestisini, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü gerektirir. Henüz normalleşmeyi yaşamamış olan Türkiye'de her zaman için seçimler sorunlu olmuştur ama en çok AKP-MHP iktidarı döneminde yapılanlar, seçim olmaktan çıkmıştır.

AKP-MHP ittifakı, 7 Haziran 2015'te daha çok da HDP'nin seçimlerde elde ettiği başarıyla AKP'nin iktidardan düşürülmesinden sonra yaptığı darbe ile iktidarı ele geçirdi. Bu iktidar gaspının gölgesinde gidilen 1 Kasım 2015 genel seçim sonuçları bu temelde ortaya çıktı. O günden beri yapılan tüm seçimler, referandumlar aslında birer darbe pratiğidir, kurumsallaşan faşizmin topluma taşırılma çalışmasıdır. Zorla, baskıyla, hileyle, şiddetle, gerilimle is-

tenilen sonuçlar elde edilmeye çalışılmaktadır. Dönüp bakıldığında o günden günümüze kadar yapılan tüm seçimlerin sonuçlarının çok fazla tartışmalı olduğu görülecektir.

Öte yandan faşist AKP-MHP ittifakının uluslararası alanda yaşadığı tecrit konumunun, siyasal sürece doğrudan etki ettiğini hesaba katmak gereklidir. Göbekten bağlı olduğu ABD hegemonyası ile Rusya-İran bloku arasında gidip gelen faşist iktidar, istediği desteği, verdiği tüm tavizlere karşın tam olarak sağlayamamaktadır. 3. Dünya Savaşı koşullarında Ortadoğu'da dengelerin nerdeyse gün gün, hafta hafta değişiyor olmasının faşizmin uzun erimli manevra alanını daralttığı açıktır. Ayrıca, AKP-MHP faşizminin, insanlık düşmanı cihadist örgütlerin merkezi olan konumunun artık uluslararası arenada iyice açığa çıkmış olması bu kliğin hiç kimse tarafından, kalıcı ortak olarak görülmemesine de yol açmıştır.

Bu süreç boyunca AKP-MHP faşizmini sürekli krizde tutan başlıca durumun ise, başta Önderliğimiz olmak üzere, Özgürlük Hareketi'nin direnişi olduğunu bilmek gerekir. Faşizmin sürekli bir kaos hali olduğu doğrudur fakat bu faşizme karşı direniş olmaksızın yıkılacağı ya da zorlanacağı anlamına gelmez. Eğer AKP-MHP faşizmi hala iktidarını, rejimini garanti görmüyor ve kendini rahat hissetmiyorsa bunun öncellikli nedeninin Kürt halkının yürüttüğü topyekun direniş olduğu açıktır. Faşizmin tüm baskılarına karşın direniş, başta İmralı olmak üzere her yerde, duraksamaksızın, bedeller vererek, yaygın bir tarzda, TC'nin heveslerini kursağında bırakan bir şekilde sürdüsürmektedir.

Kürt gerillası geçen süre boyunca kendini dönemin gerillası olacak şekilde yenileyerek, düşmanı sarstı. Sömürgeci TC, kullandığı tüm teknolojiye rağmen, gerilla karşısında sonuç alamadı. Yaptığı tüm planlamalar gerilla direnişine çarptı, dağıldı. Başûrê Kurdistan'da planladığı işgali gerçekleştiremediği gibi sürekli kayıp verdiği bir bataklığa dönüştü. En son Başûr halkının şanlı Şeladizê serhildanında da bu başarısızlığın verdiği kinle sivilleri sürekli bombaladı. Bakurê Kurdistan'da gerilla her yerde etkinliğini sürdürdüğü gibi düşmanın beklemediği büyük darbeler de vurdu. Yine Efrîn'de, çağın direnişi adına layık sürekli bir eylemlilik ve mücadele hali yaşandı.

24 Haziran seçimlerinde tüm baskı ve hilelere karşın, HDP'nin yüzde 10 barajını aşması faşizme karşı kazanılmış önemli bir sonuçtu. Kürt halkı mücadelesine bağlı olduğunu ve iradesinin rengini çok açık bir biçimde gösterdi. HDP tüm tecrit çabalarına karşın Türkiye'de demokratik değerleri savunan her kesimle ilişki kurabildi. HDP kendi kuruluş paradigmasında ısrar ederek, anti-faşist mücadelede önemli bir destek alabildi. Yine genel seçim sürecinde halkla beraber, halka güvenerek çalışma yapmanın sonuç vereceği, faşizmin korku atmosferinin sahte olduğu açığa çıktı.

Sonbaharda ise Önderlik üzerindeki tecridin tüm Kürt halkına uygulanan işkence olduğu gerçeğini bilince çıkaran, Kürt halkının değerli yurtseveri Sayın Leyla Güven, süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişine başladı. Dönemin ruhunu kavrayan bir bireyin bile ne kadar önemli bir rol üstlenebileceğini gösteren bu eylem, Kürt halkının direniş kararlılığını gösteren bir biçimde önce zindanlara sonra Kürt halkının neredeyse bulunduğu her yere, farklı şekillerde yayıldı. Önderliğimiz üzerindeki tecridin kırılmasının, çalışma koşullarının oluşmasının halkımız açısından ne denli yaşamsal olduğu bir kez daha açığa çıktı. Bu direniş faşizme geri adımlar da attırarak derinleşmekte ve her geçen gün eyleme katılanların iradesini keskinleştirerek sürmektedir. Leyla Güven'in 100'lü günleri aşan direnişi, faşizme karşı yürütülen direnişin özünü gösterir biçimde sürmektedir. Yerel seçim süreci böylesine bir direniş süreciyle karşılanmaktadır.

Yerel yönetimlere bakış

31 Mart yerel seçimlerini değerlendirirken, yerel yönetimlere dair bazı genel değerlendirmeler de yapmak ön açıcı olur. Çünkü; yerel yönetimler olgusuna bakış aynı zamanda ideolojilerin karakterlerini de göstermektedir. Biz de bu yerel yönetimlerin tarihsel gelişimini ele almaktan ziyade genel ideolojik bakışlarını ele alacağız.

Öncellikle faşizmle yerel yönetim olgusu arasındaki bağı vurgulamak gerekir. Faşizm doğası gereği tüm karar mekanizmasını tekleştirmek ister. Çünkü; faşizm toplum üzerinde dolaysız bütünsel bir egemenlik sağlamayı hedefler. Bu nedenle liberalizmin ulus devlette yönetim şekline dair yaptığı düzenlemeleri anlamsız bulur. Faşizme göre güç tek merkezde olmalı ve bu merkez dileğine göre devleti yönetmelidir. Bunun için hukuk devleti, güçler ayrımı gibi kavramsallaştırmalara hiçbir değer yüklemez. Aslında seçimi bile yeterince güçlendiği zaman ortadan kaldıracağı, gereksiz bir formalite olarak görür. Bu zihin dünyasında toplum, güdülecek bir sürüdür. Doğal olarak, sürünün bırakalım kendini yönetmesini, karar vermesini bile beklememek gerekir. Faşizmin liberal demokrasiye bakışı özce bu şekildedir. Bu düşüncenin, iktidarın yerel organlarla paylaşılması anlamına da gelen yerel yönetimlere önem vermesi düşünülemez. Ancak merkeze bağlı şekli kurumlar olarak bir anlamları olabilir.

Faşizmin bu genel bakışını AKP-MHP ittifakında çok net olarak görebilmekteyiz. Parlamenter sistemden Cumhurbaşkanlığı sistemine geçişte, faşist Erdoğan'ın yerel seçimleri kaldırmak istediği, defalarca kamuoyuna yansıdı. Ona göre, belediye başkanları tıpkı valiler gibi merkezden atanmalıdır. "Milli irade" olarak sadece kendini gören bu zihniyetin, yerelin kendini yönetme imkanlarına kavuşmasına karşı olması doğası gereğidir. Nitekim Kürt halkının seçtiği belediye eşbaşkanlarının yerine kayyum atarken ve seçim sonucunu tanımayarak, tekrardan kayyum tehdidinde bulunurken, Kürt düşmanlığının yanında demokrasiye ne kadar düşman olduğunu da göstermiştir. Zaten faşist Erdoğan, mümkün olsa en ufak köye dair kararları bile kendisi verecek derecede megaloman bir insandır. Bu nedenle yerel yönetimlerin ve seçimlerinin onun için tek anlamı, iktidarını ne kadar güçlendireceğidir. Yoksa yerel yönetimlerin güçlenmesi gibi, demokrasiye asgari duyarlılık ölçütünün bile bu faşist zihniyetin düşünce dünyasında yeri yoktur.

Önderliğimizin paradigmasında ise yerel yönetimler, devleti demokrasiye duyarlı kılma mücadelesinde önemli bir anlam taşımaktadır. Yerel yönetimleri, tarih boyunca merkezi devlet uygarlığına karşı ahlaki ve politik toplumun mücadele mevzisi olarak ele alıyoruz. Devletin yerel yönetimlere yetersiz, eksik de olsa bazı alanlar açması da bu mücadelenin kazanımları olarak gündeme gelmiştir. Yerel demokrasinin sadece yerel yönetimlerle sınırlı ele alınmayacağı açık olsa da, bu açıdan önemli bir olanak sunduğu da kesindir. Toplumun kendi yönetim organları olan meclis ve komünlerle organik bir ilişkiye sahip belediyelerin, Demokratik Modernitenin önemli aktörlerinden biri olacağı nettir. Bakurê Kurdistan'da eksiği gediği ile yıllardır pratikleştirilmeye çalışılan bu modelin önemli bir deneyim ve sonuç ortaya koyduğunu da ifade edebiliriz. Faşist sistemin, kayyumla saldırısının bir nedeni de bu demokratik yerel yönetimler geleneğinin kökleşmesini kendisi için büyük bir tehdit olarak görmesidir. Bu açıdan 31 Mart seçimleri sadece Kürt halkının direniş kararlılığını göstermesi ve faşist iktidara darbe vurması anlamında değil, ideolojik olarak da büyük önem taşımaktadır.

Faşizm yıkılacaktır fakat bu sonuca götürecek olan, bütünlüklü direniştir. Önderliğimiz İmralı'da tek bir geri adım atmadan direniyor, Özgürlük Hareketi Kürdistan'ın her yanında bu azgın faşist saldırganlığa geçit vermiyor, zafer gerillası olarak yenilenen meşru savunma güçleri soykırımcı güçlere sürekli darbeler vuruyor. Leyla Güven'in öncülüğünde açlık grevi eylemcileri zindanlarda, Başur'da ve Avrupa'da anı anına direniyor.

AKP-MHP faşizminin yerel seçimler korkusu

Bu genel çerçeveden anladığımız üzere, AKP-MHP faşizminin yönetememe hali devam etmekte, kendini bir türlü rahat hissetmemektedir. Yarattığı hem ekonomik hem siyasi tahribatların gittikçe Türkiye kamuoyunda da daha fazla fark ediliyor olması onu baş aşağı götürmektedir. Faşist klik de bu gidişi fark edebilmektedir. İktidarı bir şekilde kaybetmekten çok korkmaktadırlar. Sadece insanlığa karşı işledikleri suçlar nedeniyle değil, ayrıca iktidar olma dışında bir şey düşünmedikleri için bu korku her gün büyüyor. Bu atmosferde gidilen yerel seçimlerden, tüm hile, baskı, kontrol etme çabalarına rağmen, korkmaları, anlaşılır olmaktadır.

AKP'nin adeta iktidarda kalmak için formatlanmış bir yapı olduğunu görmek gerekir. Muhalefete düşmüş bir AKP'nin, tasavvuru bile yapılamaz. Çünkü; AKP'yi artık klasik bir siyasi parti olarak görmemek gerekir. Nitekim bu partinin kuruluşunda yer alan belirgin hiçbir şahsiyet bugün AKP içerisinde yer almamaktadır. Faşist Erdoğan'ın tüm yönetim kademelerine doğrudan akrabalarını getirmesinden anladığımız gibi, bu parti şahsi bir organizasyona dönüşmüştür. Kürdistan'da Türk devletinin tüm kurumları gibi özel savaş aygıtı konumunda olan AKP, Erdoğan'a çıkar ilişkisi ile bağlı olmak dışında bir niteliği olmayan bir yönetici güruh ile çeşitli motivasyonlarla yönlendirilen kitleden oluşan, Erdoğan'ın kişisel bir şirketinden öte bir anlam taşımamaktadır. AKP'yi eski AKP, yani sözde de olsa çeşitli söylemleri, perspektifi olan bir parti olarak görmek çok yanıltıcı olacaktır. Zaten geçmiş söylemlerinden eser yoktur, dahası herhangi bir politik fikir öne sürmemektedir. Mevcut durumda, zihinsel olarak tamamen özüyle buluşup MHP'lileşmiş ve MHP tarafından yönetilen bir parti haline gelmiş durumdadır. Bu yapıyı ayakta tutan tek şey, iktidar olanaklarıdır. Bu olanaklar gittikten sonra hızla tuzla buz olması işten bile değildir. Politika üretmeyen bir yapının, muhalefet konumuna gelmeyeceği açıktır. Böylesi bir durumda çeşitli şekillerde bölüneceğini öngörmek çok yanlış olmayacaktır. AKP'deki farklı eğilimleri, kişileri bir arada tutan motivasyon; iktidar ve iktidardan düştükten sonra başlarına gelecekleri dair korkudur. Nitekim iktidardan düştükleri an, başlarına neyin geleceğini en iyi kendileri biliyor. AKP'li bir belediye başkanı bu durumu, yüzde 52'nin altına düşmeleri halinde boyunlarının vurulacağı şeklinde belirtti.

MHP kafatasçı faşist bir parti olduğundan aslında durumu açıklıkla ortadadır. İktidar için ya da TC'nin soykırımcı çekirdeği için yapmayacağı bir şey yoktur. Gladio tarafından, Türkiye'nin demokratikleşmesini engellemek için dizayn edilmiş siyasi bir çetedir. Toplumsallaşması ya da geniş kesimleri etki altına alması ihtimali de, o yönlü bir yeteneği de yoktur. Bu yönüyle zaten kapsayıcı olması varoluşsal olarak mümkün değildir. Soykırımcı Türk devletinin zihinsel çekirdeği rolünü en iyi AKP ile kurduğu ittifak döneminde oynayabiliyor. Bu rolünü kaybetmemek için her şeyi yapabilir, her şeyi göze alabilir.

Faşist iktidarın ikinci şefi Devlet Bahçeli üç büyük şehri kaybetmeleri halinde mevcut rejimin tartışmalı hale geleceğini söylemekten sakınmadı. Yine Kürdistan'da gasp edilmiş belediyelerin Kürtler tarafından tekrar alınması halinde bunun Demokratik Özerklik talebi anlamına geleceğini belirterek, tüm bunların da bir beka sorununu ortaya çıkaracağını açıkça belirtti. Nitekim Bakurê Kurdistan'ın bazı illerinde MHP parti olarak seçime gireceğini açıkladıktan sonra, bu şehirlerde HDP'nin kazanma olasılığı üzerine AKP ile yeni bir anlaşmaya giderek bu merkezlerde seçimlerden çekilmesi faşizmin korkusunu da Kürt düşmanlığını da çok berrak bir şekilde ortaya koydu.

Bu faşist iktidarın bu ülke için bir beka sorunu oluşturduğu doğrudur. Çünkü; onların yönetimi her türlü tehlikeyi ve tehdidi bizzat Türkiye için yaratıyor. Zaten onların, varlığı için korktukları ve korkmakta haklı oldukları konu, kendi iktidarlarından başka bir şey değildir. Dolayısıyla beka sorunu dedikleri, aslında kendilerinin varlık sorunudur; bu seçim, kendileri açısından bu nedenle çok büyük bir önem taşıyor.

Bu seçimle topluma karşı yürüttükleri

savaşta hileyle, zorla, baskıyla mevcut iktidarlarını korumaya yarayacak bir sonucun çıkmasına muhtaçtırlar. Böylelikle de iktidardaki ömürlerini bir dönem daha sürdürmeyi mümkün hale getirmeye çalışıyorlar. Bu nedenle akla gelebilecek her tür hileyi yapacaklarını hatırda tutmak gereklidir. Bu seçimleri normal koşullarda yapılan, halkın iradesinin yansıyabildiği bir seçim olarak görmek çok yanıltıcı olacaktır. Daha seçmenleri belirleme sürecinde yaptıklarına bakılırsa bile bu durum gayet açıktır. On binlerce sahte seçmen, olmayan konutlarda gösteriliyor. Bakurê Kurdistan'da kendine bağlı çeteleri, nüfusu düşük bölgelere aktarıyorlar. Tüm bunların seçimi kurgulama hamleleri olduğu açıktır. Sahte bir zafer senaryosu hazırladıklarını söyleyebiliriz. Ancak her halükarda aslında bu iktidar, uzatmaları oynamaktadır. Ve bu seçimde şimdiden yaptıkları hilelere rağmen onlara büyük bir darbe vurulabilir, vurulacaktır da.

Anti-faşist demokrasi cephesinin öncülüğü HDP'ye düşmektedir

AKP-MHP faşizminin siyasal düzlemdeki tek alternatifi bu tekçi zihniyete karşı demokrasiye duyarlı her kesimin dahil olacağı demokrasi cephesidir. Anti-faşist tüm kesimleri barındırması gereken ve sadece seçim dönemi ile sınırlanmayan bu demokrasi cephesinin öncülüğü, tarihsel olarak da zihinsel olarak da HDP'ye düşmektedir. Toplumsal demokratik muhalefetin en önde mücadele eden toplum örgütü olarak bu durum, HDP'nin kuruluş mantığına da uymaktadır. Anti-faşist demokrasi cephesinin aktif mücadele edecek şekilde ete kemiğe kavuşmamış olması bu açıdan öncellikle HDP'nin eksikliğidir.

Faşist sistem HDP'yi Kürtler dışındaki kesimlerden soyutlayarak, içe büzmeyi amaçlamaktadır. HDP programında genişçe ele alındığı gibi, Kürtler de dahil tüm toplumun, yani tüm farklılıkların partisidir. Faşist TC sömürgeciliği, HDP'nin sadece Kürtlerin partisi olmasını istemektedir. Tüm Kürtlerin de değil, Kürtler içinde sadece bir kesimin partisi olmasını istemektedir. Çünkü; Kürtlerin diğer ezilen kesimlerden soyutlandığında daha rahat yok edebileceğini düşünüyor. Bu kadar kriminalize etme çabası, saldırıya maruz kalması, medyada ciddi bir sansüre uğraması hep bundandır. Fakat HDP'nin, toplumsal muhalefetin çok geniş yelpazede olan kesimleriyle bağını koparamadı. HDP'nin temel stratejisi, zaten sistemin yok saydığı kesimi, demokrasi mücadelesinin ana aktörü haline getirmektir.

Önderliğimizin HDP projesi için oluşturduğu düşünsel ve pratik zemin, her türlü atılıma olanak tanıdığı gibi sistemin tüm ezilenlerini, Kürtleri, kadınları, gençleri, emekçileri, farklı inanç gruplarını ve gerçek müslümanları, demokratik siyasetin öznesi haline getirme olanağı da sağlamaktadır. Faşist iktidarın HDP'ye yönelik sürdürdüğü kesintisiz saldırılar, kuşkusuz bu rolü oynamasını zorlamaktadır. Yine de klasik demokratik siyaset imkanını bile neredeyse ortadan kaldıran, her fırsatta halkın seçilmiş vekillerine bile fiziki saldırılarda bulunan faşist saldırganlığa karşı, yürütülmesi gereken demokratik direnişin, istenilen düzeyde olmadığı açıktır. Fakat buna rağmen ciddi bir emeğin verildiği, yerel seçimlerde faşizme darbe vurma açısından değerlendirildiği ve buna göre strateji oluşturulduğu gözlenebiliyor.

Önderliğimizin paradigmasında yerel yönetimler, devleti demokrasiye duyarlı kılma mücadelesinde önemli bir anlam taşımaktadır. Yerel yönetimleri, tarih boyunca merkezi devlet uygarlığına karşı ahlaki ve politik toplumun mücadele mevzisi olarak ele alıyoruz. Yerel demokrasinin sadece yerel yönetimlerle sınırlı ele alınmayacağı açık olsa da, bu açıdan önemli bir olanak sunduğu da kesindir.

HDP'nin yerel seçim stratejisi

Bakurê Kurdistan'da gasp edilmiş tüm belediyeleri alarak üzerine yeni belediyeler eklemeyi, Türkiye'de de AKP-MHP'ye kaybettirmeyi temel strateji olarak belirlemesi, 31 Mart yerel seçimlerinin doğru analiz edildiği anlamına geliyor. Gasp edileni almak, kayyumları geri yollamak, soykırımcı faşist ittifakı Bakurê Kurdistan'da silmek ve Türkiye genelinde ve hatta Bakurê Kurdistan'da alınamayacak yerlerde de bu faşist iktidarı yenilgiye uğratıp, iktidardan düşürmek için her türden çaba içinde olmak, dönemin ruhuna uyan doğru bir stratejidir.

Öncellikle Kürdistani ittifakın gelişmesi, yerel seçimi de aşan olumlu etkileri olacak, can alıcı bir gelişmedir. 24 Haziran'da da kurulan ittifakın daha da genişlemesi gerçekten sevindirici bir gelişmedir ve Kürdistan'ın tüm parçalarını olumlu olarak etkileyecektir. Kürtlerin parçalı oluşunun Kürt halkında ne denli olumsuz sonuçlar doğurduğunu belirtmeye bile gerek yoktur. Tam bu dönemde soykırımcı sistemin bir yandan Rojava'yı sürekli işgal ile tehdit etmesi, diğer yandan isminde 'Kürdistan' olan partileri kapatmak için dava açması, faşist iktidarın niyetini tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösterdi. Şu düşüncede ya da bu düşüncede olan Kürtleri değil, tüm Kürtleri yok etmek isteyen faşist sömürgeci zihniyete karşı bir araya gelmekten daha doğal ne olabilir. Nitekim bu ittifak açıklandığında Kürt halkında büyük bir moral ve heyecan da yarattı. Adaylar belirlenirken yapılan bazı eksiklikler bu ittifakın genel ruhunu tartışmaya açmayı gerektirmez. Nitekim tarafların son derece olgun tavrıyla bu sorun aşılmıştır.

Bu ulusal ittifaka şu veya bu gerekçe ile gelmeyen birkaç partinin de konumunu gözden geçirmesinde yarar vardır. Çünkü; ittifaka gelmeyen partilerin tutumu, duruşu ne Kürt halkının beklentilerine ne de genel siyasi sürecin gereklerine uygun olmadı. Bakurê Kurdistan'daki Kürt siyasi partilerinin bir araya gelmesi, birlik olması, sömürgecilik karşısında tutum sahibi olması ve buna gelmeyenlerin, Kürt halkının talep ve ihtiyaçlarına göre siyaset yapmaması nedeniyle aşılmaları kaçınılmazdır.

Bu ulusal ittifakın asıl amacı, soykırımcı faşist TC sistemine karşı bir arada durabilmektir. Bu da ulusal birlik çalışmalarına sadece seçim dönemiyle de sınırlı kalmayan ve kurumsallaşmayı hedefleyen bir pencereden bakmayı zorunlu kılmaktadır. Bu şekilde, Önderliğimizin Kürtler için sürekli nefes almak kadar zorunlu gördüğü, Ulusal Kongre çalışmalarına da önemli bir katkıda bulunulabilir. Bu temelde herkesin üzerine düşeni yapması ve bu çalışmalara ağırlık vermesi yaşamsaldır.

HDP'nin stratejisinin ikinci ayağına geçmeden önce, muhalif olarak adlandırılan partilerin durumuna ilişkin de bazı değerlendirmelerde bulunulabilir. CHP ve İYİ Parti'nin bazı sözcülerinin açıklamalarında net olarak görüldüğü gibi bu partiler, muhalefet partisi olarak ele alınamazlar. Çünkü; soykırımcı TC sisteminin özü olan Kürt düşmanlığı bu partilerin de ruhuna sinmiştir. Faşist iktidarın İttihatçı cevherini bu partiler de paylaşmaktadır. Fakat bu durum bu partilerle hiçbir koşulda ilişki kurulamaz anlamına gelmez.

Türkiye genelinde ve hatta Bakurê Kurdistan'da, yerel yönetimlerin alınamayacağı yerlerde de bu faşist iktidarı yenilgiye uğratıp iktidardan düşürmek için HDP'nin aday çıkarmaması, 31 Mart seçimlerinde son derece önemli sonuçlar doğurabilecek bir politik-taktiktir. AKP-MHP faşizminin, parlamenter gelenekle de uyuşmadığı o rejimi toptan değiştirip mutlak bir faşizmi kurumsallaştırmak istediği açıktır. Bu istek, bazı devletçi düşünen kesimlerle de tam uyuşmuyor. Bu yönüyle diğer devletçi partilerin, devletin içinde AKP-MHP faşist iktidarı dışında farklı güç ve iktidar blokları oluşturmaları önem taşımaktadır. Bu partilerin, AKP-MHP faşist ittifakına karşı güçlenerek çıkması, faşist iktidarın zayıflaması anlamına gelecektir. O nedenle, devletçi partiler arasındaki iktidar mücadelesinin farklı güç odaklarını oluşturma ihtimaline göre hareket etmek mantıklıdır.

HDP'nin siyasi sürecin tüm parametrelerini gözeterek pozisyon alması, arayış ve ittifaklar halinde olması siyaset yapmanın gereğidir. HDP kazanabileceği her yerde kendi adıyla, yine her yerde belediye meclis üyeliği için parti olarak seçime giriyor. Fakat belediyeyi alamayacağı yerlerdeki oyları boşa gitmesin diye de dönemsel olarak AKP-MHP faşizmine kaybettirmeyi esas aldığından, bu faşist iktidara kim kaybettirecekse, onlarla görüşme, diyalog ve ittifak arayışı içerisindedir. Bu, genel stratejiye uyumlu, doğru taktik bir hamledir. Verilecek destek de belli şartlara ve özellikle faşizme karşı ortaklaşma temelinde sunulduğunda oldukça olumlu olur. Mevcut durumda bu kadar zorda olan AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratmaktan daha faydalı bir şey yoktur. Faşizmin sözcüleri üç büyük şehrin kendilerinden çıkması halinde rejimin tartışmalı hale geleceğini söylüyor. Onlar bile bu tespiti yaparken bu sonuç için uğraşmamak anlamlı olmaz. HDP'nin aday çıkarmamasına en fazla tepkiyi de AKP ve MHP gösterdi, hatta seçim propagandasını bile bunun üzerinden yürütüyor. Bu yapılmış hamlenin onları ne denli zorladığını da gösteriyor.

Bu strateji temelinde hazırlık evresi bitmiş durumda. HDP tüm zorluklara karşın, yine eşbaşkanlık sistemi ve adaylarını önseçim ya da eğilim yoklaması ile yani halka sorarak belirleme yöntemini izledi. Neredeyse her gün bir il eşbaşkanı, yöneticisi ya da üyesi gözaltına alınan, tutuklanan bir parti olmasına karşın bu çalışmalar belli bir çabayla yürütüldü. Bu süreçte kısmi yanlışlıklar ya da yöntemsizliklerin de yaşanmış olması muhtemeldir. Fakat esas odaklanılması gereken, genel siyasi süreçtir. Faşizmin kayyumlarını sömürgeciliğin başkentine göndermek ya da bu faşistlerin güç kaybetmesi için çalışmak bugün en temel yurtseverlik görevidir. Bu şekildeki yaklaşım halkımıza yakışan duruş olacaktır.

Topyekun direniş gelişecek, faşizm kaybedecektir

AKP-MHP iktidarının, bu zihniyet ve pratiğinin bir geleceği yoktur. Baskı, şiddet, boyun eğdirme vb saldırganlıklar, toplumla kurduğun ilişkinin temel davranışı haline geldiğinde kapsayıcı olman, geniş kesimleri etrafında tutman mümkün olamaz. Dolayısıyla bu faşist kliğin ömrünün uzun olacağını düşünmek, toplumsal oluşun işleyişini kavramama anlamına geliyor. Fakat bu iktidar gideceği güne kadar faşist, soykırımcı ve topluma karşı savaş politikalarını sürdürecektir. Bu nedenle en ufak bir geri adım atması, iktidarının dağılması anlamına gelecektir. Bu nedenle topluma sürekli saldırmak zorundadır -ki, bu saldırılar onun sonunu getirecektir. Bu açıdan, AKP-MHP faşist iktidarı yokuş aşağı giden ve sürücüsünün gaza basmak dışında bir şey yapamadığı bir arabaya benzetilebilir. Bu yolculuğun sonu da bellidir. Faşizmin kendine yeni bir can simidi veya tutunacak dal bulma ihtimali yoktur.

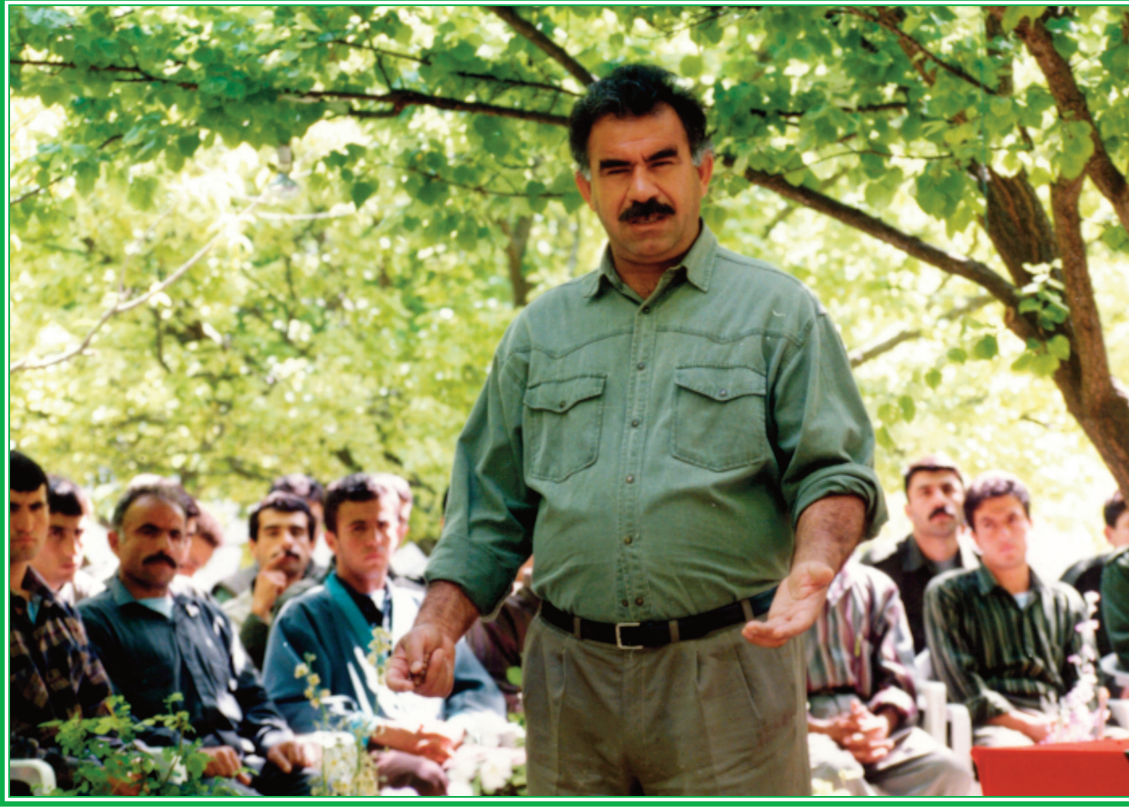
Bu sonuç, kuşkusuz direnişsiz olmaz. Faşizm yıkılacaktır fakat bu sonuca götürecek olan, bütünlüklü direniştir. Önderliğimiz İmralı'da tek bir geri adım atmadan direniyor, Özgürlük Hareketi Kürdistan'ın her yanında bu azgın faşist saldırganlığa geçit vermiyor, zafer gerillası olarak yenilenen meşru savunma güçleri soykırımcı güçlere sürekli darbeler vuruyor. Leyla Güven'in öncülüğünde açlık grevi eylemcileri zindanlarda, Başur'da ve Avrupa'da anı anına direniyor. 31 Mart seçimleri de tek başına değil ancak bu bütünlüklü direnişin parçası olabilirse Kürt halkı ve demokratik güçler açısından kalıcı sonuçlar doğurabilir.

Bu temelde tüm halkımızın ve demokratik güçlerin, seçim çalışmalarına gerekli önemi vermeleri ve bu şekilde faşistlerin hesabını bozup, sömürgeciliğe karşı yürütülen direnişin de aktif bir parçası olması gerekmektedir.

■■■

Rêber Apo'nun Atina Savunması'ndan alınmıştır

Komplo ortamının oluşmasında bazı felsefi ve siyasi yaklaşımlar

Eğer bana ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan komplo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzü aşkın can yoldaşı genç kız ve erkek kendisini cayır cayır yaktı, kurşunlara hedef oldu, tutuklandı. Sırf onların anısına da olsa, olaya kapsamlı yaklaşma gereği tartışmasızdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir. Tarihsel kırılmayı lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek bu görevin başarısı olacaktır.

Özelde Atina'da, genelde Avrupa'da şahsıma yönelik komplovari yaklaşımların sıradan bir kişiye karşı tesadüfen gerçekleştirilmediği veya savcının çok ustaca ve en ince ayrıntılarına kadar anlatmak istediği gibi olmadığı kesindir. Çok açık olmasına rağmen, yine de bu yaklaşımları doğru ele alıp yorumlamak tarihi olduğu kadar çarpıcı gelişmeleri de doğuracak anlama sahiptir. Bunlar şahsımla sınırlı olsaydı, bu kapsamda bir savunmayı gerekli görmezdim. Kişiliğimde bir halk ve dostları 'vurdumduymazlığa' getirilerek muazzam bir emeğin ürünü olan özgürlük çabaları, çıkarlar uğruna en alçakça biçimde peşkeş çekilmek istenmiştir. Şüphesiz komplo ve ihanette suçu sadece Atina oligarşisine yüklemek doğru değildir. Komplonun çok tarafı vardır. Hepsini sınırlı da olsa özlüce ifade etmek büyük öneme sahiptir. ABD'nin hesaplarından AB'nin hesaplarına, Arap ülkelerinden bazılarının tutumundan İsrail ve Rusya'nın çıkarlarına kadar devlet düzeyinde çok sayıda siyasi gücün komploda rol oynadığını belirtmek gerekir.

'Neden komplo?' sorusuna verilecek yanıt, şüphesiz Kürt olgusundaki zayıflıklar ve sorunsalın ucuz hesaplara kurban edilebilecek özelliklere sahip olmasıdır. Tarih boyunca hakim işbirlikçi tabakalar da dahil, üzerinde hüküm süren güçler, bu alanı halk ve ülke olarak fazla bedel ödemeden diledikleri gibi kullanabilmişlerdir. Hesap sorabilecek bir aydın siyasi güce yeterince sahip olamamıştır. Eğer onurlarını koruyarak sonuç almak istemişlerse bir şeyler yapmaya kalkanların başına felaketler yağdırılmış, sonradan hesabını soranı da pek olmamıştır. Yakıştırılan, 'Alavere dalavere, Kürt Mehmet nöbete' deyişi adeta bir kural olmuştur.

Çok acı da olsa söylemek durumundayım ki, bir kerhane işletmesindeki patron, bekçi ve kullanılan kullar ilişkisinde bir ticaret ve yaşam mantığı vardır. Herkes az çok ne yaptığını bilir. Bunlar kader felsefesine derinden boyun eğip gereken neyse yaparak düzeni öylece sürdürüp giderler. Kürdistan ve içindeki Kürt toplumsal olgusu o hale getirilmiştir ki, kırk haramilerin soygun düzeninden bile daha geri insanlık dışı uygulamalara sahne olmuştur. Ne doğru dürüst hesap alanı ne de soranı vardır. En üstteki işbirlikçisinden en diptekine kadar kendine karşı katmerli bir ihaneti ve yabancılaşmayı yaşayan sözde Kürt bireyi, kendi öz varlığına karşı ya kara cahil ya ukala-lafazan ya da çok bilinçli hain durumundadır. Bir tavuk ve köpek için adam vurur. Ama tarihin artık kanıtlanmış ilk büyük insanlık devrimi olan 'Neolitik Devrimi' gerçekleştiren kültürün toplumsal dokusunun ayakta kalan en eski halkı olduğu halde, en azından biçimlenen on beş bin yıllık bu kültürel varlığa sahip çıkmaya, bunun için bir damla ter dökmeye yanaşmaz. Ucubelik, ironi buradadır. Tüm lanetlilik, zorbalık, yalan ve gerilik bu gerçeklikte gizlidir.

Lanetli tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir

Benim çıkışımın en genel anlamıyla bir özgürlük hareketi olma imkanlarını ortaya çıkarması bu tabloyu baştan aşağıya sarstı. İşbirlikçisinden tüm stratejik çıkar sahibi devletlere kadar çeşitli güçler bir araya gelerek bu çıkışa karşı tedbir geliştirmeye çalıştılar. 1990'lar sonrası bunun yoğun çabasına tanıktır. Özellikle ABD, AB, Rusya ve Ortadoğu ülkeleri çok ilgilendiler. Benim basit bir kukla olarak kullanılmayacak durumda olmam, her odağı kendi çıkarlarına göre bir PKK ve Kürt politikası geliştirmeye itti. Bu politikaların da önünde en büyük engel olduğum anlaşılınca, beni dışlamaya ve giderek tasfiye etmeye niyetlendiler. Temel insan hakları ve asgari demokratik yaklaşımlar esirgendi. Kendi Kürt işbirlikçilerine alan açmak için açık ve gizli işbirliğine yöneldiler. Özellikle Iraklı Kürt işbirlikçilerle Türk, ABD ve İngiliz yetkilileri Ankara-Londra-Washington hattında işi resmi bir antlaşmaya kadar vardırdılar. Bunun başarısı için AB nötralize edilirken, Atina oligarşisi maşa olarak kullanılmaya çalışıldı.

Komplonun dayandığı zemin, gelişim felsefesi ve siyaseti böylesi bir öze sahiptir. Eğer bana ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan komplo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzü aşkın can yoldaşı genç kız ve erkek kendisini cayır cayır yaktı, kurşunlara hedef oldu, tutuklandı. Sırf onların anısına da olsa, olaya kapsamlı yaklaşma gereği tartışmasızdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir. Tarihsel kırılmayı lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek bu görevin başarısı olacaktır.

a- Ta çocukluktan beri bir heyula gibi peşimi bırakmayan kuşkulu yaşam felsefemden hiç emin olmadım. En özgür sanılan koşullarda bile bazen sert bir kaya deliğinden geçiş yapamama sonucunda kabuslu uykudan ter içinde uyanma, uçarken bile nefessiz ve hareketsiz kalma gibi çokça görülen rüyalar bu kuşkulu yaşamın uykulara sızmış halidir. Yanı başımdaki anam başta olmak üzere, tüm insanlık hiç de bana özgürlüğümü tanıyacak, ona saygılı olacak gibi gelmiyordu. Kitaplarda doğruyu aramak gittikçe dipsizleşen bir kuyuya dalış gibi geliyordu. Her anababa, çocuk doğuşlarını bir rahmet gibi kutlarken, bu bana büyük bir günah gibi geliyordu. Ortadoğu toplumunda birey için mutluluk gerçekleşmeyecek bir şey gibidir. En mutlu olunması gereken gelinlik-güveylik anları bile bana büyük ve iğrenç günahların başlangıcı gibi gelirdi. Bir yerlerde büyük eksiklik ve yanlışlık vardı. Ama nerede? Belki de kendimi hatırladığımdan beri, çok istese de hiç kimsenin yardımının dokunamamasından ötürü bu arayışı tek başıma yapmak zorunda olduğumu büyük kaygı, korku ve endişeler biçiminde fark ediyordum. Ucuz ve yanlış yaşamayacaktım. Doğru olmadan yaşanmayacağına göre, doğrunun kendisi nasıl bulunacaktı?

Şimdi gelinen aşamada bu sorulara cevap verebilecek güçteyim. Komplonun kendisi ve dayandığı gerçekler, cevabın netleşmesinde hayli etkili oldu. Bu cevabın temelinde, içinde doğup şekillenilen toplumun ilk elden doğrudan tanımlanması vardı. Ne var ki, Kürt toplumu belki de eşine ender rastlanır biçimde varlığını koruyamayan, dağılış sürecinde olan, öznellikten yoksun, paramparça objeler ve maddi parçalardan öteye bir görüntü vermiyordu. Adeta dilsiz, sağır ve köleleştirilmiş kalıntı bir varlık görünümünü yansıtıyordu. Bizzat bu görüntüye bakarak gerçeği bulamayacağımı, hele hele diğer örnekler gibi bu duyarsız parçalardan bir özgürlük gücü oluşturamayacağımı endişeyle kendime itiraf etmiyor değildim. Gerçekliği arayış yürüyüşünü tüm insanlık ve ardındaki evren üzerine yapma gereği bende erkenden ortaya çıkan bir anlayıştı. Belki çocukluğumdaki eğilimim de buydu. Aile ve köy yasalarına hiç uymadım. O koşullarda bile doğruları kendi çocukluk eğilimimde bulacaktım. Çevreyle zıtlaşmamak ve yanlış anlamaları önlemek için örnek kabilinden 33 Kur'an suresini ezberledim; namaz kıldım, kıldırdım. Siyasal Bilgiler Fakültesi son sınıfına kadar ilk sıralarda yer alan bir öğrencilik yaşamım oldu.

Bunlar görüntüyü kurtarmaya yetiyordu. Fakat benim için bunların tümünün anlamı sadece gerçeğin arayışı için gerekli koşullardan bazılarını oluşturmaktı. 1970'lerde başlayan devrimcilik için de görüntüde gerekli olan her şey yapıldı. Örgüt kuruldu, hatta diplomasi bile yapılmaya çalışıldı. Biçimde Kürt ulusal kurtuluşu dünya örneklerine benzetilmeye çalışıldı ve bunda oldukça mesafe de alındı. Ama gerçekten itiraf etmeliyim ki, bütün bunlar beni tatmin etmediği gibi adeta içimi kemiriyordu. Yanlışlık devam ediyor, eksikliğimi gideremiyordum. Daha da ilginç olanı şudur: Annem de çocukken sürekli beni ahıra kadar götürüp boğdurma sahneleri düzenliyordu. Kendine göre beni terbiye edip akıl verecekti. Tabii ki benden umutları olduğu için bunu yapıyordu. Tüm yaşamımın seyri giderek bu minval üzeri yürüdü. Devletin fiilen ve resmen dayattığı idam bu sürecin son sembolik ifadesi oldu.

Sorunsallığı içine daldıkça Kürt olgusu tam bir insanlık trajedisine dönüşüyordu

Bunları anlatmam gerçeğin yarısıdır. Diğer yandan her zaman bazı bağlılarım ve övücülerim de oldu. Benden bin defa daha fazla bağlı ve değerli binlerce insanı nasıl inkar edebilirim? Köyün kızından kadınına, en güçlü öğretmenlere ve hayatın en cesur insanlarına kadar binlerce büyük bağlılık sahibi vardır. İsa çarmıha gerildiğinde etrafındakiler sadece ağlamakla yetindiler. Hz. Muhammed öldüğünde cesedi üzerinde üç gün iktidar

tartışması yapıldı. Lenin öldüğünde kimse kendini öldürmedi. Ama tutuklanmam ve sonra teslim edilmem üzerine, Kürt halkının evlatları, oğulları ve kızlarının yüzlercesi kendini cayır cayır yakarken acaba ne demek istiyorlardı? Kendini bomba yapıp patlatanlar neye öfkeliydiler? Hangi gerçekler kendilerine bunu yaptırıyordu? Önünü bizzat almasaydım binlercesi daha buna hazırdı. Bunlar Özgürlük Hareketi'nin bir yöntemi değil, benim etrafımda gelişen olaylardı. Hepsini çözmek, olmazsa olmaz kabilinden bir görevdi.

Çağın verili toplumunu çözmeden, onu aşacak sisteme ulaşılamaz

Buna karşıtlarımın acılarını ve öfkelerini eklemeyi de unutmuyorum. Sorunsallığı içine daldıkça Kürt olgusu tam bir insanlık trajedisine dönüşüyordu. Korktuğum başıma geliyordu. Lisedeyken yazdığım bir edebiyat kompozisyonundaki başlık, "Sen benim hiç doğmayan çocuğumsun" biçimindeydi. Çok saydığım hocam hep en yüksek notu vermeyi ve olağanüstü övmeyi bu sırada yapıyordu. Atina ve Avrupa'nın beni isbahsederken belki de mütevazı davranıyorum. Bu koşullar öğretir, hem de yalın ve çarpıcı bir biçimde öğretir.

Sonuç olarak, toplum kavramını kendimce doğru tanımladığım kanısındayım. Kilit mesele, toplum kavramını tüm boyutlarıyla doğru tanımlamaktır. Bu konuda hemen belirtmeliyim ki, Sümer rahibi orijinal mitolojiyi yaratırken, belki de şimdiki hakim bilimin Avrupalı sosyologlarından daha fazla insani gerçeklere yakındı. Avrupa bireyciliği toplumun ve ekolojisinin katliamcısı konumuna düşmüştür. Bilginler (eleştirisiz, düzenin emrindeki bilginler) gerçeğin kasaplarıdır. Gerçeği parça parça edip, 'Şuradan ye, buradan ye' diyen kasabın bir hayvan üzerinde yürüttüğü doğramayı, onlar tüm doğa ve toplum üzerinde yürütüyorlar. Önce 'deneme ve gözlem yöntemi' dediler, tanıdılar. Sonra 'uygulama ve pragmatizm dönemi' dediler, yiyip bitirdiler. Bu anlatımın dışında hiçbir şey atomu insanlık üzerinde patlatmayı, çevrenin topyekun yıkımını izah edemez.

Kapitalist toplum üzerine çok şey yazıldı. Ama hakkında söylenmesi gereken en doğru söz söylenmedi. Sümer rahibi köleci sınıfın yükselişini anlattığını bal gibi bilerek, 'tanrılar ve dışkılarından yaratılan insan' mitolojisini yaratıyordu. en sert dönemine girilmişti. İddianamenin temel iddiası, Sokrates'in gençlerin kafasını karıştıran yeni tanrılar icat ettiğiydi. Tanrısallık toplum kavramının en yüce ve kutsal anlamlı tanımını ifade eder; özünde toplumun en yücelikli ifadesidir. Eğer Sokrates Atina'nın doğru olmadığını sürekli yanlışlama yöntemi ile kanıtlıyorsa, tabii ki yeni doğruluk tanrısının bir peygamberi olacaktı. Kendimi peygamberce addetmeye ihtiyaç duymuyorum. Ama o tarz yüceliklerden haber vermeyi insanlığa karşı temel bir görev belliyorum. Ciltler dolusu sosyal bilim analizleriyle de meramımı ifade edebilirim. Fakat demek istediğim anlaşılırdır. Resmi dünya kapitalist sistemi beni kabul etmemekle tanrıları ile uyuşmadığımın farkındadır. Topyekun tavrının altında bu mantık yatar.

Tarihte umut arayışları hep hakim sistemlerin kıyılarında yaşayan, dağların ve çöllerin kuytularına sığınmış topluluklarda aranır. Kürt toplumsal olgusu, hem coğrafya hem de insan olarak kıyıdaki bu kuytu köşelerden biridir. Kürt olgusunun kaybolan temel insani gerçekliğinin toplumun hayati kavram tanımlamasına zemin sunabilecek özellikler taşıdığının başından beri farkındaydım. Her temel bilimsel esrarın sında bir 'kaos aralığı' vardır. Bu aralık olmadan hiçbir niteliksel gelişmenin sağlanamayacağı anlaşılmıştır. Günümüzde evren ve doğaya ilişkin bakış açımızın, en azından Rönesans'ta yaşanan dönüşüm kadar bir dönüşüme ihtiyaç duyduğu biriken bilimsel verilerin de bir sonucudur. Dünyaya temel bakış açımızı niteliksel dönüşüme tabi kılmadan sistemin kaosunu aşamayacağımızı iyi bilmeliyiz. Zihniyet devrimi derken bu kastedilmektedir. Yeni bir Sümer mitolojisine ihtiyaç yoktur. Sümer tarzı tapınak gerçekliklerine aynen başvurmayacağız ama bu tapınakları da küçümsemeyeceğiz. Havrası, kilisesi ve camisi de dahil, tanrısal tapınakların en orijinallerinin Sümer zigguratları olduğunu derinliğine kavramalıyız. Zigguratlar rahiplerin yoğunlaşarak uygarlığın kavram ve temel yapı biçimlerini oluşturdukları merkezlerdir. Bu tapınaklar ve daha sonraki büyük çile merkezleri, tasavvuf, gizemevleri, kehanet merkezleri, oruçlar, namazlar bu geleneğin gelişen ve yozlaşan biçimleridir. Aynı iz üzerinde sanat evleri, tiyatrolar, edebi, felsefi ve bilimsel disiplinler oluşmuştur. Küçümsenmemeli derken bunu kastediyorum.

Günümüzde kaostan çıkışın tapınakları nerede ve neler olmalı sorusu toplumunun tüm hayati sorunlarına gerektiğinde kırk yıl çile çekerek yanıt arayacaklardır. Ancak bu tür merkezlerin gücüyle kapitalizmin toplum ve birey katliamını durdurabiliriz.

Bu merkezler devrimci partilerin ideolojik büroları olmadığı gibi, basit buluşlarla yetinen bilim insanlarının tez oluşturma mekanları da olamaz. Bunlar siyasete yön veren filozof yönetim merkezleri de değildir. Ama gerektiğinde toplumun tüm kurumsal ve bireysel unsurlarına değişim gücünü, bunun bilincini ve iradesini verecek erdemde ve yetenekte kurumlardır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de insan toplumu için vazgeçilmez beyin kurumlarıdır. En çok kapitalist sistemde toplumun beyinsel kurum merkezleri tahrip edildiği için, belki de tarihin hiçbir döneminde görülmeyen bir ihtiyacı karşılamak için bu merkezlerin inşasına girişmek gerekir.

Kendi şahsımda Avrupa uygarlığıyla olan çekişmemden çıkardığım en temel sonuçlardan biri de budur. Komplo ve ihanet sürecine verdiğim en anlamlı yanıtın böyle olması gerektiğine inanmak kadar, bunun için çalışma azim ve kararlılığını tek kişilik tutukevinde sürdürme onuru içindeyim.

Her temel bilimsel esrarın doğru tanımı yakalaması gibi, benim de bu alanda ısrarla toplum kavramını tanımlamayı doğruya daha yakın yapmam anlaşılırdır. Çağın verili toplumunu çözmeden, onu aşacak sisteme ulaşılamaz. Kapitalist dünya sisteminin krizi daha da derinleşerek sürecektir. Sonun ne olacağını yapılacak çözümleme gücü belirleyecektir. Daha iyisi de, daha kötüsü de çıkabilir.

temezliğinin altında bir zihniyet savaşının olduğunu giderek daha çok fark ediyordum. Ben ne verili feodal yaşamı ne de Avrupa yaşamını kabul ediyordum. Bunlar şahsımda doğuş yapamayacak sistemlerdi. Onlar beni neden kabul etsinlerdi? Peşinde olduğum yaşamı ise bulamıyordum. Milyonlara mal olmuş Moskova merkezli Kabe'ye uğradığımda, buradakiler dinlerini inkar etmenin bütün gereklerini hoyratça yerine getiriyorlardı. Asya, Afrika ve Avrupa'da bana yer yoktu. ABD, "Yakalarsam teslim ederim" derken, tarihte her zaman resmi toplumun egemen güçlerinin yalın, soğuk, vicdansız ve tam çıkarına göre mantığını tereddütsüz yürütüyordu. Kürtler için özgürlük arayışım tam da dünya çapında bir maceraya dönüşmüştü.

Fakat ne acıdır ki, henüz kendimi bile tam tanıyamamıştım. Kürtlere nasıl özgürlük sunabilecektim? Özgürlük vermeyi bir yana bırakın, karşıma dikilen örgüt içindeki ve karşısındaki her gözü açık güç, adeta "Beş bin yıllık genelev düzenimizi bozdurmayız" dercesine kendisini dayattıkça dayatıyordu. Bu kadar düşmüş ve mallaşmış bir toplum ile karşı karşıyaydım. Fakat çıkmayan candan umut kesilmez misali arayışımı sürdürecektim. Komplo sürecinin en hızlı ve yoğun döneminin dersleri şüphesiz yakıcı ve öğretici olacaktır. Benzerlerine ancak Buda ve Zerdüşt örneklerinde rastlanabilecek koşullardan Avrupa uygarlığının bilim rahipleri ise aynı olguyu yarı cahilce yeniden yaratıyorlar. Hiç kimse, "Sümer mitolojisinde gerçeklik pek aranamaz. Avrupa merkezli bilimde ise sürekli deneyle kanıtlanan bilim vardır" demesin. Sümer mitolojisinin insani yaşama yakınlığı, bin kat daha fazla bilimsel olguya yakınlığı ifade eder. Önemli olan toplumu kasaplar gibi parçalamadan yaşamaksa, Sümer bilginleri ve ardı sıra gelen peygamberler sınıfı anlamda bile olsa insanlıkla dopdoluydular. Onlar insan yaşamına kutsallık derecesinde yakın idiler, ona değer verirlerdi. Avrupa uygarlık sosyologları, atom bombası ve çevre yıkımından ve genelde tam bir soyguna dönüşen finans kapitali ve krizlerini yaşadıktan sonra yavaş yavaş imana gelir gibi yapıyorlar. Bir özeleştirisel sürece girdiler. Bazıları her şeyi kaybetmemek için bunu yapma gereğini kavramışa benziyorlar.

Konuyu biraz da Sokrates ile bağlantılandırırsam, durumum daha iyi anlaşılabilir. Sokrates de büyük merak içinde, insan tanımını doğru yapmak istiyordu. Önüne çıkan herkesi sorduğu sorularla yanlışlıyordu. Yöntemi yanlışlamaydı. Bunu kasten yapmıyor, Atina toplumunun yalanın içinde debelendiğini böyle kanıtlıyordu. O zaman Atina toplumu ya kendini yalancı olarak kabul edecek ya da Sokrates'i yaşatmayacaktı. Yalanlama ile doğrulamanın doğru tanımı yakalaması gibi benim de bu alanda ısrarla toplum kavramını tanımlamayı doğruya daha yakın yapmam anlaşılırdır. Çağın verili toplumunu çözmeden, onu aşacak sisteme ulaşılamaz. Kapitalist dünya sisteminin krizi daha da derinleşerek sürecektir. Sonun ne olacağını yapılacak çözümleme gücü belirleyecektir. Daha iyisi de, daha kötüsü de çıkabilir. İnsan toplumu insanın zihniyet gücüyle belirlenir. İnsan toplumu akıl yasalarının yaratıcı ve gelişimsel rollerinin en geniş ve hızlı olduğu olgudur; fizik yasalarıyla, bitkisel ve diğer hayvansal canlılar dünyasının yasalarıyla niteliksel farklılıklar içerir. Önemli olan, toplumun dönüşüm yasalarının gücüne ve bilincine ulaşmak, toplumun yeniden yapılanmasını bu oluşmuş bilim gücüyle yaratmaktır.

Tüm olgular arasında bir 'kaos aralığı' vardır

Reel sosyalizmin kaba materyalist-determinist felsefesinin asıl tehlikesi, toplum yasalarını fizik yasalarıyla özdeşleştirmesi, kendiliğinden bir ilerleme anlayışına düşmesi veya kendini çağdaş kaderciliğe koyuvermesidir. Kaldı ki, gerek makro gerekse mikro fiziğin buluştuğu yeni gerçeklik, kesintisizlik ve düz çizgide determinist gelişme yasalarının olmadığına ilişkindir. Tüm olgular arayakıcıdır. Şüphesiz geçmiş taklit edilerek yaşanmaz. Ama gelenek temel alınmadan, yeni olan da yaratılamaz. Şimdiki üniversiteler, bilim merkezleri ve think-tank kuruluşları bu amaçlara hizmet etmekten uzaktır. Buralar bir nevi kişisel kurtuluş kağıtlarını, muskalarını dağıtan yerler durumuna gelmişlerdir. Bir dönem Mısır uygarlığında 'ahreti kurtarma senetleri' dağıtılırdı. Günümüzün diplomaları da bir nevi 'dünyasını kurtarma senetleri' gibidir. Bu yaklaşımla mevcut kaostan yeni toplumsal yapılanmalar doğmaz. İster muhalif ister düzen partileri ve kuruluşları olsun, aynı zihniyetle kurulan partiler yeniliği yaratamazlar, en çok düzenin reform ve restorasyonuna katkıda bulunabilirler. Nitekim kurulan devrimci parti ve hareketler de benzer akıbetten kurtulamamışlardır.

Ciddi bir toplumsal yenilenme ve sistem kuruluşu için en basitinden sosyal bilim merkezleri diyebileceğimiz, temel idrak ve irade merkezlerinden başlamak da verimli sonuçlar verebilir. Sosyal bilim merkezlerinin rahiplerin kutsallığında, en çağdaş bilim insanlarından, disiplinli çalışma gücüne kadar özellikleri kişiliklerinde yoğunlaştırma hedefi ve gücü olanlardan oluşması işin özü gereğidir. Bir anlamda din adamının mabedi, filozofun okulu, bilim insanının da akademisi bu merkezlerde bir sentez oluşturup insan

Türkiye'nin dış politikası tümüyle genelde Kürtlerin, özelde PKK'nin tecridi ve reddine ayarlanmıştır

b- Türkiye Cumhuriyeti yönetimlerinin Kürt olgusu ve sorununa yaklaşımları, Osmanlı İmparatorluğu yönetiminin yaklaşımından daha geri, inkarcı ve çözümsüz olmuştur. Halbuki Kürtlerin Cumhuriyetin kurucu bir öğesi olduğu bizzat Mustafa Kemal tarafından yayınlanan çok sayıda emir ve mesajında açıkça dile getirilmektedir. Şüphesiz 1925-1938 isyan sürecinin Cumhuriyetin varlığına ilişkin derin endişeler yaratması bunda belirleyici etken olmuştur. Mustafa Kemal Atatürk bu konudaki en son konuşmasını 1924'teki İzmit Konferansı'nda yapmıştır. Öz olarak da Kürtlere kapsamlı bir özgürlük statüsünün tanınacağı biçimindedir. İsyanlar sonrası temel politika ise, meseleyi küllendirme ve yok sayma biçiminde geliştirilmiştir. En sıradan bir Kürtçe alfabe ve türkü kaseti bile soruşturma ve yargılama konusuna dönüştürülmüştür. Kürt'üm demek kriminalize edilmiş, her Kürt kendi varlığından korkar ve dolayısıyla kaçar hale getirilmiştir. Olgu ve sorun tam bir kabusa dönüştürülmüştür.

Devrimci gençlik bu kabusu ancak Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam sehpasında, "Ben Türkler ve Kürtlerin

özgürlüğü ve kardeşliği için ölüme şerefle gidiyorum" biçimindeki soylu tavrı yırtmıştır. PKK'nin kuruluşu ve 15 Ağustos 1984 Hamlesi ise bu uyanışın yönetim tarafından bir sendrom halinde anlaşılmasına yol açmıştır. Sorunu tarihsel ve toplumsal boyutları içinde ele almak yerine dehşetle karşılamış, sınırsız operasyonlar düzenlenmiş ve işkenceler uygulanmıştır. Kim soruna dokunursa vatan haini muamelesine tabi tutulmuştur. Tüm iç ve dış ekonomik ve kültürel politikalar sorunun inkar ve bastırılmasına seferber edilmiştir. Bu çerçevede en çarpıcı politika diplomasi alanında sergilenmiştir. Türkiye'nin dış politikası tümüyle genelde Kürtlerin, özelde PKK'nin tecridi ve reddine ayarlanmıştır. Dünyada bunu bilmeyen kalmadı. Tabii bu politikanın başarılı olması için Türkiye'nin elde olan tüm olanakları bir yatırım malzemesi olarak kullanılmıştır. Bir devleti istediği tavra çekebilmek için ne istemişse vermeyi politikasının başarısı olarak algılama mantığına bir kural derecesinde sapılmıştır. Sanki bir kutsal ilkeymiş gibi büyütülmüştür. Öyle ki, bu yüzden hem hazin hem de ironik ve paradoksal olarak, Kuzey Irak'ta yarı Kürt devletinin doğuşunda, Türkiye Cumhuriyeti'ne bizzat ebelik yaptırılmıştır. Yani istemediğini tam da kendi eliyle doğurtmuştur. Nasıl bu noktaya gelindiği, biraz daha yakından bakmayı gerektirir.

Türkiye, stratejik bir yardımının dokunabileceğini sanarak, İsrail ile 1996'da tam bir stratejik ittifaka yönelmiştir. Bu ittifakla Suriye üzerinde savaş tehdidi en ileri noktaya kadar tırmandırılmıştır. Aynı mantıkla ABD ile ortaklık stratejik düzeye yükseltilmiştir. Yeter ki PKK'yi terörist ilan etsin, ne isterse kabul görecektir. Özellikle ekonomik alanda AB ülkeleri ne istiyorlarsa keyiflerine uygun

Bu gerçeklik içinde Türkiye'nin konumunu en yakından takip eden ABD'nin, Yunanlılar eliyle bana karşı geliştirdiği komplo hangi anlama gelmektedir?

Açık ki, ABD fazlaca zayıflatılmış bir Türkiye'nin, 'benim' karşılığımda kendisine teslim olacak kadar bağlanacağına inanmıştır. İster ölümün ister dirimin Türkiye'nin elinde bir bomba olarak duracağını çok iyi bilen ABD, Yunanistan ve hatta İsrail üçlüsü, böylelikle Türkiye'ye ilişkin taleplerini rahatlıkla karşılayacaklarına emin olmuşlardır. Ne de olsa 'en tehlikeli düşmanlarını' eline vermişlerdi. Kıbrıs ve Ege meseleleri daha rahat ele alınacak, İsrail çizgisi en güvenilir dostlukla yürütülecek, ABD'nin en güvenilir müttefiki olarak talep edilen her yere koşturulacaktı. Daha İtalya'dayken kendi kendime şöyle demiştim: Beni bu kadar güçten isteyeceklerine, en temel insan hakları karşılığında beni benden isteseler daha akıllıca davranmış olmazlar mıydı? Aslında Özal, Erbakan ve ordunun dolaylı mektuplaşmaları, doğrunun bu yoldan geçtiğini geç de olsa fark ettiklerini gösteriyordu. Ama yerleşik politikanın gücü yeterince cesaretli ve çözümleyici olmalarına elvermiyordu. Böylelikle çözümsüzlük çözüm oluyordu. Tıpkı basit bir örnek olarak Kıbrıs'ta da çözümsüzlüğün çözüm olarak görülmesi gibi. Sonuç ise, ülkenin hayati çıkarlarının tıpkı AB ve Irak konusunda görüldüğü gibi tehlikeye düşmesidir. Helen Cumhuriyeti ile ilişki de bundan farklı değildir.

Sonuç olarak, Kürt olgusu kapsamında bana sendromatik yaklaşım tam saçmalama sınırlarına varmıştır. Elde edilen ise istenilenin tersi olmuştur. İddia ediyorum: Irak'ta Kürt milliyetçiliğinin denetimine bırakılan Kürt sorunu, bundan sonra her an patlamaya hazır bir

için olağanüstü çabalar harcanmasına rağmen, anamın çocukken öngördüğü kehanet gerçekleşmeye yüz tutuyordu. Halen hatırlıyorum: Benim arkadaş ve dost canlılığımı görünce, "Ahmak, bırak bunları. Çıkarları için seninledirler, senin istediğin gibi çalışmaz ve seninle olmazlar. Boşa çıkar, yalnız kalırsın" derdi. Demek ki, hayat tecrübesi çocukların hayallerinden daha gerçekçiymiş. Tabii ben hala soylu dostluk ve arkadaşlıklar olmadan toplumsal yaşamın anlamlı ve yaşanmaya değer olmayacağına dair inancımı koruyorum.

İhanetin temel özelliği dostluğun kullanılmasıdır

Doğu kültüründe daha kalıcı izleri kalmış olmasına rağmen, Batı kültüründe dostluk ve arkadaşlıkların gelişeceğini fazla gözüm kesmiyordu. Bazı Helen ve Avrupalı ziyaretçiler geldiklerinde, kendilerini Doğulu zihniyetle karşılıyordum. Kendimle çelişemezdim. Arkasında ne kadar derin bir bireycilik ve dar menfaatçilik olsa da, bunları hakiki dostlar gibi karşılamak durumundaydım. Benim için bu bir bilinç meselesi değil bir karakter meselesidir. Bir çocuk veya yoldan saptıran bir kadın da olsa, dostluk için gelmişse, bakış açıma göre sonuna kadar kendisine inanacaktım. Bu yaklaşımın, 20. yüzyıl politikacılığı içinde felaketlere açık olduğu başından bellidir. Fakat bu konu basit bir bilme, inanma meselesinin de ötesinde, iki farklı ve köklü zihniyetin varlığıyla bağlantılıdır. Temelinde sınıflı hiyerarşik toplum uygarlığının rol verdiği, "Politika için her araç mubahtır" anlayışı ile "Kamusal politik alan en yücelikli değerler meydanıdır, dolayısıyla en erdemli yaklaşımları gerektirir" zihniyetini esas alan komünal toplum anlayışı

zenin başına gelen akıbeti paylaşmaktan kurtulamayız.

Atina girişimim Yunanistan'daki dostlar ve temsilcimizin oluruyla bu zihniyet temelinde olmuştur. Belki onlar da ilişkide bulundukları devlet başta olmak üzere, kurum ve kişileri fazla tanımıyorlardı. İlişki anlayışları basit bir memur ilişkisinden öteye gitmediği için her tür kandırılmaya müsait olması kaçınılmazdı. Kullanıldıkları açıktır. Birçok alandaki ilişki gerçeğinin de bu kapsamın dışına taşabilecek güçte olmadığı bir gerçektir. Özcesi, ayak basılan zemin her türlü kandırılmaya elverişlidir. Kayıp kaymamak o anın koşullarına bağlı bir şanstır. Unutmamak gerekir ki, hayatın henüz aşılamayan bir gerçeği de bu yönlü akmasından ibarettir.

Savcılık iddianamesinde sanki Yunan Devletinin istememesine, hatta engelleme çabalarına rağmen girişimimin gerçekleştirildiğine vurgu yapılmakta, böyle olduğuna özel önem verilmektedir. Temsilcimiz, dostlarımız ve ben bu nedenle suçlanmaktayız. Hukukla ilgili yanı bir tarafa bırakalım. Burada esas kullanılan bizlerin dürüstlüğüdür. Baştan itibaren içinde ihaneti gizleyen bir yaklaşımla ayaklarımızı kaydırıp kendi amaçları için mükemmel bir politik malzeme olarak değerlendirme söz konusudur. Tarih araştırmacıları ileride bu tezgahın nasıl kurulduğunu bütün boyutlarıyla açığa çıkaracaktır. Dürüstlüğümüz, dostluk ve yoldaşlık anlayışımız, ABD ve Yunan devletinin en sorumlu yöneticileri tarafından 'politikanın kerizleri' olduğumuz biçiminde değerlendirilerek kullanılmıştır. Alet olanlar ve sıradan uygulayıcıların çoğunun komplodan haberleri olmayabilir. Belki de çok az kişinin ihanet yapıldığından haberleri vardır. Açığa çıkarılması gereken en önemli bir husus, gerçek ve bilinçli hainlerdir.

sınız. Bir devlet adına böyle bir suçun işlendiğine dair sanırım ikinci bir örnek gösterilemez. ABD, kendi adına karar verebilir. Ama kendi devletine dostları vasıtasıyla iyi niyetlice gelmiş birisini asla böyle muameleye tabi tutmaz. Nitekim Rusya, İtalya ve Suriye dahil, hiçbir devlet bu tarzı aklına bile getirmemiştir. Peki, kendilerini, Helen Cumhuriyeti adına hareket etmekle görevli sayan biri nasıl bu rolü oynadı? Bu nasıl bir akıl ve yürektir? Helenizm olgusunu, onun devletleşme gerçeğini bu soruya yanıt vermek için tanımlamaya çalıştım. Hatta kapitalist Avrupa uygarlığına nasıl sızdığını da bu soruyla bağlantılı ele aldım. Bu zihniyete yol veren bir kültür çözümlenmeyi gerektirir.

Her şey zıddını doğurur ve besler

Doğu kültüründe bu tür olguya yer yoktur. Başka tür kalleşlikleri ne kadar yaygın olursa olsun, Ortadoğu'da düşmanın çadırına dostlukla girene el bile kaldırılmaz. Düşman ne kadar güçlü olursa olsun, misafir teslim edilmez. Tabii politik anlaşmalardan bahsetmiyorum. Eğer Helen Cumhuriyeti adına bana, "Seni belli bir anlaşma karşılığında ABD'ye veya Türkiye'ye teslim edeceğiz; yasalarımız ve çıkarlarımız bunu gerektiriyor" denilseydi, buna yine sorun yapmazdım; politikanın gereğidir, derdim. Dostluk adına yalanla sonuç almanın insanlık olgusunda çok ender rastlanan bir olay olduğu kanısındayım.

Kalenderidis ayrıca fanatiklik derecesinde hayranım geçinirdi. Dostluk açısından çıkarmam gereken sonuç, bu kavramı derinliğine ele almaktır. Yüzeysel, rastgele dostlukların ne kurulması ve geliştirilmesi ne de kullanılması doğrudur. Dostluk yoldaşlıktan önce gelir. Belki de bu yönüyle yoldaşlıktan da önemlidir. Dost seçip toplum ilişkilerinde değerlendirmek, bütün tarihsel ve toplumsal boyutları içinde ele alınmayı gerektirir. Savunmalarıma damgasını vuran 'toplumu tanımlama' çabamın altında da bu gerçeklik yatar. Dostluğa, arkadaşlığa çok yatkın olduğum bilinir. Hatta tarihin ünlü destanlarında işlenen bir Gılgameş için Enkidu, Akhileus için Patroklos neyse, o tür dostlar ve arkadaşlar aradığım bilinir. Bir Kemal Pir arkadaşlığı bu örneklerden herhalde geride değildir.

Felsefi yoğunluğumu derinleştirdikten sonra şunu daha iyi fark ettim: Her şey zıddını doğurur ve besler. Bilim artık madde-karşı maddeden bahsediyor. Elektronun zıddı pozitron oluyor. Dostluk gücümün niteliği çapında, zıddının baş göstermesi olasıdır. Felsefeyi yaratan Helenizm'in zihniyet yapısında bu olguları yakalamak mümkündür. Fakat zıtlıklar olgusunda bu kadar kurnazlaşmak bir kültürü fazla iflah etmez. Tarihte büyük Helenizm'in trajik çöküşü ve küçücük bir yarımadaya sığınışının altında bu gerçekliğin yadsınamaz ve önemli bir payı olsa gerekir. Türklerin şöyle bir atasözü vardır: "Domuzdan post, Yunandan dost olmaz." Bunda önemli gerçeklik payı vardır. Ama bunu tüm Helenizm gerçeğine ve halklarına mal etmemek gerektiğine dair inancımı da korurum. Tersine, Kürtlerin saflığına ilişkin de çok şey söylenir. Belki bu yüzden devletsiz kalmışlardır. Açık belirtmeliyim ki, dostluğu bu denli kullanan bir kültüre, uygarlığa ve devlete sahip olmaktansa, devletsiz ilkel komünal toplumun saf ve basit ruhu içinde kalarak, toplumsal özgürleşmeyi bin defa daha tercih ederim. Böylesi bir halktan olmayı da onur sayarım.

■■■

Buradaki ihanetin temel özelliği dostluğun kullanılmasıdır. İnsan soyu içinde en gaddar düşmanlık türü budur. Düşmanınızı kurşuna dizebilir, aslanlara parçalatabilir, idam edebilir, asabilir, savaş taktiklerine göre öldürebilirsiniz. Ama bir halkın kendisi için umut beslediği ve önder bellediği bir kişiyi, akla gelmesi bile insanın kanını dondurabilecek böylesi bir tutumla tasfiyenin her türüne açık bir biçimde postalayamazsınız. Bir devlet adına böyle bir suçun işlendiğine dair sanırım ikinci bir örnek gösterilemez.

sonuca bağlanmıştır. Rusya ve bağlısı Bağımsız Devletler Topluluğu'na da aynı mantıkla yaklaşılmıştır. Rusya'da barındırılmamam için başta Mavi Akım Projesi olmak üzere geniş ekonomik çıkarlar sunulmuştur. Laiklikten vazgeçme pahasına, PKK aleyhinde sonuç almak için İran ve Suudi Arabistan politikaları Cumhuriyetin temel bakış açısından koparılmıştır. Türk-İslam sentezi adı altında anti-bilimsel bir paradigmaya kayılmıştır. Bu havuç politikasının yetmediği yerlerde ise son haddine kadar tehdit politikaları devreye sokulmuştur. Suriye'ye, Yunanistan'a ve bulunduğum zaman içinde İtalya'ya karşı izlenen yol da bu olmuştur.

Bu politikaların sonucu, tam bir 'Pirus zaferi' olmuştur. Türkiye taviz vere vere kendi tarihinin en derin krizine itilmiş; iki yüz elli milyar Dolar borca boğulmuştur. AB'ye girebileceği halde dışında tutulmuştur. Kuşkulu bakış tüm Arap ülkelerinde derinleştirilmiştir. Yaşanan son Irak tezkere meselesiyle aynı kuşkulu bakışa İsrail ve ABD de dahil olmuştur. Türkiye ile dünya ilişkileri diplerde seyretmiştir. İran kazanılmak şurada kalsın, Suriye ile birlikte, "Ya biz ya ABD-İsrail" ikilemiyle en kritik ilişki noktaları haline getirilmiştir. Bu biçimde kendini zayıflatan Türkiye Cumhuriyeti içte temel ideolojik yörüngesinden uzaklaşmış, dışta ise baş tehlike saydığı Kürt sorununu kendi eliyle en sakıncalı pozisyona itmiştir.

bomba halinde Türkiye'nin en zayıf yeri olarak karnının dibine yerleştirilmiştir. Tıpkı 1925'lerde dayatılan isyan süreci gibi, bu süreç de Cumhuriyete seksen yıl kadar büyük kayıplara yol açtıracaktır. Aynı sağlıksız yaklaşım bir o kadar ve daha yıkıcı olarak kaybettirebilir. Deniz Gezmişler iliklerine kadar 'Bağımsız ve Özgür Türkiye' sevdalısıydılar. Kürtler de bu onurdan pay istiyorlardı. Bu şiarın Mustafa Kemal Atatürk'ün de karakter şiarı olduğu inkar edilemez. Doğru politikayı bu şiarda aramak gerekir. Atatürk, Helen Cumhuriyeti'nin ünlü devlet adamı Venizelos'la bu şiar altında dostluk kurmuş, sorunları çözmeye çalışmıştır. Kürtlere yaklaşımının özü de buydu. Ama 1925 İsyanıyla İngilizlerin Musul-Kerkük'e dayalı komplocuuluğu bu politikayı boşa çıkarınca, her iki taraf sadece kaybetti. Sonuçlar hep 'Pirus zaferi'ydi. Eğer tarihten ders almak yaşamın başarısının vazgeçilmez esası ise, bu Pirus zaferleri için asla savaşılmamalı ve bu tür savaşlara yol açacak komploculuğa fırsat verilmemelidir. Bu tür komplolara açık yaklaşımlara da bir daha düşmemeli ve fırsat vermemeliyiz.

c- Komplo ve ihanetin geliştirilmesinde zayıf dostluk ve yoldaşlık ilişkileri de oldukça etkili olmuştur. Daha çocukluktan beri güçlü arkadaş bulamama korkusu, bu süreçte adeta yalnız başıma ve çaresiz bırakılmamla kanıtlanmıştır. Sağlam dostluklar ve yoldaşlıklar

yatar. Politikacılığım, eğer tutarlı yürütülmek isteniyorsa, tarzını da ilkesine göre oluşturacaktı. Dıştan yaklaşanlar istedikleri kadar görevleri, çıkarları ve hevesleri gereği beni basit amaçları için kullanmak istesinler, ben toplum için belledigim esas zihniyet yapımla çelişmeyecektim.

Şüphesiz bu karakterim büyük gelişmelere de yol açmış ve benden bin kat daha güçlü binlerce yoldaşın etrafımda buluşmasının temel nedeni olmuştur. Kemal Pir ve Haki Karer gibi Kürtlükle hiç alakalı olmayan devrimcilerin sadece arkadaşlığımın olağanüstü etkileyiciliğiyle Hareketimizin en soylu, sadık ve kararlı yol arkadaşları olmaları da özünde bu ilkenin bir sonucudur. Yine olağanüstü kadın kahramanların bağlılıkları kaynağını bu ilkede bulur. Ama yine de gerek bilinçli, gerek kendiliğinden içten ve dıştan türeyen binlerce çıkarcının beni ve binlerce en değerli dost ve yoldaşı adeta kandırarak en trajik sonuçlarla karşı karşıya getirmeleri ve hak etmedikleri kayıplara uğratmaları da bu ilkeden yararlanan söz konusu çevrelerin eseri olmuştur. Bu ilkesel savaş açık ki 20. yüzyılın zihniyet yapısına karşı -istisnaları olmasına rağmen- sürdürülmek durumundadır. Bu ilkeden vazgeçmemek kadar, duyarlı olmak da bir o kadar önemlidir. Aksi halde reel sosyalizm de dahil, birçok iyi niyetli kişi, hareket ve toplumsal dü-

Özellikle dostluğu kullanarak komplonun bu biçimde gelişmesinde temel rol oynayan Binbaşı (NATO'da özel görevli, Yunan Milli İstihbaratı'na atanmış) Savas Kalenderidis'in tavrı çok iyi bilinmek durumundadır. Benimle ilk ilişki arayışından Kenyalı hainlere teslim edişine kadar en tehlikeli rolü oynayan kişidir. Ben bu konumumu biraz da tarihsel örneklerle kıyaslama gereği duydum. İsa olayında Yahuda İskaryot, Sezar komplosunda Brutus gibi. Eğer onun tavrı olmasaydı, bu komplo asla bu biçimde gerçekleşemezdi. Kenya'ya yollanışımda (Savcı buna 'kovulma' diyor) aynen şunları söyledi: "Yunan devletinin onur sözünü size bildiriyorum: Orada Helenler var, güvenlik için en uygun yerdir. On beş gün içinde de bir Güney Afrika Cumhuriyeti pasaportu hazırlanıp verilecektir." Kenyalı haine teslim edildiğimde ise, "Dışişleri Bakanı Pangalos'tan özel talimat geldi. Hollanda'ya uçuyorsunuz" dedi.

Buradaki ihanetin temel özelliği, dostluğun kullanılmasıdır. İnsan soyu içinde en gaddar düşmanlık türü budur. Düşmanınızı kurşuna dizebilir, aslanlara parçalatabilir, idam edebilir, asabilir, savaş taktiklerine göre öldürebilirsiniz. Ama bir halkın kendisi için umut beslediği ve önder bellediği bir kişiyi, akla gelmesi bile insanın kanını dondurabilecek böylesi bir tutumla tasfiyenin her türüne açık bir biçimde postalayamaz-

Halkların özgürlük mücadelesi Ortadoğu'daki demokratik gelişmenin temel gücüdür

Bir yanda Avrupa'nın da içinde olduğu, QSD ile birlikte oluşturulan, DAİŞ'e karşı gerçekten savaşan koalisyon, bir de ABD-TC koalisyonu var. Onun da adını DAİŞ koalisyonu koydular. ABD, DAİŞ'e karşı mücadele için İncirlik'i bu anlaşmaya dayanarak kullanmak istedi ya da onu bahane yaptı; aslında TC'yi kurtarma operasyonuydu. Güya TC'nin Suriye'de DAİŞ karşıtı koalisyona ABD'nin girmesine yönelik itirazları önlendi! PKK'ye karşı mücadeleye destek verme platformu yaptılar; adını da 'DAİŞ'e karşı ittifak' koydular ama TC'nin PKK'ye karşı savaşını desteklediler. Adı DAİŞ'e karşı mücadele ama fiiliyatı PKK'ye karşı mücadeleydi.

Duran Kalkan

Güncel gelişmeleri, politik, askeri gelişmeleri olaylar çerçevesinde zaten tartışıyoruz. Dünya denilince Ortadoğu kastediliyor, en azından belirleyici zemin Ortadoğu oluyor. Öyle çok merkezileştirmemek, her şeyi bir yere bağlamamak gerekiyor ama belirleyicilik bakımından Ortadoğu'nun nasıl bir role sahip olduğu tarihsel olarak biliniyor. Tartışmalarımızda dünyanın bu hale gelmesinden hep başka güçleri sorumlu tutuyoruz. Bugünü değerlendirince, Amerika niye böyle yapıyor; Avrupa, Rusya niye böyle davranıyor diyoruz da, bütün bunların hepsi kaynağını Ortadoğu'dan aldı. Bugün yaşananlardan biraz da Ortadoğulular sorumludur. Kendi yarattıkları sonuç, şimdi kendilerini en zor duruma düşürmüş; bu sefer de başkalarında sorumluluk arıyorlar, suçu başkalarına yüklemeye çalışıyorlar. Bu doğru değildir. Bu kadar anlaşılmaz, çelişkili, karşıt, çatışmalı hale gelmiş bir dünya gerçekliği söz konusudur.

Bugün yaşananlar insan aklının ortaya çıkardığı sonuçtur

Bu durum doğadan kaynaklanmıyor; hiç kimse yerkürenin doğal yapısı buna yol açtı, diyemez. Yine toplum gerçeğinden de kaynaklanmıyor. "Canlı varlık oldu, toplum oldu, biraz doğa da buna yol açtı; canlılar oluştu da bu hale geldik" biçiminde de değerlendirilemez. Bu sonuç; insan aklının ortaya çıkardığı bir durumdur. Bu akıl, olup bitenlerden sorumludur. O zaman bu aklı doğru anlamak, değerlendirmek ve çözümlemek lazım. Nelere yol açtı, ne kadar olumluluğu var, ne kadar olumsuzluğu var; onu doğru anlamak ve çözümlemek gerekiyor. Bir çözüm bulunacaksa Ortadoğu zemininde bulunacak. Önder Apo özellikle tarihsel toplum gerçekliğini, günümüz dünyasını biraz daha somut, gerçekçi, soyut ortaya çıkartılmış düşüncelerden uzaklaşarak ya da onları aşarak anlamaya çalıştığından, hep bu gerçeklik üzerinde durdu. Toplumsal sorunları, bunları ortaya çıkartan nedenleri ve bu sorunların çözüm yol ve yöntemlerini çözümlediği gibi, çözüm zeminini de tanımladı. Bir çözüm olacaksa eğer Ortadoğu'da olur. Günümüzde, başka bir zeminde kangrenleşmiş olan sorunlara çözüm bulmanın imkan dahilinde olmadığını, çözüm verilerini bütünlüklü ve yeterli bir biçimde başka zeminlerin sunamadığını; ancak Ortadoğu kültür yapısının böyle bir yeni uygarlık çözümünü geliştirmek için yeterli birikime sahip olduğunu, dolayısıyla da çözümü Ortadoğu'da aramak ve geliştirmek gerektiğini belirtti.

İşte bu nedenle Önderlik hep eleştirel olmaktan çok özeleştirel yaklaşmak gerektiğini söyledi. İnsanlığı, Ortadoğu'yu doğru anlamak, yeni çözümler geliştirebilmek, çıkışlar yapabilmek için, Ortadoğu gerçeğini doğru anlamak ve ona da özeleştirel yaklaşmak gerektiğini, sağı-solu suçlamadan kendi gerçeğini doğru analiz edip dersler çıkartmak gerektiğini ifade etti. Daha çok değerlendirme gücünü, tarihsel toplum algısını bu temelde geliştirdi.

Bugün bazıları, 'Dünya çok iyi bir durumdadır; o kadar gelişti ki artık cennete ulaştık' derken bazıları da, 'Dünya cehennem oldu, kanserleşmiştir, kıyamet kopmak üzeredir' diyor. Bu konuda da görüş birliği yoktur. Herkes kendine göre algılıyor, kendi çerçevesinde değerlendiriyor. Öyle bir dünyadayız ki; her türlü değerlendirmeye veri sunan bir dünya gerçekliği de var. Kimisi cennet olarak görüyorken kimisi ise cehennem olarak görebiliyor. Cennet denebilecek yanları da var, cehennem olarak değerlendirilecek yanları da var.

İnsanlık ve iktidar tarihi incelenirken başat olan zemin, Ortadoğu'dur. Tarih, esas itibariyle Ortadoğu'daki gelişmeler üzerinden şekillenmiştir. İnsanlık tarihi olarak tanımladığımız tarihsel gerçeklik ve dünyayı şekillendiren de bu realitedir. Bugün belki çatışmanın merkezi niye Ortadoğu'da oluyor diye sorguluyoruz. Çünkü bu durumu Ortadoğu yarattı, Ortadoğu'daki gelişmeler ortaya çıkardı. Tüm gelişmelerin merkezi Ortadoğu oldu. O nedenle, sorunların ortaya çıktığı zemin Ortadoğu'dur. Bu aynı zamanda çatışmaya da yol açıyor.

Bunun için, Önderlik çözüm arayışlarının da burada olması gerektiğini söyledi. "Her şey kendi kökleri üzerinde yükselir, kaybedildiği yerde araştırılır, bulunur" dedi. Dolayısıyla bir; Ortadoğu'nun neden çatışmalı olduğu gerçeğini doğru anlamamız gerekiyor. Öyle diğer yerlerle kıyaslamamak lazım. İkincisi; çözümün Ortadoğu'dan gelişmesi gerektiğini, Ortadoğu gerçeğine çözümleyici yaklaşmak gerektiğini doğru anlamamız gerekiyor. Bir çözüm bulu-

Herkes de benzer yaklaşım içerisindedir. Egemen olmak isteyenler, Ortadoğu'ya egemen olursa dünyaya egemen olabileceğini düşünüyor; onun için Ortadoğu bu kadar çatışmalı oluyor. Özgürlük hareketlerinin düşünce ve eylemlerinin de, çözüm projeleri temelinde bu zeminde gelişip çözüm üretmesi gerekiyor. Bunu öncelikle böyle görebilmemiz, anlamamız, kabul etmemiz gereklidir. Sadece ezberlenmiş bir düşünce olarak kabul etmek değil de, nedenleriyle birlikte ve nasılına cevap verecek şekilde anlayabilmemiz, çözümleyebilmemiz gerekiyor.

Küresel kapitalist modernitenin savaşsız, demokratik bir sistem olsun diye bir arayışı yoktur

Ortadoğu'daki savaş küresel ve tarihsel boyutlarıyla ele alınmazsa doğru anlaşılamaz; bugünkü durum ve bugünün Ortadoğusu doğru anlaşılamaz. Dolayısıyla Ortadoğu tarihi de doğru anlaşılamaz. Demek ki; bu durumların toplumla, devletle, kapitalist moderniteyle bağı var. Bunları anlamak ve bilmek gerekiyor. İktidarlar tarafından devletçi sistemin kapitalist modernite döneminin ortaya çıkarttığı temel sorunlar var. Bu sorunlar savaşa yol açıyor. Mevcut durumda Ortadoğu'daki bu kadar karmaşık ve yoğun çelişki ve çatışmaların olmasına yol açan temel neden budur.

Hep çözümden söz ediyoruz; çözüm denilen nedir? Herkesin kendine göre çözümü var. Kendisi başarılı oldu mu çözüm olmuş oluyor. Taraflar, başarılı olmak isteyen güçler kimlerdir? Söz konusu sorunlar çerçevesinde başarılı olmak isteyen güçler var. ABD, Rusya, Avrupa müdahalelerde bulunuyor. Sistem ulus devlet statükoculuğunu aşarak Ortadoğu üzerinde daha güçlü sömürü yürütecek bir hakimiyet kurmaya çalışıyor. Küresel kapitalist modernitenin savaşsız, demokratik bir sistem olsun diye bir arayışı yoktur.

Türkiye ve İran, var olan statükonun olduğu gibi sürmesini istiyor. Aslında onlar 20. yüzyıl dünyasını temsil ediyorlar ve ona razılar. Çünkü; bölgesel düzeyde hegemonik güçtürler. Bu hegemonyanın tekrar ellerinde olmasını arzuluyorlar. Onlara göre çözüm budur.

İsrail kendisini tehdit eden güçlerin ortadan kalkmasını istiyor. Hem küresel sermayenin etkili bir gücüdür, daha çok sömürü istiyor hem de güvenlik istiyor. Onun için de Ortadoğu'nun daha fazla parçalanmasını, daha çok zayıf düşmesini öngörüyor. Mevcut durumda Türkiye de, İran da, birçok Arap devleti de İsrail'i tehdit edebiliyor; çünkü, buna güçleri yetiyor. Onun kendine göre güvenlik sorunları var.

Arap toplumları şu anda belirsizdir. Şu anda çok belirgin bir iradeleri gözükmüyor. Çeşitli akımlar var. Bir yerde iç çatışma yaşıyorlar. Toplumcu akım çok gelişmemiştir. Ulus devlet zihniyetinin kalıntıları var. İslami grupların kalıntıları var. Bazı muhalif toplumcu akımlar oluşuyor; onlar var. Değişik akımlar, değişik talepler peşindeler.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin öngördüğü çözüm demokratik devrimin gerçekleşmesidir

Bir de Kürdistan'dan talepler yükseliyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi var. Kürdistan'da yürütülen mücadeleyle önemli bir alternatif olma durumunun öne çıktığını şimdi daha net olarak görebiliyoruz. Bu nedenle etkilidir, inisiyatiflidir. Temel bir aktör durumundadır.

Dikkat edilirse öyle tek boyutlu bir duruş yoktur. İki boyutlu bir duruş da yoktur. Birçok sorun var ve hepsi kapsamında süren bir mücadele de var. Türkiye ve İran'a hakim olan tekçi hegemonik ulus devlet milliyetçiliği, küresel sermayenin müdahaleleri, İsrail'in müdahalesi, Kürdistan Özgürlük Hareketi, Arap sahasındaki çeşitli akımlar, çelişkiler, çatışmalar bir arada, iç içe çatışma halindeler. Mevcut durumda Suriye'de odaklanan ama bölgesel ve küresel boyutları olan çelişki ve çatışmaların durumu böyledir. Yerel güç olarak örgütlenmiş birçok ara güç var. Silahlandırılmış ve böyle bir çatışma ortamında açığa çıkartıldılar. Onları da herkes kullanır durumdadır.

Sistem, Mısır'ı denetim altında tuttu. Mısır da dağılsaydı, çok daha tehlikeli olabilirdi. Irak'ı merkezi olarak biraz denetlemeye çalışıyorlar. Libya'da denetim dağıldı, birçok çete gücü hakim durumdadır. Şu anda Libya'da en güçlü silahlı gücün DAİŞ'in olduğu söyleniyor. DAİŞ gücünün çok önemli bir bölümünü Türkiye havadan ve denizden Libya'ya taşıdı. Mevcut durumda Libya'daki DAİŞ etkinliğine en çok desteği sunan da yine Türkiye'dir. Tüm bunların hepsi açığa çıkmış durumdadır.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin anladığı çözüm ise; savaşın sona ermesidir. Kendi öngördüğümüz demokratik devrimin gerçekleşmesidir. Demokratik Konfederalizmin, Demokratik Özerkliğin gerçekleşmesidir. Böyle olursa, Üçüncü Dünya Savaşı da sona erebilir.

Diğer güçlerin savaşı sona erdirebilecek projeleri de yok, buna istekleri de yoktur. Aslında çözüm modelleri de yoktur. Eskiyi devam ettirmek istiyorlar. Kendi içlerinde çelişkileri ve çatışmaları var. Fakat demokratik çözüm, demokratik halk çözümü, Demokratik Modernite çözümü kendisini dayattığında, dikkat edilirse bir araya gelebiliyorlar. Sistem kendisini savunmaya geçiyor. İdeolojik mücadele, ideolojik duruş öne geçiyor. Aslında yakın geçmişte Irak'ta da Suriye'de de yaşadığımız bazı olaylar bunu net olarak açığa çıkardı. Somut olarak Kerkûk ve Efrîn savaşındaki realite buydu. Durum mevcut haliyle böyledir.

Böyle bir durumda Demokratik Devrim ne kadar gelişebilir, ne kadar çözüm alternatifi olabilir? En ciddi biçimde zorlanılan, sıkıştırılan alan Türkiye'ydi; AKP-MHP'ye karşı mücadele önemli bir düzeye geldi. Suriye'de ABD ile çelişmesi; İhvan-ı Müslimin üzerindeki politikalarının farklılaşması ve DAİŞ'e karşı mücadelede oluşan koalisyon ile AKP-MHP şahsında TC devletinde statükoculuk iyice daralmıştı. Faşist zihniyet ve siyasetin merkezi konumundaki TC yıkılabilir bir noktaya gelmişti. Oradaki değişiklik bölge düzeyinde önemli sonuçlar verebilirdi. Fakat değişim için karşı tarafı yenilgiye uğratacak daha etkili bir mücadele gereklidir; bir de sistem, TC sıkıştığında ayakta tutuyor. Öyle tam bir karşıtlığı yoktur. Sistem, Türkiye'deki zihniyet ve siyaseti biraz değiştirmek istiyor ama öyle çok zorunluluğu yok, çok köklü değişsin istemiyor. Onunla da var olabiliyor, uzlaşabiliyor. Dikkat edilirse sıkıştığında hemen el atıyor ve kurtarıyorlar. Almanya ekonomik olarak AKP-MHP faşizmini kurtarmaya çalıştı.

Amerika aslında baştan beri iki boyutludur. Suriye'de çelişkiler artıp çatışma yoğunlaşınca DAİŞ'e karşı geliştirilen mücadele içerisinde ikiyüzlü, iki boyutlu bir tutum gösterdi.

ABD baştan beri ikili oynuyor

ABD, 2014 yılı sonu, 2015 yılı başında DAİŞ karşıtı koalisyona katıldı; hemen 22 Temmuz 2015'te TC ile de anlaştı. TC'nin de koalisyona katıldığını söyledi. Aslında DAİŞ'e karşı ikinci koalisyonu oluşturdu. ABD baştan beri bu tarzda ikili oynamaya devam etti. Bir yanda Avrupa'nın da içinde olduğu, QSD ile birlikte oluşturulan, DAİŞ'e karşı gerçekten savaşan koalisyon, bir de ABD-TC koalisyonu var. Onun da adını DAİŞ koalisyonu koydular. ABD, DAİŞ'e karşı mücadele için İncirlik'i bu anlaşmaya dayanarak kullanmak istedi ya da onu bahane yaptı; aslında TC'yi kurtarma operasyonuydu. Güya TC'nin Suriye'de DAİŞ karşıtı koalisyona ABD'nin girmesine yönelik itirazlarını önlediler! PKK'ye karşı mücadeleye destek verme platformu yaptılar; adını da 'DAİŞ'e karşı ittifak' koydular ama TC'nin PKK'ye karşı savaşını desteklediler. Öyle bir ittifak oldu. Adı DAİŞ'e karşı mücadele ama fiiliyatı PKK'ye karşı mücadeleydi.

Şimdi Trump yönetimi bunu daha açık hale getirmek istiyor. Özellikle Reqa'nın DAİŞ'ten kurtarılması ardından giderek daha fazla böyle bir çizgiye girdi. İç çatışmalar da biraz buradan kaynaklandı. 'Bu kadar yeter' diyorlar; 'Evet biz Rojava'daki Kürtleri reddetmeyeceğiz ama Başûr'daki gibi, Irak'taki gibi Türkiye ile anlaşmalılar, o zaman Türkiye, Rojava, Başûr ittifakı oluşmalı, bu PKK'ye karşı bir ittifak olmalı. PKK bunun dışında olur. Böyle bir ittifak ile hem Suriye hem de İran'a karşı mücadele etmeliyiz.' Aslında bu, 2006 yılı sonunda ABD'de, Cumhuriyetçiler ve Demokratların komisyon olarak bir araya gelip oluşturdukları stratejinin güncellenmesi oluyor. Türkiye-Irak ittifakı, Kürtleri de bu ittifaka katma stratejisi oluyor. Zap Savaşı, Başûr'a dönük bütün saldırılar, 5 Kasım 2007 Bush-Erdoğan ittifakı, aslında hep bu strateji temelinde oluşmuştu ama geçen süreçte etkili uygulanamadı. DAİŞ ve DAİŞ'e karşı mücadele biçiminde sürdü. Şimdi Trump yönetimi o stratejiyi yeniden canlandırmak istiyor. Türkiye ile uzlaşmaya, Irak'ı buna uygun hale getirmeye çalışıyor. İşte Irak'ta da bu politikasına karşıt güçlerle bir mücadelesi var. KDP-YNK'yi buna göre uyarlamaya çalışıyor. Rojava'yı bu çizgiye çekmeye çalışıyor. Böylece TC-Irak-Kürt ittifakını oluşturursa o temelde hem Suriye'de hem de İran'da mücadele yürütebilir. Suriye üzerinde İran'ı, Rusya'yı gerileten bir çözüm mücadelesi geliştirebilirler. Böyle bir ittifakla İran'a karşı etkili bir cephe oluşturabilir. Ambargo yürüterek, müdahalelerde bulanarak İran'ı geriletebileceğini, kendi çizgisine çekebileceğini hesap ediyor. ABD'nin politikaları bu temeldedir. Bu gayet açık ve anlaşılırdır.

Türkiye'yi bu çerçevede İran'a karşı mücadeleye katma, Esad'ı uygun bir biçimde yine Türkiye'ye dayanarak değiştirme, ABD için yeterlidir. Türkiye ise bundan yararlanıp tümüyle Kürt iradesini ezmek istiyor. O nedenle politik duruşları biraz daha farklıdır. TC, ABD'nin bu politik durumundan yararlanarak Kürt soykırımını gerçekleştirmek istiyor. Rojava'da Başûr gibi bir statünün ortaya çıkmasına karşı, hatta Başûr'a da karşıdır. İlerletebilse oraya kadar da götürecek. ABD'nin bu yaklaşımından yararlanıp Rojava'daki durumu yok edebilir miyim arayışı ve çabası içerisindedir.

İran, Rusya; Suriye üzerinde diretiyorlar. Rusya epeyce bir mevzi kazanmış durumdadır. Suriye'de en etkili güç durumundadır. İran da halihazırda savaşı orada tutuyor. Savunmasını Irak'ta, Suriye'de, Filistin'de, Lübnan'da, Yemen'de yapmaya çalışıyor.

Mevcut sistem bize, 'Buyurun, istediğinizi yapın' demez

DAİŞ'e destek vermesi itibariyle AKP-MHP iktidarı önemli ölçüde deşifre olmuş durumdadır. Türkiye'de belli bir zihniyet ve siyaset değişimi gerçekleştirmek önemlidir. Soykırımcı-faşist zihniyet ve siyaseti yıkmak, Türkiye ve Suriye'deki devlet yapısını duyarlı hale getirmek mümkündür. Buna dayalı olarak Demokratik Özerkliği bir çözüm olarak öngörmek etkili oluyor. Bu mücadele gücünü göstermek önemlidir. Başkalarından bekleyerek, mücadeleyi başkalarına yükleyerek değil de; siyasi, askeri mücadeleyi yeterince yürüterek belli sonuçlar alabiliriz. Önderliğin, "Toplumu örgütleyin, eğitin" uyarısı bunun içindi. Topluma daha fazla dayanmak, harekete geçirmek gerekiyor. Kalıcı gelişme o zeminde ortaya çıkar.

Demokrasiye açık, duyarlı olan kesimler de var. Mevcut sistem bize, 'Buyurun, istediğinizi yapın' demez. Hiçbir sistem gücü bunu söylemez. Eğer öyle bir beklenti varsa, onu söylemeyeceklerini bilmek lazım. Kendi gücümüzle yaratabiliriz. Özgüce güvenmek, kendi gücünü harekete geçirmek, halkın gücünü harekete geçirmek bu bakımdan önemlidir. Bu bakımdan çizgiyi çok fazla önemsemeyen tutumlar ve duruşlar tehlikelidir. Oysa doğru olan; kendi çizgimizi korumak, özgücümüze dayanmaktır.

Mevcut gerginlik ve çatışma bu temeldedir. Gerçekten de şu ana kadar Arap sahasında belli değişiklikler oldu. Libya'dan Mısır'a, Yemen'e kadar belli düzeylerde değişiklikler oldu. Suriye'de de olur. Çünkü; Esad yönetimi eskisi gibi kalamaz. Önümüzdeki süreçlerde bazı değişiklikler olacaktır fakat bilelim ki; Arap sahasındaki değişim kalıcı değildir, bir sistem yaratmayacaktır. Türkiye ve İran'da değişiklik yaratmadıkça, demokratikleşme geliştirilmedikçe Arap sahasındaki gelişmeler kalıcı olmayacaktır. Arap sahasındaki gelişmeler, mücadele etmeleri için, demokratik güçlere güç biriktirme olanağı sağlıyor ama kalıcı çözüm vermiyor. O nedenle Arap sahasında, biz kalıcı çözüm gerçekleştiririz, yaklaşımı yanlıştır. 'Biz Başûr ve Rojava'da çözüm bulalım; Suriye ve Irak'ta sorunlar çözülsün, demokratik olsun, bu da güzel bir şeydir. Türkiye ve İran'da ne oluyorsa olsun' yaklaşımı havada bir yaklaşımdır. Ne Türkiye buna izin verir ne de İran. Verirlerse İran, İran olmaktan; Türkiye, Türkiye olmaktan çıkmış demektir. Onun için, birbirinden kopuk değildir. Kopuk ele almamak gereklidir.

Başûr'da Kürdistan bölgesi kabul ettirildi. Suriye'de de Kürtleri biraz kabul ettirebilirler. Ama ondan öte öyle istikrarlı bir sistem kurmak, genel Suriye çözümü yaratmak gibi bir şey mümkün değildir. Bu ancak mücadeleyle olabilir. Bir yandan mücadele edilmeli, diğer yandan o mücadelenin gücünü ortaya çıkarmak üzere toplum eğitilmeli ve örgütlenmeli. Sistem, Savaşan Halk Gerçekliği temelinde kurulabilir. Onun dışında diğer türlü mümkün değildir. 'Savaş bitsin, müdahale bitsin, bize rahat yaşam gelsin' biçiminde anlayışlar öne çıkıyor. Öyle oluyor ki, sistem hiç görülmüyor ve anlaşılmıyor. Böyle hemen kendisini tehdit altında görerek, 'Bizi tehdit etmeyin' denilmeye getiriliyor. Ama bilinmelidir ki; bu sistem tehdit etmeye devam edecektir. Eğer böyle anlaşılmıyorsa mevcut olup bitenden hiç bir şey anlaşılmıyor demektir.

Gelişmeler yeni bir değişim durumu olarak tanımlanabilir. Irak, Suriye, Mısır, Arap sahası yeniden yapılanacak mı, nasıl yapılanabilir? Buna çok ihtimal vermiyorum. Türkiye ve İran'da değişiklik yaratmadıkça Arap aleminde kalıcılaşmak zordur. O halde mücadele, Ortadoğu'daki savaş şimdi Türkiye ve İran'a karşı, onları değiştirip dönüştürmek üzere bir mücadele düzeyine gelmiş diyebiliriz.

Bölgedeki değişimin ölçüsü, bu zihniyet ve siyasetteki değişim olacak; bunlar değişmedikçe, bunlar hakim kaldıkça bölgede hiçbir değişiklik olmaz. Yaşanacak değişiklikler de kalıcı olmaz, bölgesel olmaz, yerel gruplar düzeyinde kalır. Elbette ki Arap coğrafyasındaki mücadele Arap aleminde gelişme yaratıyor, Kürdistan'daki mücadele Kürt toplumunda gelişme yaratıyor; Kürt siyasetini ortaya çıkardı ama örneğin; bölgesel hale gelebilmesi için Türkiye ve İran'da değişiklik yaratması gerekiyor.

Karmaşık bir durumdur. Çok iç içe bir mücadeledir. Az bir güç yok, bazı eğilimler, çizgiler var. O çizgiler içerisinde olan güçler de aynı görüşte, aynı anlayışta değiller, birbirleriyle iç çelişkileri var. O nedenle ayrıntıda çelişkili ve çatışmalı durum çok daha fazla yoğundur. Böyle bir yoğunluk ve karmaşıklık daha derin, kapsamlı düşünmeyi, yoğun olmayı gerektiriyor. Dar, yüzeysel, kestirmeci yaklaşımlarla bu durum anlaşılamaz. Öte yandan böyle çelişkilerin çokluğu sanki çatışmayı çoğaltıyor, çözümü azaltıyor gibi görülüyor fakat öyle değildir. Daha fazla mücadele etme, daha çok manevra yapma, daha fazla ilişki bulma, ittifak bulmaya da yol açıyor. Yani bu durumun dezavantajları olduğu kadar avantajları da var. İyi anlaşılır, doğru değerlendirilirse devrime destek verecek pozisyonları da vardır.

Amerika, İran'ın merkezi yapısını parçalamak istemez

Ortadoğu'daki genel durum biraz böyledir. ABD, sözde Arabistan'da ortaya çıkan gelişmelere dayanarak Türkiye'yi yanına çekip, İran'ı karşıya alarak ikisini de değiştirebilirim sanıyor. Çok fazla bir değiştirme durumu ve iddiası da yoktur. Kapitalist modernite aslında kaos ve kriz içerisinde yönetmek istiyor. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra da, 'Bunalım azaldı; savaşla bunalım azalıyor,' denildi. Özünde bunalımı azaltan Ekim Devrimi oldu. Daha çok ağırlaştıracakken azaltan oldu. Alternatif olamadığı için yanlış çizgi izledi. Yoksa kapitalizmin kendisi zaten bir savaş demektir. Bu kadar azami kara dayalı sömürü ideolojisi ancak toplum üzerinde, ulus devlet faşizmi temelinde bir baskı ve terör uygularsa, savaş yürütürse kendini var edebilir. Yoksa öyle savaştan, kaostan çıkış çözümü yoktur. Statükoculuğun zaten hiç yoktur.

Şunu görmeliyiz: Şimdi esas olarak statükoculuğu çözmekle uğraşıyoruz. Bu statükoculuk hem ulus devleti ayakta tutuyor hem de Kürt soykırımı zihniyet ve siyasetini ayakta tutuyor. Bu bakımdan hedef birleşmiş ve ortaklaşmıştır. Güncel olarak da baş mücadele alanı olarak TC'yi görüyoruz. Bu da gereklidir. Mevcut durumda Tayyip Erdoğan-Devlet Bahçeli yönetimi çok büyük bir çabayla, manevralarla zar zor ayakta kalma noktasına gelmiş bulunuyor. Bütün imkanları, ayakta kalmak için seferber ediyorlar. Dünyada herkesle ilişki kuruyor gibi görülüyorlar ama herkesle çelişkileri var. Sürekli taviz vererek, imkan sunarak bu ilişkiyi sürdürüyorlar. Aslında Ortadoğu'da TC'ye yönelik epey bir tecrit ortaya çıkartılmış durumdadır. Bunu faşist zihniyet ve siyasetin yıkımına götürmek, Türkiye'deki toplumsal hareketliliği geliştirmeye bağlıdır. AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi baş mücadele olarak öngörmek önemli oluyor. Bu çerçevede faşizmi daha fazla teşhir ederek birçok anti-faşist gücü harekete geçirebilmemiz önem taşıyor. TC bu konuda bizi başarısız kılarak zayıflatmaya çalışıyor.

Arap sahasında yaratılan sonuçlarla yüz yıl önce oluşturulan inkar ve imhayı kısmen kıran bir yaklaşım gelişti. Sistem tümden Kürt'ün varlığını ve demokratik haklarını kabul etmiyor. Dolayısıyla Türkiye gibi bir güce karşı ancak insan hakları düzeyinde mücadele ediyor. İran'a karşı belki biraz daha destek verebilirler ama Amerika, İran'ın merkezi yapısını parçalamak istemez. O nedenle, diğer yerlerdeki gibi İran'ı dağıtacak kadar Kürtlere, şu veya bu güce Amerika'nın, Avrupa'nın destek vereceğini kimse sanmamalıdır. Öyle bir politik arayış içerisine girenler kaybeder. Fakat İran'daki zihniyet ve siyaseti değiştirmek için, daha aktif mücadele etmek üzere, bazı mücadele eden güçleri destekleyebilirler. Küresel sistem nezdinde öyle bir şey oluştu. Şimdiye kadar yürütülen mücadele öyle bir şeyi ortaya çıkardı. Ama Türkiye'yi de, İran'ı da aşacak, demokratik devrim gerçekleştirecek bir mücadeleyi de tehlikeli görüyor, buna da fırsat vermiyorlar. Kürt gücünü denetim altına almak, kullanmak istiyorlar. Bu doğrultuda KDP-YNK'yi sürekli besliyor, ayakta tutuyorlar.

Arabistan'ın diğer alanlarında Önderlik paradigmasını, savunmalarını yaydığımız oranda düşünsel gelişmeler oluyor. Tunus'ta demokratik gelişmeler gözüküyor. Lübnan'da bazı gelişmeler var. Libya biraz bastırıldı. Yemen, çok fazla İran-Suudi savaşına sahne oluyor. Ürdün'ü zaten sistem yönlendiriyor. Orada öyle hızlı gelişme sağlamak çok zor gözüküyor. Mısır'da bazı güçler var. Toplum içerisinde devrimci demokratik düşünceler gelişebilir. Demokratik Özerklik, Demokratik Konfederalizm düşüncesi çok güçlü bir taraf bulabilir. Arap sahasında ona uygun bir toplumsal zemin var. Siyaset olarak da Arap devletlerinin mevcut durumda sistemle bağları biraz zayıftır, çok uzlaşamıyorlar; Türkiye ve İran'la karşıt durumdalar. Dolayısıyla Arap devletleri de Türkiye ve İran'ı geriletmek üzere yürütülen mücadelede değerlendirilebilir konumdalar. Suudi ve Mısır da öyledir. İran ve Türkiye ile aralarındaki çelişkiler çok fazladır.

Sistem, Kürdistan'ı yok saydı; Arap coğrafyasını parçaladı, ikinci plana düşürdü. Şimdi hem Kürdistan'daki hem de Arap alemindeki gelişmeler aslında Ortadoğu'daki savaşın da merkezi durumundadır. Demokratik gelişmenin temel gücü durumundadır. Bunları iyi bir ilişki ittifak içerisine çekmek, Kürt-Arap ilişkilerini demokratikleşme temelinde kurmak, ilerletmek; aslında bölgedeki ulus devlet statükoculuğunu aşmanın, demokratik devrimi geliştirmenin, bölgeyi değiştirmenin temel gücünü ortaya çıkartmayı ifade eder. O nedenle temel stratejik müttefik olarak halklar arası ilişkiyi öne çıkarmak, diğer halklara Demokratik Modernite zihniyetini ve örgütlenmesini yaymak en doğrusudur. Stratejik ittifakımızı bu temelde oluşturmalıyız.

Bugünkü durumu anlamak için tabii ki güçlerin tarihsel duruşunu iyi anlamak gerekiyor. Kim ne ifade ediyor. Bir de 90'dan bu yana yaşanan gelişmeleri de daha iyi çözümleyebiliriz. Yeni süreçler de gelişebilir. Arap sahasında ortaya çıkacaklar çıktı; şimdi Türkiye'de daha ileri düzeyde gelişmelerin yaşanması gereken bir döneme geldik. Çelişki ve çatışmalar da böyle bir noktaya gelmiş bulunuyor. Bunu AKP-MHP faşizmini yıkma mücadelesine dönüştürebilirsek bölgede öncülük yapabiliriz. Başarmamız gereken nokta burasıdır. Bunun gerektirdiği esnekliği de, etkinliği de her türlü mücadelede gösterebilmeliyiz. Bu çok çok önemlidir. Ortadoğu'da mevcut gelişmeleri ilerletecek olan da budur. Böyle olursa Kürdistan'daki ve Arap sahasındaki mücadele ileri bir evreye gidebilir.

■■■

Önderlikle buluşmanın yoluna girmek bile insanı huzurlu kılıyor

•••

Leyla Arkadaş'ta da gözlemliyoruz, Nasır Arkadaş'ta da gözlemliyoruz, buradaki arkadaşlarda da var; huzurun verdiği bir rahatlık gelişiyor. Bu da küçük bir şey değil tabii ki. Kendi gündemine, Önder Öcalan gündemine dönmek bile bir moral, heyecan ve güzelleşme yaratıyor. O zaman Önder Öcalan ile doğru temelde buluşmak esas güzelleşmenin anıdır, güzelleşmeyi yaratacak olan odur. Bir parça yüzünü oraya dönmek bile buna fırsat tanıyorsa, ana merkeze dönmek, ana kıbleye dönmek, ana temsile, ana güzelliğe, ana ışığa, Güneş'e dönmek oradan güzelleşme imkanı yakalamak çok daha büyük olur. Çağrımız odur.

•••

Rêber Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle Fransa'nın Strasbourg kentinde 13 yoldaşıyla süresiz dönüşümsüz açlık grevi eyleminin üçüncü ayında olan, Strasbourg Öcalan'a Özgürlük İnisiyatifi üyesi Mustafa Sarıkaya ile gerçekleştirdiğimiz röportajı sizlere sunuyoruz.

Serxwebûn: İlk olarak 1981'de Amed Zindanı'nda başlayan ve sonrasında da birçok kez yaşanan açlık grevi-ölüm orucu eylemleri mücadele tarihimizde nasıl bir role sahiptir? Açığa çıkardığı sonuçlar itibariyle Parti mücadelesine, devrime neler kazandırdı?

Mustafa Sarıkaya: Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde PKK'nin yarattığı bir fark var. Kürt halk tarihinde sürekli isyan, başkaldırı, direnişler olmuştur. Neredeyse tarihimiz baştan başa isyan tarihidir. PKK'nin tüm bu isyan tarihimizden en farklı yanlarından birisi, halkımızın özgürlük ve varoluş mücadelesinde birçok değişik mücadele yol ve yöntemleri geliştirebilme başarısıdır. Halk tarihimizin akışı PKK ile farklılaştı.

Denilebilir ki PKK'nin farkı; halk tarihimizin tüm mücadele deneyimlerinin yanı sıra dünya halklarının, insanlığın tüm tarihi boyunca ortaya çıkartmış olduğu zengin mücadele deneyimlerini de çok derinlikli inceleme ve bundan sonuçlar çıkararak kendi özgünlüğüne uyarlama başarısını göstermesidir. Burada altı daha kalınca çizilmesi gereken bir şey de, PKK'nin özellikle mücadele içerisinde ortaya çıkarmış olduğu kesin başarma azmi ve iradesidir. Bu konuda Önder Öcalan'ın muazzam kararlılığı, mücadele yol ve yöntemleri ile PKK'de ve PKK militanlığında sürekli arayışçı olma, bir ilke olarak gelişti. Böylece PKK, tüm dünya deneyimlerinden ve Kürt halk tarihi deneyimlerinden çok kapsamlı yararlanan bir hareket haline geldi ve bununla birlikte Önder Apo'nun geliştirmiş olduğu mücadele ruhu, azmi, kararlılığı, kendi koşullarına çok daha uyan çok çeşitli yeni yol ve yöntemler de yaratabildi. Bizzat kendisine ait olan yol ve yöntemler gelişti mücadele boyunca. Bu açıdan açlık grevi eylemi de buradan gıdasını alıyor. Halk tarihimizde PKK öncesi açlıkla direnmek, açlığı bir eylem aracına dönüştürmek bildiğim kadarıyla yoktur. Bu direniş yöntemi, PKK'li tutsakların sayılarının zindanlarda giderek artmasıyla ve buna paralel olarak düşmanın tutsak yoldaşlara yönelik gelişen saldırılarına karşı, var olma, özgürlük inadı ve ısrarını sürdürme arayışı olarak; bir mücadele aracı, yöntem ve taktiği olarak devreye girdi.

Kesin tarihini bilmiyorum ama sanırım 12 Eylül öncesinde, Diyarbakır 5 No'lu zindanında, sonra E Tipi olarak bilinen o vahşetin yaşandığı zindandan önce de Askeri Kolordu Bölgesi içerisinde Mazlum, Hayri, Kemal ve onlarca-yüzlerce yoldaşın bulunduğu farklı cezaevleri var. Aklımda kalan İstihkam 1 No'lu, 2 No'lu cezaevleridir. Yanlış hatırlamıyorsam dört zindan vardı. Bu zindanlarda geliştirilen uygulamalara karşı burada da kısa vadeli açlık grevi eylemi gibi eylemler gelişiyor. Ama açlık grevlerinin halk tarihimize en kapsamlı direniş aracı olarak girişi, 1981'deki Ali Erek Yoldaşımızın şehit düştüğü direniştir. Daha sonra 1982'de 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi var. Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz arkadaşların öncülüğünde gelişen direniş var. Bu yöntem, bu direnişler ile mücadele tarihimizde önemli bir mücadele yöntemi, taktiği olarak yerini aldı, süreklilik de kazandı. Çünkü; PKK direnişçiliği, PKK mücadele ruhu ve azmi, sürekli bir arayışçılık karakteri taşıyor. Bu yaklaşım sadece dışarda, toplum içerisinde, ülkemizin dağlarını, kentlerini, köylerini, ovasını değil, aynı zamanda zindanı da bir mücadele cephesi haline getirdi. Mücadelenin geneli açısından zindanların etki düzeyi zaman zaman öne çıkıp, orta veya geri düzeye düşse de sürekli temel bir mücadele alanı oldu. Sürekli bir direniş mevzisi, cephesi olarak Özgürlük Mücadelemizde yerini aldı. Dolayısıyla zindanlar bir anlamda PKK tarihi ile paralel olarak sürekli bir direniş mevzisi, bir direniş alanı, bir savaş ve kavga alanı olarak var oldu. Kendisine özgü, koşullarına denk düşen mücadele yol ve yöntemlerini geliştirdi. Açlık grevi, ölüm orucu eylemleri mücadele tarihimize böyle girdi.

12 Eylül faşist rejimine son darbeyi vuran 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi

Bu eylem biçimi aynı zamanda PKK militanlığının, Önder Öcalan'ın açığa çıkardığı militan ruhun hangi koşul altında olursa olsun özgürlük değerlerinden, xwebûn değerlerinden, öz değerlerinden kopmayacağını, kölece yaşamaktansa seve seve ölümü göğüsleyeceğini en zor şartlarda ve imkansızlıklar içinde bile ortaya koyduğu, kendi çıplak bedenini bile düşmana karşı bir silaha çevirdiği bir eylem biçimi oldu.

Neredeyse 40 yılı geçen zindan tarihimizde bu yöntem çok denendi, çok uygulandı. Ama tabii ki en ciddi olarak irdelenmesi gereken direniş; mücadele ve halk tarihimize damgasını vuran, halkımızın neredeyse bir kez daha isyan ruhunun bastırılmak istendiği, yok edilmek istendiği bir anda devreye girerek sömürgeci saldırıları durdurma rolünü üstlenmesi açısından Diyarbakır Zindanı'ndaki 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'dir. Bu direniş mücadele ve halk tarihimiz içerisinde apayrı bir yerde duruyor. Önder Öcalan bu eylemi oldukça kapsamlı değerlendirdi, çok önemli buldu. 14 Temmuz'u; direniş biçimi, ruhu, yöntemi, amaçları, yürütülüş biçimi ve sonuçları açısından çok derinlikli irdeledi. Halkın, PKK ve Önder Öcalan nezdinde dirilen umutlarını yok etme saldırısının en vahşi olduğu bir anda ve bu konuda düşmanın epey bir mesafe aldığı bir tarihsel süreçte ona 'dur' diyebilmenin eylemi olarak gelişti. Sadece 'dur' demekle kalmadı; bedelleri çok ağır olsa da bunu durdurmayı başaran bir eylem oldu. Çünkü; denebilir ki sömürgeciliğin, 12 Eylül'de Kenan Evren öncülüğünde yaptığı darbe ve sonrasındaki Kürdistan seferleri özellikle PKK ile dirilen umutları yok etmekte oldukça kararlıydı. Bunu gerçekleştirmek için hiç bir vahşeti uygulamaktan çekinmiyordu. Bu dönem, PKK'nin en çok zorlandığı tarihsel bir dönemi de ifade ediyor. Kesin sonuç almak isteyen bir düşman gerçekliği vardı. Buna karşı da PKK somutunda yeşeren Kürt umudunun bir savaşla, bir isyanla ona karşı çıkabilecek hazırlığı henüz yoktu. Bu konuda yetersiz bir durumda yakalanmıştı ve düşman da bu boşluğu fırsat bilerek muazzam yükleniyordu. Neredeyse artık 'bitirdim' deme noktasına gelmişti. Zaten Kenan Evren bu dönemde sömürgeci-soykırımcı rejim adına, "Kalanlar kılıç artıklarıdır, onları da temizlediğimizde bitiririz" diyordu. Dolayısıyla zindan direnişi böylesi koşullarda bir mücadele yöntemi olarak gelişti ve tarihsel rolünü oynadı.

Önder Öcalan önderliğinde yurtdışında da küçük bir gurubun muazzam bir direnişi var. Ülkeden kopmamak, tekrar ülkeye dönmek, yeşeren umudun yok edilmesine izin vermemek için muazzam bir arayış, çaba, emek ve hazırlıkları var. Tam da buna paralel olarak, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişi devreye giriyor. Elbette bundan önce Mazlum Yoldaş'ın 12 Eylül faşizmine isyanı ve başkaldırısı var. 21 Mart 1982'de gerçekleşen bu direniş eylemi ardından Dörtlerin görkemli eylemi gerçekleşiyor. Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Eşref Anyık ve Necmi Öner arkadaşların eylemi var. Ardından 12 Eylül faşist rejimine son darbeyi vuran Mehmet Hayri Durmuş ve Kemal Pir yoldaşların öncülüğünde 14 Temmuz Direnişi gerçekleşiyor. Bu da Önder Öcalan'ın yurtdışındaki muazzam çabası ve emeği ile, direnişi ile buluştuğunda bir halk devriminin önünü açan bir eyleme dönüştü. Aynı zamanda düşmanın hevesini kursağında bıraktı. Bu anlamda düşmana kesin bir yenilgi yaşattı. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu kendi tarihsel anlam ve önemini olanca sıcaklığı ile koruyor. Aynı zamanda kendisiyle yarattığı bir miras da var. O da; gerillasından tutun serhildanına kadar, siyasi alandaki mücadeleden legal demokratik alana kadar mücadele tarzını, kararlılığını, en zor koşullarda başarma azmini ve duruşunu bu mücadeleye, geleneğine kazandırdı. Aynı zamanda bugüne kadar da oldukça zenginleşen mücadele yol ve yöntemlerimizin arasında açlık grevleri hala mücadelemizde bir direniş yöntemi olarak yerini koruyor. Halka yönelik saldırıları püskürtmenin, halkımıza dayatılan soykırım operasyonlarını, kültürel soykırımı, katliamı durdurmanın, aynı zamanda halkımızın özgürlük mücadelesinin başarısını sağlamanın bir mücadele aracı olarak hala rolünü oynuyor. Bugün itibarıyla da böylesine bir süreç yaşanıyor.

Serxwebûn: Bugün başlatmış olduğunuz açlık grevi eyleminin amacı, hedefi nedir? Ve neden şimdi böyle bir eyleme başvurdunuz?

M. Sarıkaya: Mücadele tarihimizde 70'lerin başında başlayan, hala devam eden birçok başarı ve kazanım var. Ama aynı zamanda halkımızın Kürdistan'ın dört bir yanında, daha somut olarak Bakurê Kurdistan'da yaratmış olduğu kazanımları, birikimleri, değer-

leri koruma, onu bir statüye ve bir zafere ulaştırma mücadelesi ve kavgası devam ediyor. Dolayısıyla her boyutuyla PKK'nin kendi mücadele tarihi içerisinde çıkarmış olduğu tüm mücadele yol ve yöntemleri devrede. Halkımız tüm bu mücadele araçlarından gerekli oluğu yerde ve zamanda yararlanmasını biliyor. Şimdi de Kürdistan'da PKK ve Önder Öcalan önderliğinde yaratılan birçok kazanım bu konjonktürde kesin bir zafere gitme alanı ve ortamı yarattı. Özellikle Rojavayê Kurdistan'daki gelişmeler, Bakur'da özellikle son 10 yılda kat edilen gelişmeler, Parti hareketinin tüm bölgeyi etkileyen ve bölgede halklara umut olan başarıları ve gelişimi, Önder Öcalan'ın fikirleri ve bizzat stratejik ve taktik önderliği ile bölge halkları için yarattığı fırsatlar ve umutlar bölgedeki kriz ve kaos ile buluşunca muazzam bir bölge devrimine kapı aralıyor.

Bu, sadece bir Kürt devrimi ve baharı olmanın ötesinde tüm bölgeyi etkileyebilecek ve halkların yüzyıldır yaşamış olduğu o sıkışmışlığı, o kaos ve çatışma halini çözüme taşıyabilecek bir alan açıyor. Önder Öcalan ve PKK hareketinin sunmuş olduğu tamamen alternatif, farklı bir yaşam projesi söylemde kalmayıp pratikleşmeye, bölgede yaşam bulmaya da başladı. Dolayısıyla bu kendisiyle birlikte çok kapsamlı saldırıları da getirdi. Şimdi çok kısa ve öz olarak şunlar söylenebilir: Halkımız tam da zaferi sağlamanın fırsatlarının büyük olduğu bir dönemde, buna paralel çok büyük saldırılarla da yüz yüze kalıyor. Sömürgeci faşist soykırımcı TC rejiminin çok yoğun saldırıları var. Mevcut gelişmeleri kendileri açısından varlık yokluk, beka sorunu olarak değerlendiriyorlar. Nitekim devleti buna göre dizayn ettiler. Tamamen faşist soykırımcı bir örgütlenme ile kendilerini tanzim etmeye başladılar. Tüm güç odaklarını, devletin yüz yıllık dayandığı tüm odakları tek bir merkezde birleştirerek tamamen faşist bir yönetimle bu süreci, bu kriz ve kaos sürecini kendileri için çok darbe almadan, çok fazla zayiata uğramadan atlatma çabası yürütüyorlar. Bu konuda da en büyük darbeyi, zayiatı Kürt halkından ve onun direnişinden alacaklarını bildikleri için en büyük saldırıyı buraya yöneltiyorlar.

İnsan eğer özgür değilse yediği yemek de aldığı nefes de haramdır

Bugün itibarıyla Bakurê Kurdistan'a çok yoğun bir saldırıya karşın gerillanın da muazzam bir direnişi var. Hareketimizin ve yurtsever halkımızın muazzam direnişi var. İmralı'da Önderliğimizin tarihi bir duruşu ve direnişi var. Düşmanın topyekun saldırılarına karşı Hareket olarak içinde bulunduğumuz topyekun direniş kapsamında açlık grevi eylemi de bu süreçte bir mücadele yol ve yöntemi olarak devreye girdi.

Bu dönem herhangi bir dönem değildir. Sömürgeci faşist TC tüm imkanlarını kullanarak ve tüm imkanlarını herkese peşkeş çekerek Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etmek istiyor. Tek projesi budur. Yani öyle klasik, geçmiş dönemde karşılaştığımız bir tablo yok. Nasıl ki biz önümüzdeki dönemi Önder Öcalan'ın, Hareketimizin öngörüleri ile final yılı olarak tanımladık; şimdi önümüzde cevap bekleyen soru şudur: Biz bu final yılını zaferle kapatacak mıyız, kapatamayacak mıyız? Aynı şey soykırımcı faşist rejim için de geçerlidir. Yani bu final sürecinde, yaklaşık yüz yıldır kurmuş olduğu ulus devletle, sömürgecilikle, soykırımcı ve talancı karakteri ile kendi varlığını sürdürecek mi sürdüremeyecek mi? O da tam bu kavşakta duruyor. Bu süreç onun için de bir final dönemini ifade ediyor. O açıdan da elindeki tüm imkanları, ne varsa hepsini kullandı, kullanıyor.

Bu dönemde bizim de neyimiz varsa, her şeyi, her cephede, her yöntemle, her araçla buna karşı kullanma, buna karşı direnme hakkımız vardır. Aslında açlık grevi de bu haklardan birisidir. Nedir bu hak? Elbette kimse bireysel bir şey istemiyor. Bu Hareketin en temel karakteri, en büyük güzelliği, en büyük aşk duyulacak tarafı da budur. İnsan eğer özgür değilse, yediği yemek de, aldığı nefes de haramdır. Çünkü; kölece nefes alınamaz; her Kürt insanı bunu çok iyi bilir. Parti yapımız bunu çok daha iyi bilir. Eğer aldığınız nefes size ait değilse, hepsi size yabancılaştırılmış kokular ve renklerle bezenmişse o haramdır. İnsan olan onunla özgür yaşayamaz. İşte PKK bu yabancılaşmayı, bu köleliği reddetti. Yani özgür insan olmak, kendisine ait olanla yaşamak, kendisi olmak, xwebûn olmak; bu özgürlük için en temel kıstaslardan birisidir. Dolayısıyla PKK bunu yarattı ve aynı zamanda açlık grevi de, dağ direnişi de, Rojava direnişi de, siyasi alan direnişi de; her tarafta, içeride, dışarıda, nerede olursa olsun, gencinden yaşlısına bir özgürlük direnişidir. Bir final dönemini ifade ediyor.

Yani ya Kürtler bu sömürgeci, soykırımcı rejimin iradesini kırıp özgür, eşit bir yaşamın, demokratik ve özgür toplum yaşamının sahibi olacaklar ya da yüz yıldır uygulanan parçalayıcı, inkar eden, hakaret eden, soysuzlaşmayı ve onursuzluğu dayatan rejimin yeniden kendisini ikame ettiği, egemen kıldığı bir dönem, bir gelecekle karşı karşıya kalacaklar. Dolayısıyla böylesi bir kavşakta her alanda muazzam bir PKK, Önderlik direnişi var; Önder Apo'nun yarattığı o ruhun direnişi var. Rojava'dan Başûr'a, Başûr'dan Rojhilat'a Bakur'a kadar bu böyledir. Yani bu kıyamet anında, bizim eylemimizde, Leyla Güven arkadaşın başlattığı ve zindanların katıldığı, Avrupa'da değişik merkezlerde giderek yaygınlaşarak süren eylemlerde, her cephede Kürt'ün isyanı, gür sesi şunu söylüyor: Ya özgür yaşayacağım ya da özgür olmayan bir yaşamı kendime de size de haram edeceğim. Bu doğru bir karardır. Belki değerini şimdiye kadar yeterince bilemedik ama PKK'nin hepimize tattırdığı özgür insan olmanın, kendine ait olmanın tadını öyle basite almamak gerekiyor. Özgür yaşamın tadını alan diğer yaşamı artık kabul edemez. Bu tadı aldıktan sonra size dayatılabilecek hiç bir köleci yaşamı, onursuz yaşamı kendi içinize sindiremezsiniz. Leyla Arkadaş'ta ortaya çıkan budur, 14 Temmuz direnişinde, Mazlum'da, Sakîne'de, Zîlan'da, Bêrîtan'da ortaya çıkan tavır budur. Hepsinin öz karakteri budur, hepsi gıdasını buradan alıyor. Yani Önder Apo'nun kendi şahsında yaratarak Hareket haline getirip PKKlileştirdiği, giderek bir halk hareketine dönüştürdüğü, bu ortak tattır aslında. Yani Önder Apo'nun büyük sevgili olması, aşk merkezi olması, hepimizin aşk duyduğumuz özelliği buradan geliyor. Çünkü bizi, bizden çalınan, bize kaybettirilen tüm değerlerle buluşturdu. Bu eylem de bunun bir parçası olarak değerlendirilmeli. Biz artık bu final yılında bize dayatılan onursuzlaşmayı, inkarı, teslimiyeti, kölece yaşamı reddetme ama sadece reddetme değil, bunu kırma, yenilgiye uğratma ve bu finali halkımızın özgürlük arayışı lehine, onun zaferine dönüştürme kararlılığındayız. Bu eylem bunu ifade ediyor.

İmralı işkence sistemini 20 yıl boyunca nasıl kabul ettik?

En başta tecridi kırmayı hedefliyoruz ama aynı zamanda Önder Öcalan'ın özgürlüğünü de istiyoruz. Çünkü tüm bu gelişmelere açılan kapı Önder Öcalan'dan geçiyor. Yani tüm bu yeşeren umutların yaratıcı, geliştirici önderidir. Zafer ruhunu ortaya çıkaran, zafer yol ve yöntemlerinin başarısını garantileyen Önderliktir. Şimdi İmralı'ya bir tecrit dayatılıyor ve esas olarak saldırı buradan, İmralı'dan başladı. En büyük saldırı İmralı'yadır ve en büyük direniş de İmralı'da yaşanıyor. Dolayısıyla İmralı direnişi dışarıdaki eylemlerle; gerilladan tutun Rojava'ya, Bakur'dan Rojhilata, Avrupa'dan açlık grevine, tüm bunlarla buluştuğunda ve bu direniş tecrit duvarlarını yıktığında faşizm yıkılacaktır. Faşizm yıkıldığında Önder Öcalan elbette yeşerttiği tüm umutların öncü Önderliği olarak çok daha büyük kazanmanın yolunu aralayacaktır. Bu kadar iç içe geçmiştir; tecrit kırıldığında faşizm ayakta kalamaz. Zaten eylemimizin sloganı da bunu ifade ediyor. Slogana bile bakılsa işin özü anlaşılır: Tecridi kırmak, faşizmi yıkmak anlamına gelir, faşizm yıkıldığında da Özgür Kürdistan'ın kapısını açarsınız.

●●●

> **Şimdi İmralı'ya bir tecrit dayatılıyor ve esas olarak saldırı buradan, İmralı'dan başladı. En büyük saldırı İmralı'yadır ve en büyük direniş de İmralı'da yaşanıyor. Dolayısıyla İmralı direnişi dışarıdaki eylemlerle; gerilladan tutun Rojava'ya, Bakur'dan Rojhilata, Avrupa'dan açlık grevine, tüm bunlarla buluştuğunda ve bu direniş tecrit duvarlarını yıktığında faşizm yıkılacaktır.**

●●●

●●●

> **Düşmanın 20 yıldır üzerinden hesap yaptığı zayıflıklarımız var. Düşman, 'işte ben bunları parça parça alıştırırım, bunlara parça parça kanıksatırım' politikası yürüttü. Kanıksamak zaten unutmaktır. Unutmak da ihanettir. Rêber Apo'yu İmralı'da yaşayabilir kabul etmek, onu bir parça kanıksamak aslında tamı tamına ihanettir. Rêber Apo'yu unutmak da Kürdistanı unutmaktır, tüm şehitleri unutmaktır.**

●●●

Serxwebûn: Önderliğin İmralı'daki esareti 21. yılına girdi. Bunu açlık grevindeki tüm arkadaşlar bir 'utanç' durumu olarak tespit ederek, yetersiz yoldaşlığın özeleştirisini vermektedirler. 20 yıldır Önderliğin durumuna alıştırılmak istendiğimiz, komplocuların bir hedefinin de bu olduğu biliniyor. Biz Parti militanları gerçekten bu duruma alıştık mı? Alışmanın utancı karşısında ne yapmak gerekiyor?

M. Sarıkaya: Rêber Apo'ya dayatılan komplo, İmralı işkence sistemi ilk günden itibaren de Önder Öcalan tarafından en kapsamlı şekilde değerlendirildi. Yani yetmez yoldaşlık vurgusu bizim gerçekliğimizin açığa çıkarılması ve deşifre edilmesini ifade ediyor. Bu genelde de, askeri sanatta da ifade edilen bir şeydir. Siz eğer bir darbe yemişseniz bunu size darbe vuranda aradığınızda çözümü bulamazsınız. Bu yöntem özellikle Önder Öcalan şahsında kesinlikle böyledir. Eksikliği de, çözümü de hep kendinde ve bu harekette aradı, çıkışı da orada aradı. Dolayısıyla mücadele tarihimiz açısından, halkımızın en büyük umut merkezi Önder Öcalan'ın bir komplo ile Türkiye'ye teslim edilmesi en büyük darbe olmuştur. Bunun sebeplerini de elbette Önder Öcalan bizde arayacaktı, bizde sorgulayacaktı. Yöntemi ve tarzı budur, çıkış yolu da buradan mümkündür. Yetmez yoldaşlık ve sahte dostlukta bunu sorguladı. Bu aslında PKK militanları olarak ilk defa komplo sürecinde karşılaştığımız bir yöntem ve değerlendirme biçimi değildi. Neredeyse 1985'lerden başlayarak Önder Öcalan, Kürt kişiliği üzerinde muazzam sorgulamalar ve daha da önemlisi PKK militanlığı noktasında çok derin arayışlar ve çözümlemeler geliştirdi. Buradan bakıldığında bizim bugün yaşadığımız tablo da o sorgulamalar içerisinde aranabilir.

Elbette biz militanlarda Önder Öcalan'dan muazzam bir etkilenme var, bir bağlılık da var. Onun yarattığı ruhun etkileri var. Bu ruh bizleri direngen kılıyor. Ama kendisi için olamama, kendisi için bir yaşam alanını yaratamama, belki genel anlamda belli şeyler bilme ama bunu ruhunda, duygusunda yeterince hissedememe temel bir sorun olarak hep karşımıza çıkıyor. Düşman da en çok buraya umut bağladı. Dikkat edilirse bir türlü kopmadığımız şeyleri bize karşı kullandı. Aslında bize yeni şeyler vaadetmedi. Bizden çaldığı değerleri bize karşı kullandı.

Sömürgeci sistemin karakteri böyledir; insanların temel ihtiyaçlarını insanlara karşı kullanıyor. Önce tekeline alıyor, gasp ediyor, üzerine muazzam bir güç, iktidar inşa ediyor ve sonra da bireyi ona ulaşmaya koşturuyor. İnsan oraya koşmaya başladığında ihtiyaçlarının kölesi haline geliyor. Böyle olunca da insanın çok doğal insani ihtiyaçları ayaklarına takılan prangalara dönüşüyor, köleleştiriyor. Bu yöntem de en çok Kürt halkı üzerinde uygulandı. Bu açından Rêber Apo hep bunun üzerinde durdu, paramparça olmuş Kürt kişiliğini çözümledi, önüne özgür yaşam seçeneğini koydu. Elbette bizler de bu gerçekliği Rêber Apo ve PKK sayesinde hissettik. Her militanın, her sempatizanın, yurtseverin PKK'ye gelişinin altında bu duygunun açığa çıkarılması vardır. Ama bunun derinliğini hissetme, bunu yaşama yani düşmanın bize yaşattıklarını, bizden aldıklarını, bize reva gördüklerini büyük bir utanç, büyük bir acı, büyük bir trajedi olarak ruhumuza kadar hissetmek, oradan kendimizi ayaklandırmak... Sanırım bizim yeterince başaramadığımız bu oldu.

Önder Öcalan neredeyse bölge bölge, köy köy Kürt tipolojisi, Kürt kişiliğini sorguladı, çözümledi. Ama bizim geldiğimiz nokta neredeyse hala utanç. Utanç dediğimiz nokta biraz da buradan besleniyor. Yani bu Partinin bir insanı olarak kendime soruyorum: Gerçekten de İmralı işkence sistemini 20 yıl nasıl kabul ettik? Nasıl komployu bu kadar kabullenebildik?

Buna karşı muazzam bir başkaldırı ve tepki de oldu. 'Güneşimizi Karartamazsınız' eylemleri ve kahramanlığı her tarafa yayıldı. Gerilladan zindana, zindandan sokaklara, metropolden Kürdistan'ın dört bir tarafına, Avrupa'ya kadar insanlar cayır cayır kendilerini yaktılar. Muazzam bir başkaldırı ortaya çıktı. Ama diğer taraftan düşmanın 20 yıldır üzerinde hesap yaptığı zayıflıklarımız var. Düşman, 'İşte ben bunları parça parça alıştırırım, bunlara parça parça kanıksatırım' politikası yürüttü. Kanıksamak zaten unutmaktır. Unutmak da ihanettir. Rêber Apo'yu İmralı'da yaşayabilir kabul etmek, onu bir parça kanıksamak, aslında tamı tamına ihanettir. Rêber Apo'yu unutmak da Kürdistan'ı unutmaktır, tüm şehitleri unutmaktır. Çünkü; bunların hepsinin hem keşfedicisi hem yeniden yeşerticisi, yaşayan ve yaşatanı, umutlu kılanı ve geleceğe taşıma heyecanı ve coşkusu yaratanı Rêber Apo'dur. Sıradan bir insandan ya da tanrısal bir güçten bahsetmiyoruz. Bir kördüğüm haline gelmiş Kürt gerçekliği içerisinde Kürt sorununu kendisine dert edinmiş, Kürt'e, insana ait olan değerleri kendinde yeşertmeyi başarmış, bunu Kürdistanileştirmiş, Ortadoğulaştırmış ve evrenselleştirmiş insandan bahsediyoruz. Dolayısıyla bunu unutmak herhangi bir şeyi unutmak anlamına gelmiyor. Bizi biz yapan tüm değerlerin unutulmasının bir anlamda kanıksanması ve onlara sırt dönülmesi anlamına gelir. Yani ona bir parça sırtını dönen artık kendisi olamaz. Artık düşmanın üzerinde çok rahat bir şekilde politika yürüttüğü varlıklar -daha doğrusu yokluklar- haline gelir.

Rêber Apo'ya sevgimiz mi az?

Parti militanlarının üzerinde yoğunlaşması gereken bir diğer konu da yetersiz yoldaş olmanın sebepleridir. Yani biz nasıl yetmez yoldaş oluyoruz? Rêber Apo'ya sevgimiz mi az? Kaba anlamıyla yok mu? Hayır var. Bağlılık mı duymuyoruz? Hayır, çok büyük bağlılık duyduğumuzu düşünüyoruz. Peki bu durumlara yol açan nedir? Tek bir nedene bağlanamayabilir, birçok neden vardır. Biz yeterince ya da tam olarak kendimizi, bize vurulan darbeler karşısında sorgulamıyoruz. Modernitenin, bu dünyanın başına bela haline gelmiş olan kültürü, onun yaşam tarzı ve alışkanlıkları, hatta dili ve yönelimlerine karşı radikal bir duruş sergileyemiyoruz, tam kopuş sağlayamıyoruz. Böyle olunca bir anlamda karşı tarafın bizim üzerimize bir takım operasyonlar yapmasına zemin sunuyoruz. Kişinin içinde zaten var. Bir kültür, bir alışkanlık, bir eğilim olarak var. Ve eğer bu kişilik özellikleri iyi çözümlenmezse düşmanın bu yönelimleri boşa çıkarılamaz. Sonuç ne olur? Önder Öcalan'ı unutma başlar, tüm mücadele değer ve birikimlerine ters düşülür. Dolayısıyla özgürlük arayışının hakkı verilmemiş olur. Böylece 20 yıl boyunca devam eden İmralı işkence sisteminin, İmralı cehennem sisteminin ayakta kalmasına yol açılmış olur.

Bu utanç duygusu, bu eylem sürecinde keşfettiğimiz bir duygu değil. Ama denilebilir ki; bu eylem sürecinde bunu daha derin hissettik. Çünkü özellikle, bu tür eylemlerin böyle yoğunlaştırıcı etkisi var. Bu eylem sürecinde insan kendinden yola çıktığında, kendi arayışımıza baktığımızda; bizim bu halkın, bu önderliğin karşısına, şehitlerin karşısına rahat, huzurlu çıkamama durumumuz var. İmralı işkence sisteminin devamı, 21. yılına girmesi, bunu ifade ediyor. Yani tamamen bize dayatılan, 20

yıldır da sürdürülen bu sistemi bugüne kadar aşamamak karşısında insan bir mahcubiyet duyuyor, aynı zamanda utanç duyuyor. Bu aynı zamanda hakarettir. Yani milyonların önderinin, milyonların özgürlük umudunun; bu kadar bağlılık, bu kadar sevgi merkezi bir insanın, İmralı gibi bir işkence sisteminde 20 yıl tutulmasını engelleyemeyeceğiz ve yaşamımız bu olmamış gibi devam edecek! Hatta öyle olacak ki son üç dört yıldır, neredeyse hiç haber alınamaz duruma gelecek! Bu utanma gerekçesidir tabii ki.

Elbette bu hareketin militanları, bunu hisseden kahraman gerillamız oldu; düşmanda patlattılar kendilerini, muazzam bir direniş ruhu ortaya koydular, bunlar elbette görmezden gelinemez. Ama aynı zamanda Bakur gerçekliğinde, Avrupa gerçekliğinde, dünyaya savrulan Kürtler gerçekliğinde bunun istenilen düzeyde hissedilmediği, istenilen düzeyde üzerinde durulmadığı ortaya çıkıyor. Bu parti militanları açısından da böyledir. Biz neden hala gerçekten de Apocu militanların o fırtınalı, o kesin zafer yürüyüşünü geliştiren pratiğini sergileyemiyoruz? Ya da neden bunun tarzını, temposunu, üslubunu geliştiremiyoruz? Hatta Önder Öcalan'ın yaratmış olduğu ölçü ile kendi ölçümüzü kıyasladığımızda neden arada bu kadar büyük bir mesafe var? Neden Önder Öcalan'ın ölçüleri değil de kendi ölçülerimizle bu devrimde yürümekte ısrar ediyoruz? Burada öyle bir sonuç ortaya çıkmıyor mu? Bu muazzam ölçüleri, değerleri yaratmış olan Önder Öcalan'ın İmralı'ya hapsedilmesi ve bu durumun bu kadar uzun sürdürülebilmesinin nedeni bizim kendi ölçülerimizde ısrar etmemiz değil midir?

Biz Önder Öcalan'ın ve PKK'nin koyduğu ölçüler ile kendi ölçülerimiz arasında, büyük oranda kendi ölçülerinde ısrarı yaşayan bir konumda seyrediyoruz. Dolayısıyla bu, Önder Öcalan'dan kopuşa yol açıyor. Önder Öcalan en son söyledi, "Siz beni sevmiyorsunuz" dedi ve tanımladı; "Beni sevmek, benim amaçlarıma katılmaktır. Benim tarzımda, tempomda olmaktır. Beni sevmek budur. Çünkü ben bir idealim, bir amacım, bir özgürlük arayışçısıyım, hakikat avcısıyım. Aynı zamanda özgürlüksüz bir yaşamı asla kabul etmeyen bir önderim, bir insanım" dedi. "Siz de buna katılıyorsunuz. O zaman bu ölçülerde yürüdüğünüzde ancak, özgürlüğe gidebilirsiniz, insanca yaşayabilirsiniz." Bizim de bu noktada sorgulamayı derinleştirmemiz gerekiyor. Mücadeleye katılıp geliyoruz ama hala kendi ölçülerimiz ve düzeyimiz ile yürüdüğümüz için, Önder Öcalan ile aramızdaki mesafe açılıyor. Kendisi, "Aramızda makas açılıyor" dedi. Hatta bir yerde de şunları söyledi, "Yoldaşlar, sizin katıldığınız Önderlik ile benim temsil ettiğim önderlik ayrı şeylerdir."

Bu durum, neden İmralı cehennemini ve işkence sistemini 20 yıldır yaşadığımızı tanımlıyor.

Serxwebûn: Eyleminiz Leyla Güven'in eylemi ardından başladı ve zindanlar başta olmak üzere toplumsal bir sahiplenişe dönüştü. Bu toplumsal sahipleniş yeterli midir?

M. Sarıkaya: Evet, bu eylem Leyla Arkadaş'ın öncülüğünde başladı, zindanlara yayıldı, Avrupa'dan katılım oldu. Leyla Arkadaş eylemin öncüsü olarak eylemini dördüncü ayında sürdürüyor. Hewlêr'de Nasır Yağız Arkadaş'ın eylemi üç ayı geride bıraktı. Yine Strasbourg, Galler ve değişik Avrupa merkezlerinde de katılımlarla devam eden eylemler var. Bu eylem bazı şeyler başardı aslında. Hem eylemci grup açısından hem de Kürdistan'ın tamamında kendi esas gündemimize dönmeye yol açtı. Nedir esas gündem? Önderliktir. Bu önemli bir başarıdır. Ben eminim; basından kadro yapısına, savaşçı yapısına, yurtsever yapıya, siyasi alana, Kürdistan'a, bu eylem Önderlik gündemini en azından getirip herkesin evine soktu, herkesin görmesini sağladı. Düşmanın psikolojik savaş yöntemleri ile, sürekli değişik, tali gündemlerle, belki bir biçimi ile bizimle bağlantılı ama bizi asıl gündemimizden uzaklaştıran birçok farklı gündemle meşgul etme durumları yaşandı. Ve bir parça, biz de dahil -kendimi de dahil ediyorum- buna geldik. İşte bu eylemin bu açıdan bir önemi açığa çıktı. Ancak denebilir ki bu konuda eylemimiz başardı. Şimdi Önder karşılıyor. Leyla Güven Yoldaş'ın ve bu eyleme katılan, başta zindanlar olmak üzere, tüm arkadaşların doğruyu yaptığını, yapılması gerekenin bu olduğunu kabul ediyor. Ama bunun istendiği ölçüde toplumsal reflekse ve mobilize edici bir kuvvete dönüştüğünü henüz söyleyemeyiz. Yani şimdilik başardıklarını sıralarsak; kendi gündemimize döndük, Önder Öcalan'layız, onun gündemindeyiz, en azından onu tartışıyoruz.

Tecridi kıracak olan, halkın harekete geçmesidir. Faşizmi yenilgiye uğratacak olan da odur. Yani tecridi aşmak, faşizmi yıkmak ve Özgür Kürdistan'a ulaşmak; halkımızın, tüm Kürdistan halkının, dostlarının, sosyalistlerin, devrimcilerin, demokratların, gerçekten faşizmden ra-

hatsız olanların buna tepki koymasıyla mümkün olacaktır. Halkımızın bu konuda bir sorunu yok, bir isyan hali var. Boyun eğmiş değil elbette. Ama dediğimiz gibi, henüz düşmanı İmralı kapılarını açmaya zorlayabilecek bir direniş atmosferi, havası ve pratiğini yaratabilmiş değiliz.

Serxwebûn: konuda yaşadığımız yetersizlikleri nasıl ele almak gerekir? [sic — see note]

Öcalan'dır temel gündemimiz. Artık Önderlik gündemi ile tartışmalarımızı yürütüyoruz. Bu eylemde Önderlik ile olma, onu günün 24 saatinde düşünebilme sürecini başlattık. Herkeste, 'Bir şey yapmak gerekiyor, artık öyle olmaz, İmralı cehennemi ile yaşayamayız' sorgulamasını da başlattı.

Sahiplenme, istenen düzeyde ortaya çıktı mı? Hayır. Ama bu kısmı başarıldı. Ne yapmak gerekiyor? İmralı tecrit sistemini öncelikle kırmak gerekiyor. Bununla Kürtler yaşayamaz, bununla Kürtlerin dostları, devrimci demokratik güçler yaşayamaz. Önder Öcalan herhangi bir insan değildir. Önder Öcalan şahsında tecrit bir halka, bir ulusa, tüm Türkiye toplumuna ve özgür insanlığa dayatılmış bir tecrittir. Buradan kapı aralanmazsa ne faşizmin kapısı yıkılabilir ne de özgür bir toplum yaratılabilir. Bu eylem bunu herkese hissettiriyor. Birçok çevreden gelen insanlar var, herkesin gündemine giriyor. Aynı zamanda bu eylem uluslararası kamuoyu açısından da bir gündem yarattı denebilir. İnsanlar tecridin, uluslararası hukukun çiğnenmesi, hatta Türk ulusal hukukunun bile çiğnenmesi anlamına gelen tamamen korsanca, tamamen eşkıyaca bir uygulama olduğunu görüyor. İşte bu, kamuoyunun gündemine sokulduğu için artık neden bu uygulama, nedir bu dedirtiyor. Hatta uluslararası kurumlar, TC'nin bu tecridi uygulamasının arkasındaki esas güçler bile bunu açıktan savunamaz duruma gelmişlerdir, savunamıyorlar. Bu açıdan da zorlayıcı bir rol oynuyor.

Halkımızda belli bir duyarlılık var, insan bunu hissediyor. Her Kürt'ün gönlünde eylemimizin amaçları var; bunu kendi amacı belliyor. Ve kendi içinde bize hak veriyor. Bu eylemi yürüten öncü olarak Leyla Güven'in duruşunu muazzam bir şekilde sevgi ve saygı ile

Bu konuda kendimize bakmak gerekiyor. Bunu halktan beklemek yerine, neden böylesine bir pratiğin gelişmediği sorgulamasını da kendimize yöneltmek zorundayız. Özellikle Avrupa açısından baktığımızda; Kürdistan ve Avrupa'da Leyla Arkadaş'ın eylemi, en son Uğur Şakar Arkadaş'ın İmralı tecridine karşı kendini yakma eylemi gibi zafer çizgisinde yürüyen yoldaşların eylemi varken, neden gereken etkiyi yaratmıyor?

Bu halkın öncüleri bu sorgulamayı kendilerinden başlatmak zorundadır. Tempo ne, tarz ne, duruş ne, ne kadar hissediyor, ne kadar bu eylemin yaratmış oluğu atmosferi kendi iç dünyasında yaşıyor? Önder Öcalan ile arasında açılan mesafeyi kapatma arayışı ve mücadelesi, isyanı ve kavgası var mı? Günün kaç dakikası, kaç saatinde bunun yoğunlaşmasını yaşıyor? Yoksa günlük bir hengame içerisinde kendi ölçülerinde mi hala seyrediyor? Biraz buradan sorgulamak gerekiyor. Hem Bakur açısından hem Avrupa açısından, özelikle siyasi alan -ki Bakur'un temel alanı konumunda- ne yaşıyor, nasıl duruyor? Buradaki militan duruşun seyri nasıldır? Bazıları halkı sorguluyor; halk çıkmıyor, niye çıkmıyor diye!.. Halkı sorgulamak yerine yapmamız gereken kendimizi sorgulamaktır. Parti militanları ve halkın öncüleri kendisini sorgulamalı. Bu süreçteki bu eylemin temel çağrılarından birisi de bu olmalı.

Serxwebûn: Özellikle kadroların böyle bir eylemlilik sürecine dönük yaklaşımı-katılımı nasıl olmalı? Bu konuda yaşadığımız yetersizlikleri nasıl ele almak gerekir?

Önderlik üzerindeki tecrit kırılıncaya kadar eylemin devam edeceği yönündeki kararlılık, dünyanın dört bir yanındaki eylemcilerin ortak tavrı ve duruşu. Aynı kararlılık düzeyinin dışarıda, özellikle de örgütlü yapı içerisinde nasıl olması, nasıl yaşanması ve hissedilmesi gerekiyor?

M. Sarıkaya: Bu Hareketin yarattığı gelenekten bahsettik. Çözümü dışarıda aramak, hatta artık gelinen aşamada Önder Öcalan'dan ve PKK'den beklemek de yanlış. Söylenmesi gereken sözler söylendi, çok da söylendi. Bu işin kaybetme ve başarma noktası da esas olarak bu işin öncülerinde düğümleniyor. Öncü, kadrodur. Böyle bir eylem süreci yaşıyoruz. Kuşkusuz belli sorgulamalara yol açıyor. Ama yeterli mi? Değil. Daha çok duygusal yönler öne çıkıyor. Mesela biz, köklü olarak kendimize dönmek, sorgulamak zorundayız. Önderlik neyi yaratmadı, neyi vermedi, neyi izah etmedi, neyi aydınlatmadı? Sadece bunlarla kalmadı. Neyin bizzat taktik önderliğini sunmadı? Zaferin ve başarının tarzını mı açığa çıkarmadı? Fazlasıyla çıkardı. Bunun pratik uygulama gücüne dönüştürme araçlarını, imkanlarını mı yaratmadı? Fazlasıyla yarattı. Bunun akıl gücü mü; muazzam, ideolojik, felsefik güç mü; muazzam. Hatta Kürtler olarak bunun onuru ve gururunu da yaşıyoruz. Tüm dünya insanlığına nefes aldırabilecek ideolojik, felsefik, paradigmasal çıkışı da Önderlik yaptı. Böyle bir Önderliğin yaratmış olduğu hareketin merkezinde yer alan insanlarız. Bunun öncülüğüne soyunan insanlarız. Dolayısıyla buradan bakıldığı zaman, Hareketimizin, Partimizin ve Önderliğimizin bize sunmadığı, vermediği bir şey kalmadı. Eğer pratik buna denk değilse, bunun temsili, bunun yaşama geçirilmesi istenen düzeyde değilse elbette burada dönüp kendimizi sorgulamak zorundayız. Bu açıdan eylem mutlaka belli bir sorgulama yaratmıştır. Ama hala istenen düzeyde olmadığını düşünüyorum.

Mevcut yürüyüşümüzle özgürlük hayalleri, umutları gerçekleşmez

Biz Önder Öcalan ölçülerini, onun tarzını, temposunu, yaşam biçimini, yaşam arayışçılığını hep kendi sınırlarımıza hapsetmeye çalışmaya alıştık. Yani PKK'ye katılmak sanki her şeymiş gibi ele alındı ya da bir iki pratik iş yapmak yeterli görüldü. Oysa bu Hareketin Önderi ve öncüleri, bu Hareketin şehitleri hiç bir zaman böyle bir yaklaşımla, böyle pratik bir ifadeyle karşımıza çıkmadılar. Hiç bir zaman bir iki pratik işle kendilerini tatmin ederek, başardık, kazandık, demediler. Önder Öcalan neredeyse 46 yıldır nefes nefese kesintisiz bir yürüyüşün sahibi ve hiç bir zaman, ben kendime yettim ve yeterli bir şey yaptım, demedi. Ama bizim buna karşı pratik duruşumuz; birkaç pratik yapmak, belli bir ölçü tutturmak sanki her şeymiş gibi, bunu Harekete karşı kullanma trazında bir durum ortaya çıkarıyor. Bu da gelişmeyi engelliyor, halkı zor durumda bırakıyor. Şunu söylemekte yarar var: Bunu kendimden de hareketle söylüyorum; bizler muazzam imkanlar içerisinde, muazzam sonuç alabilecek yol yöntem, akıl gücü, ifade gücümüz varken, kendimizi bunlardan mahrum tutuyoruz. Bu neden kaynaklanıyor? Ya işin ciddiyetinin yeterince farkına varmamaktan ya da geleceğe dair ütopyaların olmamasından kaynaklanıyor. Normalde bu Hareket ve Önderlik ne diyor; ben özgür bir ülke ve özgür bir toplumda yaşadığım zaman yaşayabilirim, diyor. Yani sadece kurtarılmış bir ülke, bir coğrafya değil, aynı zamanda o toprakların üzerinde özgür bir yaşam, dolayısıyla bunun modeli, sistemi, bunun örgütlendirilmesi olacak.

Dolayısıyla bu Harekete katılan da buna katılmış, bunu benimsemiş oluyor. Sadece kaba anlamıyla tüzükte, programda yazılanlar üzerinden katılmıyor. Bunu ruhta hissetmek, bunun hayal gücüne sahip olmak ve 'Böyle bir yaşam olmazsa ben yaşayamam' diyebilmek gerekiyor. Böyle olursa; bu, duyguları da ayaklandırır, ruhu da ayaklandırır, pratiği de ayaklandırır. Bu en azından yaşam tazına da bir biçim verir. Yaşam tarzı gerçekten de Apocu olur. Bunu aslında çok teorize etmeye gerek yok. Önder Apo'nun bir günlük yaşamına bakılsın; bu Hareketin öncüleri Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin bir günlük yaşamına bakılsın yeterlidir. Hiç bir şeyi kendileri için istemeden muazzam bir özgürlük arayışının kavgacısı olmak, günün 24 saati ayakta olmak! Gerektiğinde her şeyi adeta ayaklandırırcasına pratikleştirmek! Ve en ufak bir imkansızlıktan yakınmamak. Olmaz dememek. Siz Önder Öcalan'ın ortaya çıkarıp PKK militanlığının en temel kriteri ya da güzel yaşam özelliği haline getirdiği o özellikle yaşadığınızda 'olmaz'ın teorisine yer olmaz.

Şimdi sanki ufak tefek bir şeyler kurtarmak yetermiş gibi yaklaşımlar öne çıkıyor. Fakat ufak tefek şeyler yapmak bu halkı özgürleştirmiyor. Bu halk özgürleşmediğinde ben de özgür değilim. Halkımın özgür olmadığı yerde, toprağımın özgür olmadığı yerde ben özgürce yaşayabilir miyim? Önder Apo bizi uyandırdı, dedi ki; "Sömürge bir toplumsun, hiç bir şeyin yok, senin adın bile yok, senin köyünün, derenin, dağının adı bile yok. Sen yoksun. Bu aynı zamanda onursuzluktur. Sana onursuzluk dayatılıyor."

Şimdi anlaşıldı ki; bizim mevcut yürüyüşümüzle bu özgürlük hayalleri, umutları gerçekleşmez. Bu açık ve militan; bu yürüyüşü, bu tarzı, bu tempoyu kendinde geliştirmediği zaman özgürlük alanını geliştiremez. Özgürlük alanını geliştirmediği zaman öyle sürekli yerinde kalmaz, birileri gelir orayı köleleştirir. Yani öyle dengede yaşanamaz. Burası Ortadoğu'dur, Kürdistan'dır. Dengede yaşayamazsınız. Bazı boşluklar içerisinde bir süre özgürlüğümü yaşarım, özgür nefes alırım, diyemezsiniz. O zaman özgürlüğü geliştirip sonuca götürmek zorundasınız. Yani özgür halk, özgür ülke ve özgür toplum yaratmak zorundasın.

Şimdi anlaşılıyor ki; bu bizde çok derinlemesine, kapsamlı hesabı yapılan bir durum değil. Burada kadro yapısı

açısından duygusal bir yaklaşım var. Bizim ruh halimiz maalesef duygu dünyasından oluşuyor. Aşırı duygusallık politik olmayı öldürüyor. Öyle bir şey ki; insanı amaçlarından da koparabilir. Elbette ki, devrimci insanlar duygulu insanlardır. Duygusuz insanlar asla devrimci olamaz. Her şey olabilir ama devrimci olamaz. Duygusuz insan, her şey olabilir ama Apocu, PKK'li olamaz. Ama duygusallık da PKK'lileşmenin önündeki en temel engeldir. Önder Öcalan bunu çok kapsamlı çözümledi. Şimdi biz bunu daha iyi anlıyoruz. Bu tür anlar, Önder Öcalan'ı biraz daha anlamanın da imkanlarını sunuyor. Aşırı duygusallık bu eylemde Leyla Arkadaş'a, Nasır Arkadaş'a, Uğur Şakar Arkadaş'a, yine Avrupa'nın değişik merkezlerinde yürütülen açlık grevlerine duygusal yaklaşmak; hele yarın öbür gün şehadetler başladığında zindanlarda, dışarda, yine bunu duygusallık üzerinden ele aldığımızda, bizi sonuca götürmez.

Ne kadar özgür yaşam tutkun var?

Bu eylemimiz aynı zamanda bir kendine dönüş çağrısıdır. Biz eylemciler olarak da böyle ele alıyoruz. Elbette amacımız Önder Öcalan üzerindeki tecridi kırmak, faşizmi yıkmak, özgür Kürdistan'ın kapsını aralamaktır. Elbette bunu yaşamak istiyoruz. Bu hakkımızdır da. Ama ondan önce deyim yerindeyse kendimizi hizaya çekmeye çalışıyoruz. O zaman şöyle demek doğru olur: Bu eylemin ortaya çıkarmış olduğu, Önderlikten kopan, Önderliğin tarzından, temposunda ısrarından, inadından, hırsından, öfkesinden, sevgisinden, sevincinden kopan yönlerimizi yeniden gözden geçirmek ve toparlanmak istiyoruz. Böyle olursa Apocu tarz, militan tarz da ortaya çıkar. Militan tarz da sonuç alan tarzdır. Ne zaman Önder Öcalan'ın çizgisine girer, yürür, biraz yaklaşırsak işte o zaman muazzam kazanırız. Ne zaman kopar, uzak düşersek büyük kaybederiz. Bu kadro açısından böyledir. Şimdi Bakur gerçekliğinde yaşadığımız durum nedir? O toplumun baş tacı yaptığı, öncü, önder olarak kabul ettiği insanlar şimdi nerede, ne yapıyorlar? Bu ister HDP adına olsun ister DBP adına olsun ister şu bu adına olsun neredeler, ne yapıyorlar? Buradan bile baktığımızda mesele anlaşılır.

Ortaya çıkan tarzları nedir, dilleri nedir, ne anlatıyorlar? Yani gerçekten de bu halkın isyan çığlığının öncü siyasi aktörü olabiliyorlar mı, yoksa gerçekten de psikolojik savaşın yaratmış olduğu yenilgili ruh halinin ortaya çıkardığı, ne yapacağını bilmez biçare midirler? Bu bile bir ölçüdür. Neyi kurtarmaya çalışıyorlar şimdi? Bir çoğu kendi yaşamının peşinde koşmuş, kendi yaşamını kurtarmaya çalışıyor. Neyi kurtaracaksın? Ülken yoksa, dilin yoksa, varlığın yoksa neyi kurtarabilirsin? Bakur gerçekliği aslında bir turnusoldur. Buraya bakmak gerekiyor. Aynı zamanda biz kadro yoldaşlarımızın da buradan bakması gerekiyor. Önder Öcalan ısrarla, inatla halk örgütlülüğü, halk iradeleşmesi, halk sistemi diye bangır bangır bağırdı. Bakur'da bu sistemi geliştiremez miydik? Bunun alanını Önder Öcalan bize açmadı mı? Avrupa'da açmadı mı? Rojava'da açmadı mı? Hareket açmadı mı? Bu Hareketin bunun kavgasını gece gündüz verdiğini bilmeyen mi var? Peki bunu inşa etmeyen, geliştirmeyen kim? Birkaç pratik iş yaparak, Hareketin bazı pratik ihtiyaçlarını karşılayarak, kendisini onun üzerine ifade etmenin ötesine geçemeyen yaklaşımlar bunun sorumlusu değil midir? Yani kadro gerçekten de kendisini Önder Öcalan'ın paradigmasının, felsefesinin, sisteminin örgütlü öncü gücü haline ge-

●●●

Önderlik şimdiye kadar kendisi için bir şey istemedi. Bir gün canım ağrıyor, uykum geliyor demedi, bir gün yapamam, demedi. Bir gün tembellik yapayım, demedi. Onun üzerinde bir irade mi vardı, kendisini bir tarafa atsaydı kim ne diyebilirdi ama demedi. Bunu kendisi şöyle ifade etti, "Ben özgür yaşamın emrindeyim, o bana talimat veriyor" dedi. Şimdi bu kadro için bir ölçüdür, sen ne kadar özgür yaşamın emrindesin?

●●●

tirmiyor, örgütlemiyor. Demokratik komünal özgürlükçü yaşamı gürül gürül geliştiremiyor. Geliştirme imkanı mı yok? Kim bunu derse yanlış yapar. Elbette modernite tüm coğrafyaları etkilemiş, iş zorludur, bu anlaşılıyor. Ama bunun nedeni kendisini örgütlü kılmış eylemli kılmış Önder Öcalan'ın hakikati ile buluşmuş kadro düzeyini açığa çıkartmamaktır. Önder Öcalan, "Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır" dedi. Özgür yaşam, işin nirengi noktası, özü burasıdır. Özgür yaşam nasıl olacak? Özgür yaşam bu sistemi kurduğunda gelişecek. Şimdi eğer bu geliştirilemiyorsa herhalde dönüp kaderci bir şekilde, işte bu toplum böyle olmuş, şöyle olmuş, diyecek halimiz yok. O zaman dönüp kendimize bakmak zorundayız. Şimdi kendimize baktığımızda şu ortaya çıkıyor: Gerçekten de ne kadar özgür yaşam ilesin, ne kadar özgür yaşam tutkun var? Mesele biraz bu.

Uğur Şakar

Bugün teknik ve maddi gelişme ile birlikte insanın çeşitli ihtiyaçları daha ortaya çıkmış durumda. Bunlar da insana karşı silah olarak kullanılıyor. Sadece kullanmıyor insanı, o maddi gereksinimlerin kölesi haline getiriyor. Ona biraz yakayı kaptıran asla özgür insan olamaz. İşte Apocu militan kadronun farkı bu maddiyatçılığa karşı ortaya çıkıyor ve 'Bunun canı cehenneme' diyebiliyor. Bunun için Önder Öcalan, "Bir hırka bir lokma" dedi.

O maddi alanın kölesi olunduğu sürece hakikat arayışçısı olunamaz, hakikat yaşanamaz. Bu felsefe topraklarımızda var ama bunun çok daha evrensel, aynı zamanda yerellik bağı muazzam kurulmuş Önder Öcalan felsefesinde.

Dolayısıyla demokratik olmayan, komünal olmayan, paylaşımcı olmayan, bireyciliğinden vazgeçmemiş bir insan komünaliteyi, demokrasiyi geliştiremez. Ama şimdi böyle bir bela -böyle bir hastalık mı diyelim- yakamızı bırakmıyor. Bu durum mevcut kadro duruşundan kaynaklanıyor. Temel nedeni, Önderliğe doğru katılmamaktır. Bu durum birçok insanın ağırına da gidiyor, insan eziliyor da altında. Önder Öcalan 46 senedir nefes nefese mücadelesiyle muazzam değerler yarattı bu halk için ama kendisi için iğne ucu kadar tek bir şey istemedi bizden. Sayfalarca konuşması var, kayıtlar var; bu Önderlik şimdiye kadar kendisi için bir şey istemedi. Bir gün canım ağrıyor demedi, uykum geliyor demedi, bir gün yapamam, demedi. Bir gün tembellik yapayım, demedi. Onun üzerinde bir irade mi vardı, kendisini bir tarafa atsaydı kim ne diyebilirdi ama demedi. Bunu kendisi şöyle ifade etti, "Ben özgür yaşamın emrindeyim, o bana talimat veriyor" dedi. Şimdi bu kadro için bir ölçüdür, sen ne kadar özgür yaşamın emrindesin? Mesele bir örgütün emrinde olmak değil. Bu örgüt zaten özgür yaşam örgütüdür. Sen özgür yaşamın emrine girmedin mi -boşluk da yok bu hayatta- o zaman modernitenin, sömürgeciliğin, köleliğin emirleri geçerli olur. Tembel olursun, uyuşuk olursun, az yaparsın, azla yetinirsin, yaptığın azı çoğaltamadığın zaman azı temel ölçü olarak kabul edersin ve o ölçüyü de bu Hareketin, bu Önderliğin ölçülerine dayatırsın. Belki açıktan karşı koymazsın ama içten içe reddedersin ve yine kendi bildiğini okursun. Böyle olunca da örgüt gelişmiyor, örgüt büyümüyor, büyük fırsat ve imkanlar büyük devrime dönüşmüyor. Bu durum coğrafyamızda ve halkımızda devrim atmosferinin, devrim isteğinin, devrim beklentisinin olmadığından kaynaklanmıyor; bizim bizzat kendi devrimci duruşlarımızın net ve kesin olmamasından kaynaklanıyor. İnsanın en çok acı duyduğu şey; devrimimizin merkezi, halkımızın gürül gürül ayaklandığı, muazzam fırsatların doğduğu Bakur gerçekliği. Önder Öcalan 2013-2015 arasında bu alanda muazzam fırsatlar sundu. Alan da açtı. Sonuçta ne oldu, biraz liberal yaşam tarzı, biraz maddiyatçı, küçük şeylere tenezzül eden yaklaşımlar, küçük şeylerle kendisini tatmin eden yaklaşımlar öne çıktı. Yani işin özü, modernitenin küçük küçük ayartmaları. Bu, siyasi öncüde, kadroda ortaya çıktığında sonuç da böyle olur.

Önder Öcalan da bu sonuçlara yol açan durumları çok kapsamlı çözümledi. PKK'yi en çok bu konuda muazzam bir şekilde değiştirip dönüştürme enerjisi ve eylemi geliştirdi. İktidarcı yaklaşım, iktidarın bozuculuğu, yozlaştırıcılığı, yine basit maddi yaşam dürtü ve ihtiyaçlarının yol açtığı köleleşmeye götürücü yönler yeterince çözümlendi. Dolayısıyla mevcut durumda Bakur gerçekliğinde, Avrupa gerçekliğinde ortaya çıkan bu durum dikkate alındığında bu eylemin çağrı gücü eğer bu konuda bir düzeltmeye dönüştürülürse tecridi kıran bir düzey yaratılabilir.

Biz sistemimizi örgütleseydik İmralı'nın tecrit duvarları bu kadar yükselmezdi

Yarın, öbür gün bazılarımız şehit düşebilir. Sonuçta bu, böyle sonuçları olabilecek bir eylem. Şehadet belki bir eyleme de dönüşebilir, belki bir ayaklanmaya da dönüşebilir. Ama bu bile devrim olmayacaktır. Bizim devrimimizin özü; özgür toplum alanlarını örgütlemekten geçecek. İmralı'nın kapısını da bu kıracak ve Önder Öcalan'ın gücünü de bu geliştirecektir. Eğer onun paradigmasını, sistemini, örgütünü geliştiremezsek, elini zayıf bırakmış oluruz. Zaten İmralı'nın tecrit duvarlarının bu kadar yükselmesinin nedeni de bu konudaki eksikliğimizdir. İşte utanç dediğimiz şey de budur. Bizler gerçekten de sistemimizi sokak sokak, mahalle mahalle, kent kent, ova ova, köy köy güçlü örgütleseydik bunun önünde ne engel vardı? Kadro mu yoktu, güç mü yoktu, ilgi-sempati mi yoktu, araç mı yoktu, maddi imkan mı yoktu, savunması mı yoktu? Her şey vardı. Genç kadın ve erkeklerin muazzam direnişleri, gerillaların kahramanlığı, her şey vardı. Şimdi eğer o örgütü geliştirememişsek ne bu Hareketi sorumlu görebiliriz ne de Önderliği. Biz yapmadık. Yapmayınca da düşman o alanı doldurur, duvarları yükseltir, İmralı'da tecridi rahat rahat bize dayatır. Biz iki buçuk yıl Önder Öcalan'ın, hepimizin aşkla bağlı olduğu insanın sesini duymayabiliyoruz. Düşmandır, yapar bunu, gücünü bu zayıflıklarımızdan alıyor.

●●●

Arkadaşlarımız bu eyleme dar ve çok duygusal yaklaşarak, 'Aman aman bir an önce bir şeyler yapalım da bu eylem bitsin' şeklinde yaklaşıyor. Eylem bitebilir de bitmeyebilir de; mesele o değil. Önemli olan ne kurtaracak? Yani şimdi bu eylem yarın tecridi kırsa bile eğer biz toplumsal alanı, örgütlülüğü, Önder Öcalan'ın felsefesi temelinde iradeleşmiş halk gerçeğini açığa çıkaramazsak başka başka şeyler başımıza gelir.

●●●

O zaman şimdi bu eylemin en büyük çağrısı kadro açısından şöyle tanımlanabilir: Ne kadar örgütü büyütüyorsun, ne kadar halk demokrasisini, halk örgütlülüğünü, halk sistemini geliştiriyorsun, halkı ne kadar iradeleştiriyorsun? Toplum iradeleşmediği sürece birileri gelir köleliği dayatır ve niye kabul ettin diyemezsin ona. Niye sessiz kalıyorsun diyemezsin. Bilinçlenmiş, örgütlenmiş, iradeleşmiş halk, köleliği kabul etmez. Önder Öcalan temel güvenceyi burada gördüğü için bu paradigmayı geliştirdi zaten.

Arkadaşlarımız da bu eylemin sonuçlarını böyle okumak yerine, dar ve çok duygusal yaklaşarak, 'Aman aman bir an önce bir şeyler yapalım da bu eylem bitsin' şeklinde yaklaşıyor. Eylem bitebilir de bitmeyebilir de; mesele o değil. Önemli olan ne kurtaracak? Yani şimdi bu eylem yarın tecridi kırsa bile eğer biz toplumsal alanı, örgütlülüğü, Önder Öcalan'ın felsefesi temelinde iradeleşmiş halk gerçeğini açığa çıkaramazsak başka başka şeyler başımıza gelir. O zaman kadro gerçekliğimizde ifadeye kavuşması gereken, bu eylemin de çağrısı olarak değerlendirilecek şey şudur: Örgütlenmek, halk iradeleşmesini örgütleyip ortaya çıkarmak, onun halk eylemliliğini ortaya çıkarmak.

Her tarafta örgütlendirilmiş ve bu anlamda toplumsallaşmış bir halk. Böyle bir toplum ne yaptığını bilen, iradeleşmiş bir toplumdur. Ve böyle bir toplum ortaya çıkarıldığında da kimse Önder Öcalan'a tecridi dayatamaz. Kimse hala 21. yüzyılda bu kadar bedele rağmen, Kürtçe konuştuğu için insanlarımızı sokakta katledemez. Kürt olduğu için Karadeniz'de çadırda katledilmez. O zaman birileri gelip Kürtçe türkü söylendiği için halkın düğünlerini iptal edemez. Zafer işareti yaptığı için zindana atamaz. O zaman kimse cesetlerimizi çırılçıplak teşhir edemez. Bunlar böyle örgütlü bir toplumla mümkündür. Bu hem çok yakıcı bir görevdir, hem İmralı gerçekliğinin doğru algılanması anlamına geliyor. Tecridi kırmak da, yaşadığımız utancı aşmak da buradan geçiyor.

Eylemin bir çağrısı da bu olsun: Kirletmeyelim, muğlaklaştırmayalım!

Bunu yakalayacak kadro duruşu ve mevcut kadronun yaşadığı temel bazı sorunlara tekrar dikkat çekmek gerekiyor.

Kadroda hala kendi dünyası ile sınırlı kalma, kendi azı ile yetinme, komünalist, sosyalistçe yaşamı temel bir yaşam tercihi haline getirmeme sorunları yaşanıyor. Bu konuda ölçü Önder Öcalan'ın ölçüsüdür. PKK'nin ölçüleri nettir. Bu ölçülere katılmak gerekiyor. Buradan bakıldığında gerçekten de PKK ve Önder Öcalan ölçüleri çok geriye çekiliyor. Yani bazı kadrolar istediği gibi basit yaşam arayışçılığına yönelebiliyor. Hatta onu temel ölçü haline getirebiliyor. Bu açıdan kitlemize yaklaşımda, kitlemize örnek sunmada Apoculuğun, PKK'nin temel bir takım güzellikleri dejenere ediliyor. Halk PKK'lilerin yaşamına bakarak PKK'lilere bağlandı. Halk Önder Öcalan'ın, bu Hareketin öncü kadrolarının, şehitlerinin yaşamına bakarak muazzam bir bağlılık duydu. Baktı ki, bunlar kendisi için bir şey istemiyor, her şeylerini bu halkın geleceği ve özgürlüğü için ortaya koyan insanlardır; söylem ve yaşamlarındaki tutarlılığı, yaşamlarındaki mütevazılığı gördüğü için inandı. Şimdi bu konuda bir değişim var. Son olarak şunu söylemek istiyorum. Bazı yerlerde bakıyorsunuz

kadromuz halkın yaşadığı standartların üzerinde standartlarda yaşıyor. Giyimi ile, kuşamı ile, beğenileri, istekleri ile elit yaşıyor. Yani mevcut imkanları kendisi için istiyor. Haksızlık yapmayalım; büyük fedakarlıklar, kahramanlıklar da var. PKK'nin bir tarafı budur. PKK'nin esas var oluş gerekçesi bu fedakarlıklardır. Ama diğer tarafta da bozulan ölçüler temelinde bireyci bir yaşamı dayatma var. Böyle olunca halka örnek olamazsınız, halkın öncüsü olmazsınız. PKK'nin ölçülerini de muğlaklaştırmış olursunuz. Bunlar bizim militan gerçekliğimizde bilinmeyen, dile gelmeyen şeyler değil. PKK bunu tartışan, bunun kavgasını veren bir harekettir. PKK'nin şöyle bir güzelliği de vardır. Dupduru bir su gibidir. İçinde bir çöp, küçük bir toz bile olsa gözükür. Ama buna rağmen o dupduru suda dupduru bir damlacık olamıyorsan bari bulandırma! Çünkü; bu halkın başka bir şeyi kalmadı ki. Her şeyi bulandırıldı, kirletildi. Bu halkın PKK'nin dışında, PKK'nin sunduğu imkanlar dışında hiç bir şeyi yok. PKK biraz bu dupduruluğu temsil ediyor. Buna yürekten bağlanmış, inanan, hala ısrar ve inatla direnen militanlarıyla temsil ediliyor. Buna katılamıyorsan, yapamıyorsan bari bulandırma, derler. PKK bunu bizden istiyor. Hepimiz bazen kendi boyutumuzda bunu bulandırıyoruz. Kürt halkının en temiz kalan damarını, güzelliğini biraz kendi geriliklerimizle, modernitenin o etkilediği, bozduğu, çirkinleştirdiği özelliklerimizle muğlaklaştırabiliyoruz. O zaman bu eylemin bir çağrısı da bu olsun: Kirletmeyelim, muğlaklaştırmayalım!

İşte bu eylemin bir çağrısı da bu olabilir. Önder Öcalan ile buluştuğunda; biraz onun nefesi ile, duygusu ile inancıyla buluşmaya çaba sarf ettiğinde bu gelişiyor. O zaman bu halk zorlukları da aşar, isyan da eder, zafer de kazanır, zaferini demokratik özgür bir topluma da taşıyabilir. Özgür Önderlik ile yaşam buradan geçiyor.

Serxwebûn: 'Eylem güzelleştirir' sözü bugün açlık grevi eylemine devam eden yüzlerce arkadaşta somutluk buluyor. Bu aynı zamanda bir arınma eylemi. Önderlikle sözleşmemiz ve Önderliği 24 saat yaşamamız gereken böylesi kritik bir dönemde ruh ve duygu bütünlüğü, söz ve eylem bütünlüğüne ilişkin ne belirtebilirsiniz?

M. Sarıkaya: Sonuçta siz Önderlik şahsında bir ulusa, bir halka ve bir alternatif yaşam arayışına dayatılan tecrit ve tasfiye girişimine karşı bir eylem yapıyorsunuz. Bu ister istemez biraz daha derin hissetmeyi getiriyor. Her şeyi biraz anlamlandırma arayışına yol açıyor. Biraz da gerçeği aşarak hakikat sorgulamalarına dönüşüyor. Eminim tüm eylemci arkadaşlarda da bu var. Güzelliği de bu ortaya çıkarıyor. Aslında eylem aynı zamanda ateştir. İçine atlıyorsunuz. Ve o sizi siz olmaktan çıkaran birçok şeyi de size gösteriyor. Çünkü; onun yanışta sesi farklıdır. Pis koku çıkarıyor. Modernitenin, sömürgeciliğin, insani olmayan, insandan çalınmış ve insana karşı kullanılarak insana aynı zamanda benimsetilmiş olan tüm kirli paslı şeyler o ateşte yandığında pis koku çıkarıyor. Siz o pis kokuları fark ettikçe aslında insanın ne olduğunu, insanın kim olduğunu daha iyi anlıyorsunuz. Bu da PKK'dir zaten, Önder Öcalan'dır. Böylece onunla buluşmuş oluyorsunuz. Sanırım bu, coğrafyanın kendisiyle de biraz alakalı. Bu coğrafyanın yaşadığı tarihle de alakalı. Önder Öcalan aynı zamanda insanlıktan çalınmış tüm şeylerin azabını çekiyor. Onun hem vicdani hem ahlaki azabını da yaşıyor. Onu çok derin hissettiği için, sadece anlamak yetmiyor, hissetmek gerekiyor. Önder Apo muazzam bir his gücüdür. Tüm toplumsallıktan çalınmış olan sonra ona karşı bir silah olarak kullanılarak onu köleleştiren tüm o çirkin şeylerin muazzam acısını hisseden bir insandır. Hem fark eden, anlayan, aynı zamanda hisseden bir insandır. Dolayısıyla o büyük hissiyat ve anlam gücüyle de hakikat arayışında muazzam sonuç alan, netleştiren, arılaştıran ve temsile kavuşturan bir öndelik gerçeği oluyor. Bu açıdan da aslında insani özün temsilidir aynı zamanda Rêber Apo. İnsanlıktan çalınmış olan tüm şeylerin yeniden keşfi, açığa çıkarılması ve insana iadesidir, iade etme arayışıdır. Şimdi öyle olduğunda siz Önder Öcalan'a ne kadar yaklaşırsanız aslında o kadar insanlığınıza yaklaşıyorsunuz, kendinize yaklaşıyorsunuz. Siz ne kadar Önderliği düşünür, hisseder, anlamaya çalışır ve anlarsanız o kadar o kir pastan arınma şansını yakalıyorsunuz. O zaman da insan biraz güzelleşiyor. 'Güzelleştim, güzelleştik' iddiasında değilim. Ama en azından onun yolunu açıyor. İnsan biraz daha anlam verme düzeyi yakaladıkça Önder Öcalan'ın o açığa çıkardığı kimlikle, insanla buluşmaya yaklaşıyor. Yaklaştıkça da, bizim açımızdan sanırım şunu söyleyebilirim; insan kendisini biraz huzurlu hissediyor. Herkes bu eylemin zorluğu ile alakalı ama benim hissettiğim, gördüğüm, gözlemlediğim rahatlık ve huzur hissidir. Yani Önderlikle daha buluşmayı başarabildik iddiasında değilim, o çok abartılı olur ama onun yoluna girmek bile biraz insanı huzurlu kılıyor, nefesli kılıyor, rahatlatıyor. Bu şekilde bir parça kirden, pastan arınmış olmak da elbette bir parça güzelleştiriyor. Sanırım halkımız da, insanlar da bunu gördükleri için biraz ilgileri gelişiyor, biraz daha sahiplenmeye çalışıyorlar.

Bu mücadelenin yarattığı tüm değerlerin ve şehitlerin temsilcisi Önder Apo gerçekliği muazzam güzel bir insan yaratımıdır. Ama tabii bu da kendiliğinden olmuyor. Önder Öcalan bunu ilahi bir irade ile de yaratmadı. Keşke işi o kadar kolay olsaydı! Kolay olmadığını şimdi daha iyi anlıyoruz. 21. yüzyıldayız sonuçta. An an kendisiyle kavga ederek başardı. Kendisiyle muazzam kavga yürüttü, hala da öyledir. Durmuyor, beğenmiyor; kendisini beğenmiyor. Kendisinde bugün beğendiğini ertesi gün beğenmiyor. En son bize, "Bir şeyi mutlak doğru ve kesin görseniz bile onu flulaştırın ve bir daha sorgulayın. Beğenmeyin" dedi. Bunu söylerken bizzat kendisi yaşıyor bu durumu. Anı anına kendisini sorgulama ile kendini hep yeniden yaratıyor. Ve 46 yıldır da kendisi ile boğaz boğaza bir kavga yürütme düzeyiyle bu gelişmeler açığa çıkarılıyor. Hakikat arayışçılarının yüzünü döneceği kıble Önder Öcalandır. Esas güzellik orada ortaya çıkıyor. Bizim eylemle de çok bağlantısı yok aslında. Güzelleşme eyleminin arayışçısı, yönünü İmralı'ya dönsün, Önder Apo'ya dönsün. Bize değil yani. Biz onu temsil etmenin çok uzağındayız. Bir eylem yapıyoruz, ben bazen söylüyorum, Çok abartılacak bir yanı da yok, geç kalınmış. Biraz, bir parça bir şey yapmaya çalışıyoruz. Ama esas ölçü İmralı'dadır, Önder Öcalan'dadır.

Güzelleşmeyi yaratacak olan Önder Öcalan ile doğru temelde buluşmaktır

Ama bu tür eylemler belki küçük bir temsil, taşıyıcı rolü oynayabilir mi, bilemiyorum. Leyla Arkadaş'ta da gözlemliyoruz, Nasır Arkadaş'ta da gözlemliyoruz, buradaki arkadaşlarda da var; huzurun verdiği bir rahatlık gelişiyor. Bu da küçük bir şey değil tabii ki. Kendi gündemine, Önder Öcalan gündemine dönmek bile bir moral, heyecan ve güzelleşme yaratıyor. O zaman Önder Öcalan ile doğru temelde buluşmak esas güzelleşmenin anıdır, güzelleşmeyi yaratacak olan odur. Bir parça yüzünü oraya dönmek bile buna fırsat tanıyorsa, ana merkeze dönmek, ana kıbleye dönmek, ana temsile, ana güzelliğe, ana ışığa, Güneş'e dönmek oradan güzelleşme imkanı yakalamak çok daha büyük olur. Çağrımız odur. Tüm kadro yoldaşlara, tüm halkımıza, tüm ilgili, duyarlı herkes için hakikat budur. Bir insan kendisini muazzam güzelleştirebilir; bunun somut örneği de Önder Öcalan ve onun aşkını yakalayan ve onu biraz anlayan, onun yoluna giren şehitlerdir. Oraya bakabilen tüm kadın ve erkekler, yaşı ne olursa olsun bu fırsatı yakalamıştır aslında.

Eminim şimdi Önder Apo muazzam moralli ve coşkulu ama aynı zamanda da muazzam kavgalıdır. Önder Öcalan'ı biraz anlayan herkes de bunu hissediyordur. Günün 24 saati muazzam öfke de sevinç de coşku da kızgınlık da gümbür gümbürdür, akış halindedir. Kendisi ile, hepimizle, tüm bir sistemle, tüm bir sömürgecilik ve moderniteyle kavga halindedir. Ve bu çok kolay bir şey değildir. Ama güzelleşme de böyle gerçekleşir. Güzelleşmek isteyen buradan geçecek.

Çok ilginçtir; doğu felsefesinde Sadi Şirazi'de var. Hep böyle ateşe giden, ışığa giden böceklerle hakikat arayışını simgeliyor. Hakikate yaklaştıkça yanarsın. Terzi Hermes yönteminde de bir sürü sınavdan geçersiniz, hepsi nefsi ve fiziki sınavlardır. Şimdi İmralı gerçekliğinde, Önder Öcalan geçekliğinde bu kavgalar var. Öyle kendiliğinden gelişmiyor. Şimdi bizim kadro gerçekliğimizde, çalışan ve yurtsever gerçekliğimizde küçücük bir şey yaptık mı kendimizi dünyanın muzafferi sayıyoruz. Sanki bu Harekete çok büyük bir şey katmışız sanıyoruz. Yaptığı nedir, küçük şeyler aslında, kendisini bile kurtarmaya yetmiyor.

Ben burada şöyle bitirmek istiyorum. Hiç kendimizi yanıltmaya hakkımız yok, yaptıklarımızla kendimizi bile kurtaramıyoruz. Önder Öcalan ve bu Hareket bizi biraz kurtarıyor. Yani biz yaptığımız bir iki şeyde kendimizi çok büyük şeyler yaptık sanıyoruz; aslında o bizim karnımızı doyuracak bir şey bile değildir. Hala bu Hareket biraz doyuruyor. Çok yanlış anlaşılmasın, doyurmayı da yemek anlamında söylemiyorum; heyecan, onur, haysiyet, moral, kimlik, namus, şeref diyorsak Önderlik ve bu Hareket karşılıyor. Bizim yaptıklarımız bunun bir tanesine bile yetmez. Bu anlamda biraz kendini kandırma var. Sanki ufak bir iki şey yaptığımızda, bizim bu eylem de dahil, sanki çok büyük şey yapmışız gibi düşünüyoruz. Hayır, öyle değil. Bunu mütevazılık olsun diye söylemiyorum. Biraz yakıcı, acı ama gerçekliğimiz bu. Sonuçta bu Hareket ve Önderlik hala bizi ayakta tutuyor, hayatta tutuyor. Bırakın yabancının, Kürtler olarak birbirimizin gözüne rahat, utanmadan bakabiliyorsak buna borçluyuz.

Bizim bu konuda arkadaşlara çağrımız; kendimizi kandırmaya gerek yok. Başarabilir miyiz? Elbette başarabiliriz. Bu Hareket başarmanın yol ve yöntemini gösterdi ama başarmak için önce kendimizden başlamak zorundayız. Kendimizden başlayarak arkadaşlara seslenmemiz budur: Önder Öcalan zaten gerekenleri yaptı. İnsan önce kendisinden başlarsa ve Önder Öcalan'a yanaşırsa, onunla yaşarsa, Önder Öcalan'ın gündemine doğru girerse, Önder Öcalan'ı doğru gündemine taşırsa, Önder Öcalan'ın yaşama aşkını, heyecanını, coşkusunu, öfkesini, hırsını, reddini ve kabulünü doğru anlarsa, oradan da biraz kendi yaşamına onu taşırsa, güzelleşir, örgütleşir, eylemleşir ve hakikate bir parça yaklaşmış olur. Halkımızın da özellikle bu dönemde hakikat arayışçılarına ve hakikati yaşayanlara ihtiyacı var. Dolayısıyla son olarak şunu da söylemek istiyorum. Zor bir dönemden geçiyoruz. Kimsenin basite almaya hakkı yok. Yoldaşlarımızın başına ödüller konuyor, Önderliğimizin üzerinde mutlak bir tecrit var, komplo içerisinde komplolar örülüyor. Bu umut, bu heyecan, bu coşku ve bu fırsat başımıza yıkılmak isteniyor. Bunu yıkmak isteyenler de ellerindeki her şeyi kullanıyorlar. Bütün bu saldırılara karşı başarmanın da yolu öncü militanın duruşundan geçiyor. Yeter ki Önder Öcalan ölçülerine ulaşmanın gayreti, çabası, emeği ve isyanı içerisinde olalım. Başarırız. Bu hareket böyle bir hareket, sonuçta başaracak bir hareket, şöyle ya da böyle başaracaktır. Artık kimse Kürt halkının eski statü içerisinde yaşatılmasını dayatamaz, başaramaz.

Eylemci grup olarak da bizim çağrımız; çok duygusal, azla yetinen, bir iki küçük şey yaptığında onu büyük başarı gibi gören tutumlardan vazgeçelim!

Üzerinde durulması gereken diğer konu da daha önce belirttiğimiz, sistem inşasıdır. Önder Öcalan çizgisi ne kadar toplumsallaşır, ne örgütlenirse o kadar başarırız. Bu Hareket, bu Önderlik şimdiye kadar ne kazanmışsa örgüt ile kazanmıştır. Örgütsüz eylem gücü de olunamaz, eylem örgütsüz olmaz. Eylem düzeyinde şimdi zayıflık ortaya çıkıyorsa bu örgütlenme düzeyi ile bağlantılıdır. O zaman örgüt, örgüt, örgüt diyeceğiz. Ama Önder Öcalan tarzında örgüt. İktidarcı, rantçı, maddiyatçı, çıkarcı değil, halkçı, demokratik, halkı iradeleştiren bir örgüt. Bu kadronun temel dönem hatta çağ görevidir. Aynı zamanda evrensel bir görevdir de bu. Hem ulusaldır, yereldir hem de evrensel bir görevdir.

Bu vesile ile bir kez daha arkadaşların tümünü Önderliğe doğru katılmaya, onu doğru yaşamaya ve onun ölçülerinde sürece katılmaya çağırıyorum.

■■■

●●●

Zor bir dönemden geçiriyoruz. Kimsenin basite almaya hakkı yok. Yoldaşlarımızın başına ödüller konuyor, Önderliğimizin üzerinde mutlak bir tecrit var, komplo içerisinde komplolar örülüyor. Bu umut, bu heyecan, bu coşku ve bu fırsat başımıza yıkılmak isteniyor. Bunu yıkmak isteyenler de ellerindeki her şeyi kullanıyorlar. Bütün bu saldırılara karşı başarmanın da yolu, öncü militanın duruşundan geçiyor. Yeter ki Önder Öcalan ölçülerine ulaşmanın gayreti, çabası, emeği ve isyanı içerisinde olalım. Başarırız.

●●●

Tarihi kişilikler çizgi devrimciliğini tereddütsüz uygularlar

Evîndar Ararat

Viyan Arkadaş 2003'te, Ferhat-Botan şahsında örgüte dayatılan tasfiyeci, işbirlikçi, ihanetçi çizginin deşifre edilip boşa çıkarıldığı bir süreçte Önderlik çizgisini korumada en radikal ve net tutumu belirleyen duruşuyla herkese örnek olmuştur. Tarihi kişilikler böylesi karanlık, karmaşık ve belirsizliklerin olduğu ortamlarda militanlık sergileyen, özgürlük duruşunda ısrar eden ve çizgi devrimciliğini tereddütsüzce uygulayanlar olarak öne çıkarlar. Viyan Yoldaş da böyle bir kişilik, duruş ve mücadele tavrı ile tasfiyeciliğin tasfiye edilmesi ve Önderlik çizgisinin hakim kılınması mücadelesinin verildiği 2003-2005 yıllarında tam bir devrimci militan duruş ile PKK Yeniden İnşa Komitesi üyeliği gibi ağır bir sorumluluğu üstlenmiştir. Tasfiyeciliğin Parti çizgisini muğlaklaştırma, özgür yaşam ilkelerimizi 'sosyal reform' adı altında yozlaştırma, PKK'nin öz güce dayalı mücadele karakterini bozarak, işbirlikçiliği ve teslimiyeti bir tercih olarak kabul ettirme temelinde Partiyi tasfiye saldırıları karşısında net tutum belirlemiştir. Tasfiyeci, işbirlikçi çizgiyi temsil edenlerin ihaneti ardından Parti içi netleşme, Önderlik çizgisi ile yeniden buluşma ve bu temelde PKK'nin yeniden inşa sürecinde büyük bir kararlılık içinde çalışmış, örgüt bütünlüğünün sağlanması için eşsiz bir emek vermiştir. Aynı kararlılığı ve emeği tasfiyeciliğin bertaraf edilmesi ardından örgüt içinde bazı kadrolarda yaşanan tereddütlü ve karamsar duruş ile yaşam ölçülerindeki aşınmalar karşısında da sergilemiştir. PKK'nin yeniden inşa sürecinde kongre öncesi eğitim devresinin sorumluluğunu alarak, kadronun netleştirilmesi ve PKK'nin yeniden inşasının tartışmalarını bizzat yürütmüştür. Bu tarihsel sorumluluk ve militan tutumunu eylemini gerçekleştirdiği ana kadar sürdürmüş ve eyleminin zamanı ve biçiminde de göstermiştir.

Önderliğimizin esaret altına alındığı 15 Şubat 1999'da "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla Önderlik etrafında bedenleri ile ateşten çember oluşturan onlarca yoldaşın, militan duruşu ve Önderliğe sonsuz bağlılığıyla Viyan ve Leyla Güven yoldaşlar aynı ruh ve kararlılıkla farklı zaman dilimlerinde düşmana karşı tarihi direnişin fitilini ateşlemişlerdir. Her iki yoldaş, ''Güneşimizi Karartamazsınız'' direniş ruhunun militanları olmanın halkalarıdırlar.

Viyan Arkadaş an'ın devrimcisi olmayı başarmıştır

Örgüte katıldığı andan itibaren Önderliği tanıma, anlama, hissedip yaşama konusunda büyük bir çaba sergileyen Viyan Arkadaş, Önderlikle hiçbir görüşmenin yapılmadığı, haber alınamadığı, Önderliğin, Hareketin ve halkın ağır saldırı altında olduğu sürecin ne kadar tehlikeli olduğunu da en erkenden fark eden ve buna karşı mücadelenin daha etkili yürütülmesi gerektiğini gören bir arkadaştır. Bir kadın olarak Önderlikle özgürlük ölçülerinde yoldaşlığı yakalamaya çalışırken, bunun ilk adımının Önderlik etrafında kenetlenmek, Önderliğin sağlığı, güvenliği ve özgürlüğü için her an tetikte ve eylemde olmak olduğunun bilincine varmıştır. Önderlik ile kadın arasındaki sezgisel duygu bağının gücünü Viyan Arkadaş'ta somut görmekteyiz. Önderliğin kadınlarla kurduğu sevgi ve özgürlük bağı Viyan Arkadaş şahsında bir kez daha çok çarpıcı bir biçimde yaşanmıştır. Kadının derin sezgi gücüyle Viyan Arkadaş, Önderlik üzerindeki büyük tehlikeyi fark etmiş ve buna müdahale edilmezse çok daha ağır sonuçlarla karşı karşıya kalınacağını görmüştür. Faşist TC eliyle uluslararası komplocu güçlerin Önderlik üzerindeki tecridi derinleştirerek Özgürlük Hareketimizi teslimiyete zorlama siyasetinin erkenden bilincine varmıştır. Yine, düşmanın Hareketin kadrolarını ve halkı giderek tecride, Önderliği rehin tutma durumuna alıştırma siyasetini görmüş; alışmanın ölümü, teslimiyeti ve köleliği kabul etmek olduğunu ve Önderliksiz bir yaşamın asla kabul edilmeyeceğini eylemiyle göstermek istemiştir. Eylemi, düşmanın bu tehlikeli siyasetine büyük bir cevap olurken, kadrolar ve halk açısından da gaflet uykusundan uyandırma eylemidir.

Viyan ve Leyla Güven yoldaşlar aynı ruh ve kararlılıkla tarihi direnişin fitilini ateşlemişlerdir

Viyan Yoldaş'ın eyleminde uluslararası komplocu güçlerin faşist Türk devleti eliyle Önderliğe yönelik uyguladığı tecridi kırmak, düşmana bir cevap vermek temel amaçtır. Ancak mektuplarında da belirttiği gibi, örgüt içindeki tasfiyeciliğin anlayış, yaşam ve duruş açısından etkilerinin tam aşılmamasına yönelik de bir eylemdir, bir duruştur ve Önderlik etrafında kenetlenmeye bir çağrıdır. Her şeyden önce Önderliğin esaretine, işkenceye vardırılan tecridine alışmak en ölümcül ve tehlikeli durumu ifade etmektedir. Kendini Önder Apo'nun militanları olarak tanımlayanların bunu yaşaması, komplonun yenilgiye uğratılmamasına yol açan en önemli etkendir. Viyan Arkadaş, Önderliğe bağlılığın gereklerinin sadece duyguda ve düşüncede değil, yaşamın her anında Önderliği yaşamakla, Önderlik için mücadele etmekle ve hiçbir engeli tanımayan zafer kişiliğine ulaşmakla yerine getirileceğini ortaya koymuştur. Önderlikle buluşmanın, O'nun yoldaşı olmayı başarmanın mümkün olduğunu hepimize bir kez daha anlatmak, göstermek için de bu eylemi yapmıştır. O dönem açısından fiziki olarak işbirlikçi, ihanetçi çizgi Parti içinde tasfiye edilmiş olsa da; anlayış, yaşam ve ilişkilerde yarattığı aşınmaların tam aşılmamasının, militan ölçülerindeki zayıflamanın Önderlikle buluşmayı ve militanlık görevlerini yerine getirmeyi ne düzeyde engellediğini görmüş ve eylemiyle buna dikkat çekmeyi amaçlamıştır. Militanım diyenlere, militanlık görevlerine sahip çıkma, Önderliği koruma, Parti çizgisinin gereklerini yerine getirme çağrısında bulunmuştur. Gaflet uykusundan uyandırma, düşmanı tanıma, militanca yaşama ve mücadele etmeye davettir Viyan Arkadaş'ın duruşu. Katılımından son gününe kadar Viyan Arkadaş an'ın devrimcisi olmayı başarmıştır.

Leyla Güven Yoldaş da Viyan Arkadaş gibi Önderlik üzerindeki büyük tehlikeyi kadın sezgisi, duygu gücü ve ön görüsüyle görmüş, Önderliksiz yaşanmaz şiarının sözde değil pratikte, eylemde ortaya konulması gerektiğine inanarak bedenini açlığa yatırıp Viyan Yoldaş gibi herkesi gaflet uykusundan uyandırmak istemiştir. Viyan Arkadaş'ın da adı Leyla'dır. Viyan ve Leyla Güven yoldaşlar, Kürt kadınlarının Leyla ismindeki direnişçi, yiğit, cesur, mücadeleci kişiliğini kendilerinde somutlaştırmışlardır. Leyla Güven'in bedenini gün gün eriterek eyleme geçme zamanı, Viyan Yoldaş'ın eyleme geçme anındaki gibi Önderliğin mutlak tecritle boğdurulmak, örgütten ve halktan kopartılmak istendiği bir süreçtir. Üç yılı aşkın bir süredir Önderlikle hiçbir görüşme yaptırılmamaktadır. Mutlak bir tecrit altında Önderliksiz bir yaşamı bizlere ve halklara kabul ettirmek istiyorlar. Faşizmin en ağır saldırıları halka, siyasetçilere, aydınlara ve tüm kesimlere karşı yürütülerek tam bir toplumsal teslimiyet ve iradesizlik hakim kılınmaya çalışılıyor. Hareketimize karşı son 3-4 yıldır yürütülen çöktürme planının merkezinde İmralı'daki işkence sistemi ve Önder Apo'ya uygulanan mutlak tecrit vardır. Bu tecrit kırılmadan, İmralı sistemi çökertilmeden AKP-MHP faşist iktidarının yenilgiye uğratılması, soykırım saldırılarının boşa çıkarılması mümkün değildir. Leyla Güven Yoldaş, bu saldırılar karşısında özellikle Bakurê Kurdistan'daki halkımızın adeta eylem yapamaz hale getirilmesinin, öncülük yapması gerekenlerin, halkı örgütleyip harekete geçirmemesinin Önderliğin yaşamını ne kadar tehlikeye soktuğunu görmüş ve halkın harekete geçmesi, Önderlik üzerindeki tecridin kırılması için bireysel inisiyatifiyle büyük eylemini başlatmıştır. Leyla Güven, tam bir halk öncüsü, kahramanı ve tarihsel bir kişiliğe sahip olduğunu eylemiyle, direnişteki kararlılığıyla tam 104 gündür ortaya koymaktadır. Viyan ve Leyla Güven yoldaşlar, Önderliğimizin esaret altına alındığı 15 Şubat 1999'da "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla Önderlik etrafında bedenleri ile ateşten çember oluşturan onlarca yoldaşın militan duruşu ve Önderliğe sonsuz bağlılığıyla, onlarla aynı ruh ve kararlılıkla farklı zaman dilimlerinde düşmana karşı tarihi direnişin fitilini ateşlemişlerdir. Her iki yoldaş, "Güneşimizi Karartamazsınız" direniş ruhunun militanları olmanın halkalarıdırlar.

Leyla Güven Yoldaş'ın öncülüğünde yüzlerce yoldaş zindanlarda, onlarca kadro ve yurtseverimiz Strasbourg, Galler, Kanada, Almanya, Hollanda, Hewlêr, Mexmûr'da bedenlerini açlığa yatırarak İmralı işkence sistemine karşı direnişi büyütüyorlar. Bu eylemler "Güneşimizi Karartamazsınız" tutumunun yeni bir direniş halkasıdır. KJK'nin başlattığı "Em ê Pergala İmralî Perçe bikin. Bi Rêber Apo re Azad Bijîn!" ve KCK'nin, "Tecridi Kıracağız, Faşizmi Yıkacağız, Kürdistan'ı Özgürleştireceğiz" hamlelerinin toplumsal direnişle başarıya ulaşmasında Leyla Güven Yoldaş öncülüğündeki açlık grevi direnişleri, sürece bir müdahale olarak gelişmiştir. Her iki hamle kapsamında şimdiye kadar önemli bir eylemsellik gelişmiş olsa da, özellikle Bakurê Kurdistan'da beklenen halk eylemlerinin gelişmemesi, başta Avrupa olmak üzere diğer yerlerde gelişen eylemlerin rutini aşmaması ve Önderlik üzerindeki tecridi kırmaması karşısında Leyla Güven öncülüğünde açlık grevi direnişleri mücadeleyi yükseltme temelinde başlatılmıştır. Leyla Güven Yoldaş, bir halk önderi olarak bireysel inisiyatif alarak düşmana olduğu kadar halkın yetersiz eylem duruşuna, kadroların devrimcilikteki zayıflığına müdahale etmiştir. Herkes adına özeleştiri vermektedir. Yirmi yıldır Önderliğimizin esaretine son vermemenin özeleştirisi olarak eylemlerini geliştirdiklerini belirtiyor, direnişe öncülük eden yoldaşlar.

Rutin, dönemsel eylemlerle mutlak tecridin kırılması mümkün değildir

Yirmi yıldır Önder Apo ağır tecrit altında emsalsiz bir direnişi geliştirmektedir. Özellikle üç yılı aşkın bir süredir Önderlik mutlak bir tecrit altındadır ve sağlığı, güvenliği, özgürlüğü büyük bir tehditle karşı karşıyadır. Ancak buna karşı geliştirdiğimiz mücadele bu tehdidi ortadan kaldıracak, Önderliğin sağlık, güvenlik ve özgürlüğünü güvenceye alacak bir sonuç açığa çıkaramamıştır. Rutin, dönemsel, sonuç almaya odaklanmayan eylemlerle mutlak tecridin kırılması, soykırım siyasetinin yenilgiye uğratılması mümkün değildir. Türkiye'deki faşist saldırılar karşısında öncü kadrolar halka bu sürecin ne kadar kritik olduğunu tam kavratamamakta, halkın içine girerek örgütleyip harekete geçirememektedir. PKK'nin en zor anda bile mücadele dinamiklerini oluşturduğu, direniş ile örgütlenmeyi iç içe geliştirdiği gerçeği göz ardı edilmektedir. Bu, öncü kadroların sistemiçileşen, elit, liberalleşen, devrimci duruştan uzaklaşan duruşlarının bir sonucudur. PKK, söylediğini yapmakla, fikir-zikir-eylem birliği ile tanınan bir harekettir. Söylediğini pratikleştirerek en zor koşullarda, amansız saldırılarla karşı

karşıyayken, toplumları harekete geçiren bir Hareket olarak milyonları örgütledi. Ancak bu Hareketin kadroları şimdi halkın kendi kendine harekete geçmesini beklemektedir. Önderlik, "Halk, örgütlediğin kadar seninledir" dedi. Buna göre bir yaklaşım yerine Önderliğin ve Hareketin genel etkisi ile halkın örgütlenmesini ve eyleme geçmesini bekleyen ya da öyle olacağı yanılgısını yaşayan bir kadro duruşu vardır. Evet, halk Önderliğe ve Harekete bağlıdır ancak bunu sürekli büyüyen bir örgütlenmeye dönüştüremezsen, öncülük yapıp eyleme geçiremezsen bir potansiyel olarak kalır. Bunun yanında sistemiçileşmeden ve devrimci duruştaki zayıflamadan kaynaklı olarak, 'Radikal eylemler olursa bize ve halka yönelim olur' kaygısı da radikal bir mücadelenin örgütlenmesini engellemektedir. Direniş olmadan faşizmin yenilgiye uğratılması mümkün olmaz. Direnmezsen, direnişe öncülük yapmazsan kitleler ayağa kalkmaz. Devrimci duruş ve yaratıcılık zayıfladığı için eylem biçimlerinde de çok fazla durgun, rutin, alışılagelmiş yürüyüşlerle, basın açıklamaları ve çağrılarla sınırlandırılmış bir toplumsal mücadele öne çıkmaktadır. Zengin, radikal, sonuç alıcılığı hedefleyen, milyonların katılımıyla toplumsal direnişe dönüşecek bir eylem hattı geliştirilmemektedir. En ufak bir engel, saldırı olduğunda geriye çekilme, riski göze almama yaşanmaktadır. Sömürgeci devletlerin ve kapitalist sistemin yasal sınırlarına göre bir eylemsellikle tecridin ve soykırımın sonlandırılmasını beklemek büyük bir yanılgıdır. Bu, sistemin etkilerinin ne düzeyde liberalleştirdiğini, meşru örgütlenme ve mücadele gerçeğinin unutulduğunu göstermektedir. Bedelsiz, risk almadan bir mücadele arayışı, kuşkusuz devrimci bir duruş ve ruh değildir, olamaz. Açlık grevi direnişçileri ölümü göze alarak bu eylemlerini başlatmalarına rağmen Mehmet Öcalan, Önderlikle görüşmeye gönderildiğinde eylemciler bunun direnişi kırmak üzerinden geliştirilen bir oyun olduğunu gördükleri halde, bazı kadrolar hemen tecrit kırıldı havasına kapıldı. Direnişçiler devletin bu oyununu gördüğü için eylemlerini tecrit kırılıncaya kadar sürdürme kararlılığını gösterdiğinde de, "Şehadetler olur" diyerek direnişin sona erdirilmesi beklentisi içine girenler oldu. Bu beklenti devrimci duruştan, düşman gerçeğini tanımaktan ne kadar geriye düşüldüğünü göstermektedir. Çok yaygın olmasa da, bazı kadrolarda bunun yaşanması mücadelenin neden radikalleştirilmediğini, halkın neden doğru ve etkili bir öncülükle beklenen düzeyde harekete geçirilmediğini göstermektedir. Eylem tarzında yaratıcı olmama, başarıyı ve sonuç almayı hedeflemek yerine, sistemle karşı karşıya gelmeme yaklaşımı, pasifleşmeyi getiriyor. Bundan dolayı, gerekirse bedeli göze alma ama mutlaka radikal toplumsal bir mücadeleyi geliştirmeye kilitlenme zayıftır. Yasal engel olmayan yerlerde de yaratıcı, zengin, sonuç odaklı eylemleri geliştirmede arayış, emek yetersizdir. Yüzlerce yoldaş aylardır dirhem dirhem eriyerek tarihi bir direnişi geliştiriyor ama bu direnişin görkemini, taleplerini, direnişçilerin kişiliklerini ve mesajlarını bile ne kendi örgütlü yapılarımıza ne de dışımızdaki kesimlere yeterince anlatamıyor, direnişçilerin taleplerini geniş kesimlere ulaştırıp direniş etrafında milyonların hareketini örgütleyemiyoruz. Hareketin genel etkisinin yarattığı sonuçlar üzerinden açığa çıkan havayla yetinme öne çıkıyor. Evet, Önderlik paradigmasının ve PKK mücadelesinin bölgesel, evrensel düzeyde çok büyük etkisi oldu. Paradigmamız, mücadele deneyimlerimiz ve demokratik ulus, demokratik toplum sistemimiz etrafında bir araya gelen, anti-faşist cephede buluşmak isteyen kesimleri kucaklayan, anti-faşist, anti-kapitalist cepheyi oluşturmanın adresi haline gelen, evrensel bir hareket durumuna ulaştık. Ancak bunun ete-kemiğe bürünmesi için güncel yürüttüğümüz mücadelenin daha etkili tanıtılması, görünür kılınması, bu etkinin uluslararası alanda daha güçlü bir dayanışmaya ve faşizme karşı ortak mücadeleye evriltilmesi için ciddi ve süreklileşen bir çalışmanın yapılmasına ihtiyaç vardır. Tabii bazı alanlarda hazırın üzerinden sonuç almak isteyen, ilmek ilmek örgütlenmeyi büyütmeyen bir kadrosal duruş da söz konusudur.

Viyan ve Leyla Güven yoldaşlar, şu an bedenini açlığa yatıran yüzlerce direnişçi, halk öncüsü böyle bir adanmışlıkla Önderlik etrafında kenetlenmekte, soykırımı durdurmanın destansı direnişini geliştirmektedirler. Bu duruşta asla 'olmaz' veya 'ben' diye bir kavram yoktur.

Onlarca zindanda yüzlerce yoldaş, canını ortaya koyarak direnmektedir

Hiçbir yerde yüzlerce kişi bu düzeyde bir direniş için ölüm de dahil her şeyi göze alarak bedenini açlığa yatırmamıştır. Önder Apo'ya uygulanan İmralı Sistemi'ne benzer bir uygulama ve buna karşı geliştirilen direniş, dünyanın hiçbir yerinde yaşanmamıştır. DAİŞ gibi dünyanın ödünün koptuğu bir vahşeti yendik. Devrim içinde devrimler yaratıyoruz. Bu uğurda binlerce şehit verdik, veriyoruz. Yaşamımızın her anı destansı bir direnişle geçiyor. Bunu bile görmede, anlatmada, yaşatıp büyütmede fazlasıyla bir yüzeysellik, vurdumduymazlık, sıradan ele alış yaşanıyor. Hala nihilist, negatif, karamsar ruh halleri; gerekçeli, şikayetçi, kendinde sorunu görmeyen, özeleştiriye gelmeyen, eksiklikleri aşmada kendinden başlatarak düzeltme tutumuna girmeyen, Özgürlük Hareketimizin devasa gelişimini görmeyerek, örgütü kendi dar dünyasında ele alan duruşlar yaşanıyor. Bu Önderlikle aramızdaki makasın ne kadar açıldığının, Önderliğin militanları olmanın pratiğinden uzaklaşmamızın göstergesidir. Dünyayı etkileyen bir hareket haline gelen bir örgütün kadrolarının bunları yaşaması, kadro olarak kendine biçilen öncü militan misyonun ya farkında olmamak ya da bilerek kendini bundan soyut ele almakla izah edilebilir. Bundan dolayı hep dışarıdan bekleyen, "Şu yönetim veya örgüt yapar, yapmalı, şu engel var, ancak bu kadar olur" gibi gerekçelerle öncü kadro misyonundan ve görevlerinden kaçış böyle bir süreçte kabul edilemez. Önderlik, "Bir kadro neredeyse PKK ve örgüt orada vardır" derken, örgütlü kadronun olduğu yerde PKK'nin yaşam ölçüleri, örgüt ve mücadele pratiğinin uygulanması gerektiği gerçeğini dile getiriyor. Bu da en zor koşullarda imkansızı yaratarak örgüt olmayı ve mücadeleyi başarıyla yürütmeyi bilen kadro olmaya tekabül eder. Her arkadaş kuşkusuz Önderliğe bağlıdır, büyük bir emek vermektedir. Ancak, "Ben ne olacağım, şunu yaparsam şöyle zorlanırım, şu kadarını ancak yapabiliyorum" diyorsa veya bunu his olarak bile yaşıyorsa devrimci duruşta ne kadar zayıfladığını görmek zorundadır. Bu duruş; düzenle uzlaşan, liberalizmin etkilerini yaşayan, rahatlığı arayan, bireycilikten kendini kurtaramayan, dolayısıyla devrimci olmanın, PKK'liliğin gereklerini kendinde tam oluşturmayan kadro duruşunun olduğunun göstergesidir. Hep sorguladığımız yarım katılım, eksik devrimcilik, yetersiz yoldaşlığın aşılmadığını ortaya koyuyor. Konformist, modernist yaşam arayışları bu duruşta oldukça etkilidir. Riski göze almama, rahatı arama, kendini düşünme, zorluğa gelmeme, hazır isteme, yaratılanların değerini bilmeme, zorluklar karşısında erken pes etme, gerekenleri yapmama ama hep başkasından bekleme, kendisiyle ilgili konularda hep en iyisini isteme ama üretmeme konformist, modernist yaşam felsefesinin etkileridir. Çok konuşma ama ona göre pratik geliştirmeme, bir muhalif gibi örgüte dair her şeyi sorgulama, özellikle de negatif bir dille sorgulama çokça gelişmiştir. Hatta birçok kadroda düşmanın, kapitalist sistemin yürüttüğü manipülasyonun, özel ve psikolojik savaşın etkisinde kalma, bu etki ile örgütün politikalarını, hatta perspektiflerini bile sorgulama durumu yaşanabilmektedir. Her kadronun kuşkusuz eleştiri, görüş ve öneri hakkı vardır ancak bir kadro olarak örgütün talimatlarını, planlamalarını uygulama görevinin de unutulmaması gerekir. Ancak son yıllarda örgütün talimatlarını kendi süzgecinden geçiren, hatta küçümseyen, uygulanamaz bulan ama kendi pratiğinde de ciddi bir gelişme yaratmayan duruşlar az değildir. Örgütün açıklamalarından ziyade düşmanın manipülasyonlarından, yürüttüğü psikolojik savaştan etkilenenler vardır. Örgüt merkezinden gelen talimatları, "Merkezdekiler bizim durumumuzu bilmiyor" diyerek kendine göre ele alış biçimiyle pratikleştirmeyerek boşa çıkaran duruşlar söz konusudur. Bu duruş ve anlayışlar, Önderlikle aramızdaki mesafenin ne kadar açıldığının, örgüt militanlığının gereklerine göre yaşama, çalışma ve mücadeleyi geliştirmede ne düzeyde geriye düşüldüğünün göstergesi olmaktadır. Bu duruşlardan dolayıdır ki, 20 yıldır Önder Apo mutlak tecrit altındadır. Bu duruşlarımızdan dolayı Önderlik, "Devrim yapmaktan korkuyorsunuz" dedi. Bu duruş devrimin radikalliğini, mücadeleci duruşunu tabii ki açığa çıkaramaz. Devrimi yapmak için öncelikle kendini aşmayı, her şeyi devrimin hizmetine koşmayı, örgütsel bütünlük ve birlik içinde her şeyini devrimin başarısına adamayı gerektirir. "Biraz kendimi, biraz devrimi yaşayayım" denilerek ne devrimci olunur ne de devrim yapılır. Devrim; riski ve bedeli göze almayı, her an büyük bir emek vermeyi, fedakarlığı, en küçük hücresine kadar devrimi yaşamayı ve yaşatmayı esas almakla gerçekleşir.

Viyan ve Leyla Güven yoldaşlar, şu an bedenini açlığa yatıran yüzlerce direnişçi, halk öncüsü böyle bir adanmışlıkla Önderlik etrafında kenetlenmekte, soykırımı durdurmanın destansı direnişini geliştirmektedirler. Bu duruşta asla 'olmaz' veya 'ben' diye bir kavram yoktur. Tereddütsüz ölümü hiçe sayma, yaşamın her saniyesinde yeniden kendini var etme, direnişle örme ve başarıya sonsuz güven ve inanç vardır. Faşizmin cenderesindeki İmralı'da Önderlik direnmektedir. Onlarca zindanda yüzlerce yoldaş, canını ortaya koyarak direnmektedir. Tüm saldırılara rağmen, dışarıda olanların daha büyük ve görkemli direnişleri geliştirmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Tek engel kişiliklerimizin devrimcileşmeyen, kendini devrime yatırmayan yanlarıdır. Viyan ve Leyla Güven, Önderliği görmediler. Ama Önderliği anlamanın, Önderlikle buluşmanın, O'nun militanları olmanın sembolleri olmayı başardılar. Önderlik bize, "Ciddi olun, beni anlayın ve uygulayın" dedi. Bu da kendini Önderlik çizgisine tam katmak, Önderliğin paradigmasını, mücadele tarzını önce kendimizde pratikleştirmek, ardından toplumsal, siyasi, askeri, örgütsel her alanda devrimci mücadele ve pratikle uygulamak demektir. Devrimin en büyük özelliği; radikal ve kurucu, inşacı özelliğidir. Biz devrimin öncüleri olarak kendimizi tanımlarken; hem kendimizi devrimci özelliklere kavuştururken hem de devrimin gereklerini yerine getirirken ne kadar radikaliz, neyi ne kadar inşa ediyoruz sorularını sormak durumundayız. Kendimizi aşamıyorsak gerçek bir militanlığı yakalayamayız. Düşmanı yenilgiye uğratamıyor, paradigmayı toplumsal örgütlenmeye dönüştüremiyorsak devrimcilik görevlerimizi layıkıyla yerine getiremiyoruz demektir. Düşmanın özel savaşı bizi etkiliyorsa, Parti çizgisinde derinleşme olmadığı içindir. Fikirleri, eylemleri ve yarattıklarıyla dünyayı etkileyen, küresel ve bölgesel güçlerin korkulu rüyası haline gelen bir Önderliğin ve Hareketin kadrolarının pasif, bireyci, liberal, öz gücüne güvensiz, gerekçeli, şikayetçi, rahatı arayan, emek vermeden en iyisini isteyen, bedel ödemeyi göze almayan bir duruş içinde olması yaman bir çelişkidir. Komünal, sosyalist bir Hareketin kadrolarında bireyciliğin, maddi yaşam arayışlarının, kendine göreliğin, keyfiliğin yaşanması kabul edilemez. Özgürlük iddiasıyla bu mücadeleye katılanlar açısından bu, kendine, ideolojisine, amacına yabancılaşma anlamına gelir. PKK'de devrimcilik, sosyalistlik bir ütopya değildir, bir yaşam felsefesidir. Özgür yaşamın özüdür. PKK'nin temel farkı budur. Teori ile pratiği, ideoloji ile yaşamı birleştirmesi, uygulama gücüdür. PKK, bundan dolayı radikal çıkışlar yaptı. Devrim içinde sosyal, kültürel, ahlaki, özgür birey olma vb çok yönlü devrimleri iç içe geliştirmeyi başardı. Bir anne, bir kadın, bir halk öncüsü olarak Leyla Güven'in direniş kararı, PKK'nin bu radikalliğinin toplumda yarattığı, özgür kadın devriminin bir sonucudur.

Kuşkusuz devrimciyim diyen veya öncü kadro olarak kendini tanımlayan herkesin illa böyle bir eylemi geliştirmesi gerekmiyor. Ancak bu kutsal direniş ruhu ve tavrına denk düşecek, bu direnişin amacına ulaşmasını sağlayacak bir mücadeleye öncülük yapmak vicdani, ahlaki ve örgütsel bir görevdir. Bu kadar radikal bir direnişi tamamlayacak radikal bir toplumsal direnişi geliştirmek için ne gerekiyorsa onu yapmak, harekete geçirilmesi gereken herkesi eyleme yöneltmek her kadronun bu dönemde hiçbir biçimde ertelenemez görevidir. Onlar nasıl kendilerine ait ne varsa Önderliğin özgürlüğüne, tecridin kırılmasına, bunun için başlatılan hamlenin başarısına yatırmışlarsa, bizler de kişisel hiçbir engele takılmadan, hiçbir gerekçeye sığınmadan tüm enerjimizi direnişin başarısına kilitlemeliyiz. Devrime inanmış, devrimciyim diyen birinin kendine ait bir gerekçesi, istemi, arayışı olamaz. Tek amacı, istemi ve arayışı; devrimin zaferle sonuçlanmasıdır. Bunun için Önderlik üzerindeki mutlak tecridin kırılması, faşizmin yenilgiye uğratılması, Kürdistan'ın özgürlüğü için tam bir seferberlik halinde direnişi büyütmeye odaklanmamız, herkesi de buna yöneltmemiz önem taşımaktadır. Önderliksiz bir yıl değil, bir güne bile artık tahammülümüz yoktur. Gözümüzün önünde yoldaşlarımız dirhem dirhem erirken, kendine ait bir şeylerle uğraşmak en büyük vicdansızlık olur. Leyla Güven Yoldaş, hepimiz adına, yetersiz yoldaşlığın özeleştirisini verdi. Viyan Yoldaş, militanlık görevlerimizi yerine getirmeyişimize karşı tutum aldı. Yüzlerce yoldaş bize, Önderlik etrafında kenetlenmemiz ve mücadeleyi büyütmemiz, düşmanı yenilgiye uğratmamız çağrısını yapıyor. Bizler de bu direnişi toplumsal direnişle daha güçlü buluşturarak, yoldaşlarımızı yaşatmak ve Önderliğimizin özgür yaşar ve çalışır koşullarını oluşturmanın amansız mücadelesini başarıyla yürütmek durumundayız. Umutla, inatla, ısrarla, özgüvenle, yılların yarattığı direniş geleneğiyle zafere yürürken, devrimci duruş, kişilik ve mücadele tarzı ile 2019'u Önderliğimizin ve halkımızın özgürlük yılı haline dönüştürmeliyiz. Bunu yapmazsak Önderlik de, halkımız da, şehitlerimiz de bizleri affetmeyecektir. Önderlik ve yüzlerce yoldaş hepimiz adına direniyor, bizden bu direnişe katılım istiyorlar. Bizden bu direnişi büyütmemizi ve başarıya taşımamızı istiyorlar. Bu çağrı, bu görev, her şeyin ötesinde yer alması gereken tarihi bir çağrı ve kutsal bir görevdir. Tüm yoldaşların bunun bilincinde kendini ciddi özeleştiriden geçirerek, Önder Apo'nun militanlığının gereklerine denk bir devrimci duruşa ulaştıracaklarına inanıyoruz. Leyla Güven öncülüğündeki direniş mutlaka kazanacaktır.

■■■

Şîladizê û Dêreluk Şêwazî Têkoşanî Em Qonaxeyan Dyarî Kir

Diyar Xerîb

Gel pêy waye ke dewletî Turkiya be qesd gel dekate amanc, lew kareşda dû mebestyan heye. Yekem: Eweye ke gelî başur bitirsênin û bê îradeyan biken. Duyem: Nakokî le nêwan gelî Başur û PKK da dirust biken û bew şêweye dabirran le nêwan gelî Başur û Bakurda dirust biken û gelî Kurd lawaz biken. Be pêçewanewe, partî dîmukrat, berpirsanî ew parte le hikumetî herêm dewletî Turkiya weku dost û hawsozî herêmî Başur debînin, cext lewe dekenewe ke dewletî Turkiya be qesd xelkî medenî başur nakate amanc, belku be helle ew xelke medeniye ber bombaran kewtun. Hawşêwey dewletî Turkiyaş, PKK be hokarî şehîdbûnî xelkî svîl leqelem deden.

Rojî 26.1.2019 xelkî Şîladizê û Dêreluk çune ser baregay leşkrî supay Turkiya le nizîkî ordugay Sîrye nizîkî Şîladizê û destiyan girt biser baregakeda, beşêk le fermande u serbazekanî naw baregakeyan destbeser krd u beşêkîşyan helhatin. Diwatir xopîşanderan hestan be sutandinî ew kelupele serbaziyaney ke lenaw baregakedabûn. Em rudawe le diway ewe ruyda ke firoke serbaziyekanî Turkiya le rojî 23.1.2019 da be bombaran 4 gencî ew nawçeyan şehîd kirdu duwanîşyan brîndar kird, ke heta êsta termî diwan lew gencane nedozrawnetewe.

Rudawekey Şîladizê cemawerî Kuridstan û dostanî Kurdî dilxoşkirdu deselatdaranî dewletî Turkiyaşî tuşî şok û nîgeranyekî mezin kird. Her boye zor zû ew rûdawe dengîdayewe u lenaw ray giştî û rageyandinekanî dinyada pantayiyekî berfrawanî dagîr kird. Zor kes û layen emeyan be raperîn û seretay şorşêkî niwê benaw kirdu bangewaziyan kird ke hemû şaruşaroçekekanî tirî Kurdistan piştîwanî em hengawey xelkî Şîladizê û Dêreluk biken û betenya becêyan nehêlin. Weku bînîşman lem çend rojeda zorbey partî û layene siyasiyekanî derewey deselat û komelew rêkxirawî medenî pştîwanî xoyan bo cemawerî nawçeke derbirî û dawayan kird ke dewletî Turkiya hêzekanî xoy le xakî başur bikşênêtewe. Le çendîn şar u şaroçkeş hewldira ke çalakî cemawerî bo pştîwanî xelkî Şîladizê, Sîrye u Dêreluk nîşan biden. Bêguman ew helwêstaney lem çiwarçêweyeda nîşandran guzarey rastî nîştimanperwerî ew kes û layenanen.

Herçî Erdoxan û deselatdaranî dewletî Turkiyaye le rêgey hêzî asmaniyewe destyan werdaye naw barudoxekewe u firoke cengiyekanî Turkiya bo tirsandnî cemawerî xopîşander maweyekî dirêj be nizmî beser nawçekeda suranewe u çendîn bombî dengiyan beser nawçekeda firêdaye xiwarewe. Le layekî tirewe bangeşey eweyan kird ke ew kare karî gel niye, belku karî PKK ye. Her beweşewe newestan penayan bırde ber berprsanî hikumetî herêm û dawayan kird ke pêş le teşenekirdinî ew rudawe bigrin. Bêguman eweş nîşanîda ke dewletî Turkiya çende tengawe u tirsî lê nîştuwe. Nêçîrvan Barzanî serokî hikumetî herêmîş sebaret be rudaweke daway lêburdnî le wezîrî derewey Turkiya kirdu encamderanî ew karey be gêreşêwên benaw kirdu belênî da ke rudaweke kontirol biken. Her lediway ew peywendyeşewe le rêgey hereşew fişarewe xiwastyan kotayî bew barudoxe bihênin û rêge le teşenekirdinî çalakyeke bo nawçekanî tir bigrin. Ewebû le çwarçêwey ew belênaneda rêgeyan neda le Duhok xopîşandan bo piştîwanî xelkî Şîladizê encam bidrêt. Jimareyek çalakwanîşyan le Duhok û nawçe ciyaciyakan destgîr kird. Nêçîrvan Barzanî her bewewe newesta PKKy weku hokarî şehîdbûnî ew gencane nîşanda ke be bombaranî firokey Turkiya şehîdbûn. Beweş xiwastî dewletî Turkiya lew tawananey kirduyetî bişwatewe u PKK tawanbar bikat û bîkate amanc û nîgeranî gel arastey PKK bikat. Diway ew helwêstane Xilusî Akarî wezîrî bergirî Turkiya rastewxo PKKy be encamderî rudawekey Şîladizê nawzedkirdu supasî hikumetî herêmî kird bo ewey ke twanîwyane kontirolî rudaweke biken. Emew diwatir firaksyonî partî le perlemanî Kurdistan PKKy be hokarî ew rudawane u ziyanmendbûnî xelkî başurî Kurdistan benaw kirdu daway kird ke PKK xakî herêmî Kurdistan becê bihêlêt û eweşiyan got ke ewan naxwazn xakî herêmî Kurdistan bibête cêgey hereşe bo ser dewlete hawsozekaniman. Diyare Nêçîrvan Barzanî û firaksyonî partî bew helwêstaneyan dewletî Turkiya u neyaranî Kurdyan dilxoşkird u gelî Kurdu dilsozanî gelî Kurdyan nîgeran kird. Biyanuşyan bo ew helwêstaneyan eweye ke ewan hikumetin û bo parastnî deskewtekanî herêmî Kurdistan pêwîste peywendyan legel dirawsêyekan baş bêt û nakrêt dirawsêyekan bikene neyarî xoyan.

Ewey cêgey serince gelî başur begiştî, be taybetîş cemawerî nawçey badînan le rabirdûda u lem helwêstey em diwayiyeşda gelêk car cextiyan lewe kirdotewe ke deselatdaranî dewletî Turkiya dostî Kurd nîin û ewan dijî gelî Kurdin, hebûnî gelî Kurd be metrsî û hereşe bo ser xoyan debînn. Leber ewe hebûnî gelî Kurd u deskewtekanî gelî Kurd pesind naken. Her boye bawerî bew lêdwananey Turkiya naken ke PKK weku biyanu nîşan deden û xoyan weku dostî gelî başur nîşan deden. Gel pêy waye ke dewletî Turkiya be qesd gel dekate amanc, lew kareşda dû mebestyan heye. Yekem: Eweye ke gelî başur bitirsênin û bê îradeyan biken. Duyem: Nakokî le nêwan gelî başur û PKK da dirust biken û bew şêweye dabirran le nêwan gelî başur û bakurda dirust biken û gelî Kurd lawaz biken. Be pêçewanewe, partî dîmukrat, berpirsanî ew parte le hikumetî herêm dewletî Turkiya weku dost û hawsozî herêmî başur debînin, cext lewe dekenewe ke dewletî Turkiya be qesd xelkî medenî başur nakate amanc, belku be helle ew xelke medeniye ber bombaran kewtun. Hawşêwey dewletî Turkiyaş, PKK be hokarî şehîdbûnî xelkî svîl leqelem deden.

Lêreda demewêt leser helwêstî gel û helwêstî Nêçîrvan Barzanî û hikumetî herêm û perlemantarekanî partî çend şitêk be bîrî xwêner bihênmewe, heta lew rêgeyewe bizanîn ew helwêstey ke gel nîşanîda deskewtekan û şkoy gelî başur deparêzêt, dostayetî û dirawsêyetî misoger dekat, yan ewey ke hikumet û Nêçîrvan Barzanî nîşanî deden. Eger çawêk bixşênîn be mêjuy sed salî rabrduuy dewletî osmanî û komarî Turkiya u helwêstyan beramber be gelî Kurd ewa ew rastiyeman bo derdekewêt, herweha eweşman bo derdekewêt ke aya dewletî Turkiya dostî Kurdu hawsozî herême yan neyaru dujminî herêmî Kurdistane!

1- Diway Ewey ke Îthadu Tereqî le salî 1908 da hukmî dewleta Osmaniyan girte dest, le salî 1909 da Şêx Seîdî Hefîdî bawikî Şêx Mehmud, Şêx Ehmedî biragewrey Şêx Mehmud u Şêx Mehmudyan dest beser kirdu birdinya ne Musil û be pîlangêrî Şêx Seîd û Şêx Ehmedyan tîror kird. Weku mêjûnusan û xelkî be aga basiyan kirduwe Şêx Mehmudîş be rêkewt rizgarî buwe lew tîrore.

2- Le salî 1909 heta salî 1914 gelêk sitem le nawçey badînan deken, be taybetîş le nawçey barzan, eme wa dekat Şêx Selamî Barzanî rûberûyan bibêtewe. Diwacar Şêx Selam be naçarî rû le rojhelatî Kurdistan dekat û lewê xelkî rojhelat berêzewe le baweşî degrin û deyparêzn. Katêk le 29.10.1914 da dewletî Osmanî beşdarî şerî yekemî cîhanî debêt, peyam bo Şêx Selam denêrn û daway lêdeken ke bigerêtewe u beşdarî seferberlk bibêt û dijî kafiran hawşanî dewletî Osmanî şer bikat. Şêx Selamîş bedilsozî degerêtewe, belam dewletî Osmanî destgîrî deken û le mangî 12î 1914 le sêdarey deden.

3- Le salanî 1919-1923 da zorbey Efser, serok hoz, syasetmedar û roşnbîranî Kurd çalakane beşdarî culaneweyy rizgarî neteweyî Turkiyayan kirdu rolî serekiyan hebû le serxistnî Mistefa Kemal û dirustkirdinî komarda, belam ke komar damezra nikolî le gelî Kurd kirdu zorbey ew kesayetyaneşî ke hawkarî Mistefa Kemalyan kird, milyan kira be petî sêdarewe.

4- Le zivistanî 1923 da katêk ke hikumetî Mistefa Kemal legel birîtanya u hawpeymanekanîda le danustandnekanî Lozanda bû, wîlayetî Musil û Başurî Kurdistanîş babetêkî serekî nakokiyekaniyan bû, Mistefa Kemal le rêgey fermande Ozdemîr Paşawe rêkewtnêkî 10 maddeyî be jêrbejêrî legel hikumetekey Şêx Mehmudda îmza kirdu belênî ewey pêda ke dan be hikumetekey Şêx Mehmudda le Başurî Kurdistanda denêt. belam katêk peymanekanî Lozanî (1923)u Enqerey (1926)î legel Birîtanya u Îraqda îmza kird, nek tenya destî le Şêx Mehmud berda, belku le peymanî Enqerey 5.6.1926 da bew merce destî le Musil

Dewletî Turkiya bo ewey bigate ew amancey xoy ke lenawbirdinî hemû deskewtekanî Kurdistane, dexwazêt parçe hêrş bikate serman. Çunke dezanêt eger pêkewe hemû Kurd bikate amanc ewa Kurd ziyatir yekgrtû debn û ewîş natwanêt bigate amancekanî xoy. Belam eger bitwanêt parçe parçe hêriş bikate serman renge karekey bo asantr bêt, xo eger lenaw xomanda kirmî darman hebêt ewa kareke bo ew zor asantir debêt. Gumanîşî têda niye ke eger dewletî Turkiya bitwanêt PKK û deskewtekanî Rojawa lawaz bikat, ewa le maweyekî kurtda kotayî be hikumetî herêm dênêt. Gele têkoşerekeşman ew rastyane dezanêt, her boye xwastî lerêgey ew raperînewe peyamî xoy bigeyenête dewletî Turkiya u deskewtekanî xoşî biparêzêt.

berda bo Îraq ke rêge neden le başurî Kurdistan û wîlayetî Musilda ke zorîney Kurdbûn, dewletêkî serbexo drust bbêt.

5- Ewey ke kemêk agadarî mêjuy diway şerî yekemî cîhanî bêt, ew rastiye dezanêt ke leser pêdagîrî Turkiya Sîver retkirayewe u peymanî Lozan cêgey girtewe. Hokarî serekîş bo ew pêdagîrye ewebû ke Kurd nebête xawenî qewareyekî serbexo.

6- Şêx Ehmedî Barzan le salî 1932 penay birde ber dewletî Turkiya, belam dewletî Turkiya dûr le hemû nerîtêkî komelayetî, syasî û dostayetî Şêx Ehmedyan radestî hikumetî Îraq û Birîtanya kirdewe.

7- Bekir Sidqî ke fermandarêkî Kurd bû, le serdemî dewletî Osmanîda dostî Mistefa Kemal bûwe. Le salî 1936 da kudetayekî serbazî kirdu deyxwast Îraq le jêr destî Birîtanya rizgar bikat û mafî gelî Kurdîş le Îraqda berceste bikat. Bo ew mebesteş deyxwast sud le nakokî Birîtanyau Turkiya werbigrêt û piştîwanî le dewletî Turkiya dexwast. Belam be pilanî dewletî Turkiya u be destî kesêkî turkman le Musil le salî 1937 tîror kira.

8- Le mêjuy dewletî Turkiya u hikumetekanî rabrduy Îraqda, le hemû ew rêkewtin û peymananey ke le nêwan herdû dewletekeda îmza kirawe, bo nimune: rêkewtnî Enqerey 1926, Se'd Abadî 1937, Bexdadî 1955 û peymanî 1982, yekêk lew xalaney ke Turkiya daway kirduwe u pêdagîrî leser kirduwe ewebuwe ke dewletî Îraq be arastey pesndkirdinî mafekanî gelî Kurdda hengawî ziyatir nehawêjêt û ew hengawneşî nawêtî layenî herî kemî cêbecê bikat. Amadeyî xoşî nîşandawe bo piştîwanîkrdinî Îraq bo rawedûnanî culanewey Kurdî. Helwêstekanî beramber culanewey Eylul û culanewey gelekeman le diway hestanewey salî 1975 be aşkira diyar bû.

9- Dewletî Turkiya hemîşe hewlîdawe astengî dirust bikat leberdem rêkewtinî Kurdî başur û hikumetî Îraqda, lem biwareşda gelekeman helwêstî dewletî Turkiya le beramber diyalokî salanî 1970-1974 le nêwan PDK û hikumetî Îraq û dyalokî salanî 1983-1985 le nêwan YNK û hikumetî Îraq be başî dezanin.

10- Le diway raperîne meznekey biharî salî 1991 take dewlet ke zor be sersextî astengî bo encamdanî helbjardin û dirustkirdinî hikumetî herêm dirust dekird dewletî Turkiyabû. Diway hewldanêkî zor be dû merc ewey pesnd kird, mercekanîş emane bun: Yekem; Daway kird ew hikumetey le herêm dirust debêt hawkarî Turkiya bikat bo serkutkirdinî PKK. Duwem; Ew hikumetey dirust dekirêt, debêt katî bêt û diway ruxanî rjêmî sedam kotayî pê bihêndirêt. Eweta heta êsta dirustbûnî em qewareye weku heleyek benaw deken û dexwazin le her katêkî guncawda ew heleye ra st bikenewe. her boye heta êstaş amade nîn dan be hikumetî herêmda binên û be berêweberêtî bakurî Îraq benawî deken û amade nîn rêge biden ke nwênerayetî hikumetî herêm le Turkiya bikrêtewe. Gumanî têda niye ke eger bûnî PKK u deskewtekanî Rojawa nebwaye ewa 2017 diway encamdanî rîfrandom Turkiya legel Îraqda pêdagîrî leser ewe dekird ke kotayî be qewarey herêmî Kurdistan bihênin û barudoxî Îraq û nêwdewletîş bo ewe guncaw bû. Belam Turkiya tirsî ewey hebû ke hengawêkî bew şêweye ruuy xelkî başûr bikate PKK u ezmunî Rojawa u eweş besudî ewan neşkêtewe. Herboye lew plane katî nehatuwe u pêwîste helîbigrin bo katêkî tir. Le cêgey ewe planî eweyan dana ke hikumetî herêm ziyatir kontrol biken û bo sudî xoyan bekarî bihênin, le êstaşda ew pîlane berêwe deçêt.

11- Dewletî Turkiya hemîşe hewlîdawe part û rêkxstnekanî Kurdistan yekgrtû nebn, tenya le yek haletda xiwastuyetî yekgrtû bin, ewîş katêk ke belên biden xzmetî dewletî Turkiya biken. Bo ew mebesteş ewey le destî hatibêt kirdûyetî û le êstaşda deykat. Her kes û layenêk ewe dezanêt ke le salî 1994-1998 ewey ke rolî xirapî bînî le nêwan PDD û YNK da u agrî şerî nawxoy gur dekirid, dewletî Turkiya bû, hemîşe waydekrid ke guman le yektir biken û rêknekewin. Katêk ke nizîkî yektrîş debûnewe bo rêkewtin, hemîşe mercêkî dexsite pêşyan ewîş ewebû ke debêt le şerî djî PKK da hawkarî dewletî Turkiya biken, eger ewe neken ewa ew karasaniyan bo nakat ke rêkixrawe nêwdewletyekan hawkariyan biken. Rêkewtinî Waşingtonîş baştrîn gewahîdere. Herweha le ser astî giştî Kurdistanîş her kes û layenêkî dilsoz û be wîjdan dezanêt ke le salî 2013 behoy destêwerdanî Turkiyawe kongirey neteweyî encam nedra.

12- Katêk ke DAIŞ hêrşî kirde ser Şingal, deştî Musil, Celewla, Xurmatu, Daquq, Mexmur, Hewlêr û Kerkuk dewletî Turkiya be lêdwanêkîş 0piştîwanî herêmî nekird, bepêçewanewe hawkarî DAIŞî dekirdu çawerwanî ewebû ke herçî zûtire qewarey herêm bikewête destî DAIŞ û ew heleye rast bkrêtewe ke le salî 1992 kirduyane.

13- Katêk le 25.9.2017 de da le herêmî Kurdistanda rîfirandom encamdira, hemûman eweman bînî ewey ke le hemû dunya ziyatir djî rîfrandom bû û gelekomey leser başurî Kurdistan kird Erdoxan û hikumetekey bû.

Emane miştêkin le xerwarêkî helwêstekanî dewletî Turkiya u hikumetekey Erdoxan leberamber be gelî başur, serkirdew deskewtekanî. Le zorbey ew rudawaney ke basman kirdin faktorî PKKw culanewey Kurdî bakur bûnyan niye. Le beramberda leserdemî culanewekanî Şêx Selamî barzan, Şêx Ehmedî barzan, mela Mistefay Barzan, culanewey Eylul, şkisit û koçberî salî 1975, hestanewey diway salî1975 , katî enfal û kîmyabaranî Kurdistan, şkstî 1988, korewî salî 1991 û le katî hêrşî DAIŞ bo ser Başurî Kurdistanda her kesêk dezanêt helwêstî PKK u xelkî Bakur u beşekanî tirî Kurdistan berambet be Başur u deskewtekanî çî bûn. Herboye xelkî Başurî Kurdistan dezanêt kê dost û hawsozêtî û kêş neyar u reqîbêtî. Bêguman eger Nêçîrvan Barzanî û firaksyonî partîş xoyan frîw neden em rastyane hemuy dezann. Ew pêzanîne waykird ke Mesod Barzanî le katî parastinî Mexmur û Hewlêrda çuwe lay gerîlakanî PKK u supasî û destxoşî lê kirdin. Her ew helwêstey PKK buwe hokar bo ewey gelêk kes û layenî nawxoyî û derekî le PKK rencan, rexneyan dekirdu deyangut ke PKK textî Barzanî parastuwe, eger PKK nebwaye ewa Barzanî Hewlêr û serî reşîşî le dest deda. Deyangut rojêk dêt PKK lew helwêstey peşîman debêtewe. Êstaş eu kesane be PKK delên emro ew rojeye ke PDK çakey êwe dedatewe u êwe peşîman debinewe.

Bêguman PKK lew helwêstaney ke bo parastnî gel û xakî Kurdistan leher cêgeyek bêt nîşanîdawe peşîman niye u peşîmanîş nabêtewe, çunke ewey be erkî xoy zanîwe u bo xatrî hîç kes û layenêk neykrduwe. Le êsta bedwaşewe dirêxî le helwêstî bew şêweye nakat. Belam giringe PDK û hikumetî herêm û berprsanî herêm ew rastiye bizanin ke dewletî Turkiya u hikumetî Erdoxan dostî Kurd nîn. Dewletêk ke be hîç şêweyek dan be maf û nasnamey (20-25) milyon Kurdî wilatekey xoyda nanêt. Bîst sale rêberî ew geley desgîr kirduwe u dûr le hemû pêwerêkî mirovahî, exlaqî û yasayî legelîda mamele dekat, nzîkey çiwar sale betundtrîn şêwe goşegîryan kirduwe u rêge naden ne parêzerekanî, ne wekîlekey û ne xanewadekey serdanî biken, le hemû mafêkî peywendî kirdinîş bederewe bêbeşyan kirduwe. Sê mang ziyatirîşe leyla guven û be sedan kes maniyan girtuwe le xiwardin bo ewey dewletî Turkiya goşegîrî ser rêber Apo kotayî pê bihênêt û dest le siyasetî nikolîkiridin le Kurd ber bidat, belam welamêkî ciddyan nadenewe, le cêgey ewe rojane siyasetmedaran û çalakwananî Kurd degirin. Dewletêk hemû rojêk hêriş bikate ser Rojawa u cext lewe bikatewe ke ewan rêge naden heleyekî weku ewey bakurî Îraq le bakurî Suriya rûbdat. Weku leserewe basman kird dewletêk ewende djayetî serkirde, culanewe û deskewtekanî başurî Kurdistanî kirdibêt aya çon debêt dewletêkî bew şêweye dost û hawsoz bêt?! Bêguman êmeş hez dekeyn dewletî Turkiya u dewletekanî tirîş bikeyn be hawsozî gelî Kurd û dostman bin, belam mexabin le êstada dewletî Turkiya nek dostayetî nakat, belku le lutkeda dijayetî gelî Kurdu her deskewtêkî gelî Kurd dekat. Yaxud rêgire lewey ke Kurd le gorankaryekanî nawçekeda bibête xawenî hîç deskewtêk.

Dewletî Turkiya bo ewey bigate ew amancey xoy ke lenawbirdinî hemû deskewtekanî Kurdistane, dexwazêt parçe hêrş bikate serman. Çunke dezanêt eger pêkewe hemû Kurd bikate amanc ewa Kurd ziyatir yekgrtû debn û ewîş natwanêt bigate amancekanî xoy. Belam eger bitwanêt parçe parçe hêriş bikate serman renge karekey bo asantr bêt, xo eger lenaw xomanda kirmî darman hebêt ewa kareke bo ew zor asantir debêt. Gumanîşî têda niye ke eger dewletî Turkiya bitwanêt PKK û deskewtekanî Rojawa lawaz bikat, ewa le maweyekî kurtda kotayî be hikumetî herêm dênêt. Gele têkoşerekeşman ew rastyane dezanêt, her boye xwastî lerêgey ew raperînewe peyamî xoy bigeyenête dewletî Turkiya u deskewtekanî xoşî biparêzêt. Bêguman dewletî Turkiyaş lem helwêst û rastye têgeyştuwe her bo ewe ewende tîrsawe u hemû gelî Şiladizê û Dêreluk be PKK nawzed dekat û dexwazêt bew şêweye gelî ew nawçeye bikate amancî hêrşekanî û çawyan bitrsênêt. Bêguman eger hemû layek, be taybetîş PDK u YNK ke deselatdarin le herêmî Kurdistanda hawşêwey gel helwêstiyan nîşan bidaye, ewa ne dewletî Turkiya u ne hîç dewletêkî tir neyandetwanî ewende bê rêz helsukewt legel herêmî Kurdistanda biken. Ew kate deskewtekan, şiko u nasnamey gelîş deparêzira. Mexabin hikumetî herêm, betaybetî PDK siyasetêkî bew şêweye berêwe naben. Hikumetî herêm debêt bizanêt ew helwêstey gel dekewête xizmetî behêzbûnî deskewtekanî gel û îradey hikumetî herêmîşewe, ew helwêste wa dekat ke neyaranî Kurd îtir ew biwêrye nîşan neden ke be keyfî xoyan mamele legel herêmda biken. Herboye pêwîst bû hikumet eger neydetwanî piştîwanyan bikat ewa dijyan newestayetewe. Bedilnyaîyewe hikumet bew kirdeweyeî xoy lawaz kird. Hokarî emeş çiye debêt hikumetî herêm xoy welam bidatewe. Hokarekan herçî bin debêt bizanin eger daxwazyekanî dewletî Turkiya cêbecê biken pêş her kesêk ziyan bexoyan degeyenin. Çunke eger Erdoxan û baxçelî lew syaseteyanda dijî Kurd ser bikewn, ewa çarenusî ew kes û layenaney layengirî Erdoxaniyan kirduwe le çarenusî Şêx Abdulqadirî Nehrî û Hesen Xeyrî û hawrêkanyan baştir nabêt, ke Mistefa Kemalyan geyande ser text û diwatr petîş kiraye milî xoyan û le sêdare diran. Xo eger Erdoxan û baxçelî ser nekewn, ke em egereyan şîmaney zor ziyatire, çunke her kesêk dezanêt ke Erdoxan û dewletî Turkiya le êstada le lutkey lawazî xoyandan, ew kate ewaney hawkarî dewletî Turkiyayan kirduwe şermezarî naw gel û mêjû debin.

Herboye giringe ke PDK û hikumetî herêm ewende nekewne jêr karîgerî bangeşew prupagendekanî dezgay şerî taybetî Turkiyawe, ke way nîşan deden hikumetî Turkiya u Erdoxan zor behêzn û ewan ayindey rojhelatî nawerast diyarî deken û ewey rûberûyan bibêtewe ewa dekewête ber reşebay Erdoxan û lenaw deçêt! Bew şêweyeş dexwazn hikumetî herêm û xelkî Başur bitrsênin û yexsîryan biken. Bêguman ewende behêzbûnaye ewa le hîç şitêk silyan nedekrdewe. Ewe lawaziyane way lêkrdûn şew u roj le berdemî em dewlet û ew dewletda xoyan herac biken. Ewe lawaziyane hêrş dekene ser xelkî medenî. Ewe lawaziyane raperînî şaroçkeyekî biçuk ewende deyantirsênêt. Diyare Erdoxanîş be narastewxo çendîn car danî bem lawazyeyanda naweu dûpatî kirdotewe ke ewan şerî man û neman deken. Eweş ewe diyarî dekat ke ewan dezanin le ser lêwarî nemanin. Ca hikumet û dewletêk len barudoxeda bêt, pêwîste hîç kes û layenêk çarenusî xoyaniyan pêwe nebestnewe.

Le kotayîda delêm cemawerî Şiladizê, Dêreluk û Sîrye nimuneyekî ciwanyan pêşkeş kird bo sertapay Kurdistan û rêbaz û şêwazî çalakî gelyan lem qonaxeda diyarî kird. Giringîşe ke gelekeman le Başur, Rojawa, Bakurîş çaw lew core çalakye medeniye biken û sinûr bo dagîrkarî Erdoxan û hikumetekey dabinên.

■■■

"Emeksiz büyüme olmaz"

Onda insan sevgisi bir çağlayan gibi coşkundu. Bildiklerini çevresiyle paylaşır, yapısını eğitir, talimatları yerinde verir, görevlendirmeleri uygun şekilde yapardı. Birliğinin gelişimini sürekli denetlerdi. Emeğe yaklaşımını, toplantılarda arkadaşlara söylediği, "İnsanın büyümesi için sürekli emek harcaması gerekir, emeksiz büyüme olmaz" belirlemesi ile ifade ederdi. Bu, adeta bir slogan olmuştu onda.

Adı-Soyadı: **Cemil Aslan**
Kod Adı: **Hamit Spêrtî**
Doğum Yeri ve Tarihi: **Silopya, 1972**
Mücadeleye Katılım Tarihi: **1988**
Şehadet Tarihi ve Yeri: **18 Ekim 1993 - Botan/Garisa**
Görevi: **Bölük Komutanı**

Büyümenin ve büyüklüğün yaşamıdır emek. İnsanlık emekle hamle yapmıştır. Toplumsallık emekle şekillenmiştir. Tarihsel miras emekle yoğrulmuştur. Bugünlere emekle gelinmiştir.

Emek; üretmektir. Emek; yaratmaktır. Emek; keşfetmektir. Emek; çalışmaktır, çalışmanın sarfedilen enerjisidir. Önderliğin belirlemesiyle, "Çalışmak özgürlüktür", tembellik ise köleliktir, kölenin anlayışı ve istemidir.

Emek; yaşamın anlamına varmaktır. Emek; özgürlüğün sırrı ve özgürleşmenin basamaklarıdır. Emek; değerlere değer biçmenin adıdır. Emek; değerleri korumanın ve kollamanın kalkanı, büyütmenin ve çoğaltmanın kaldıracıdır. Toplumsal değerlerin toplamı, bilinçli emeğin sonucudur. Emek yüceltir, emeksizlik öldürür. Emekten kopuk bir yaşam; toplumsallıktan düşmüş, insanlığa aykırı, maneviyattan uzak, ölümcül bir hayat tarzıdır. Emek ve emeğin neticeleri moral ve yaşam motivesidir. Emek; hayatı ahlaklı ve vicdanlı sürdürmenin, anlamlı ve güzellikli kılmanın efsunudur.

İşte tüm bunları şahsında bütünleştiren, emeksiz bir yaşamı tanımayan ve ona anlam vermeyen, şehadet anında dahi emek harcamaktan kaçınmayan Hamit Yoldaş'ı bir kez daha anarken, tüm şehitlerin anıları, yolumuzu aydınlatan birer ışık ve yön gösterici komutanlarımızdır.

Düşmana olan kini sınırsızdı

Ülkemizin güzel bir alanında, yüce dağların eteğinde, Silopya'nın bir köyünde, Başûrê Kurdistan sınırına yakın bazı Kürt aşiretleri koçer olarak yaşar. Baharın başından yaz sonlarına kadar bu yaşam biçimi devam eder. Hayvanlarına otlak yeri ve su bulmak için sürekli hareket halindedirler. Çünkü; tüm geçim kaynakları hayvancılıktır. Hamit Arkadaşın çocukluğu bu koşullarda geçti. Mutlu ve sevilen, sakin bir çocukluk yaşadı. Onun dağa sevgisi tarifsiz, barışa aşkı ise sınırsızdı. Aileler arası yaşanan çelişkileri gücünün yettiği kadarıyla gidermeye çalışırdı. Aşiretler arası kavgalara fırsat vermez, gerici aşiret kalıplarından nefret ederdi. Ailesinin çelişkili olduğu ailelerin çocuklarıyla ilişki kurardı. Yüzü her zaman güleç, gözleri ışıl ışıldı. Koçer yaşamının doğal sonucu olarak Kürdistan arazisinin tümünü olmasa da büyük bir kısmını dolaşmıştı, tanımıştı. Böylece Bakurê Kurdistan'ın neredeyse her yerini tanıma imkanına sahip olmuştu. Özellikle yaylalara sonsuz bir tutkuyla bağlanmıştı. Halk içinde kendilerine, "Koçerên Spêrtî" denilirdi.

Böyle bir ortamda gelişen barış duygusu, Hamit Yoldaş'ta güçlü toprak bağlılığına yol açmıştı. Ceviz ağaçlarının kökleri gibi sağlam bir yapıya kavuşmuştu. Bu ruhla büyüdü; büyüdükçe özellikleri kendisini daha belirgin ve daha güçlü yansıtıyordu. Her şeye doğru anlam verme yolunda ilerliyordu.

Bu süre zarfında evlenmişti. Gerillanın bulundukları alana gelmesiyle Partiyi tanıma imkanı bulmuştu. Kısa bir süre sonra da gerillayla ilişkilenmiş, alana girmelerine yardımcı olmuştu. Gerillaya elinden gelen yardımı yapıyordu. Cephe faaliyeti, lojistik ihtiyaçların karşılanması, askeri malzemeleri temin etme, gençleri mücadeleye katma vb birçok çalışma yürütüyordu. Aynı zamanda ailesini de bilinçlendirmeye, örgütlemeye çalışıyordu. 1988 yılına kadar sürdürdü bu çalışmalarını.

Daha sonra resmi olarak ARGK saflarında yerini aldı. Bu katılımından sonra hem örgütlediği gençleri kattı hem de onun katılmasından etkilenen birçok kişi daha sonra gerilla saflarına katıldı. Bu süreçten itibaren Kürdistan savaş güçlerinin içerisinde yer aldı. Düşmana olan kini sınırsızdı. Kürdistan doğasının tahrip edildiğini, yer altı ve yer üstü kaynaklarının sömürüldüğünü görüyor, bu da öfkesinin kaynağı oluyordu. En büyük arzusu; ülkesinin ve halkının özgürlüğe kavuşmasıydı. Yaşamının her alanına yansıyordu bu arzu. Bunu ilke bildiğinden, herkesin gönlünde taht kurmuştu. İnsanlara, yoldaşlarına karşı saygı ve sevgi doluydu. Parti kültürünü temsil ettiğinden, köylülerin de güvenini ve sevgisini kazanmıştı. O kadar çok severlerdi ki, o köylerine ne zaman gelse, kapılarını hiç tereddüt etmeden açarlardı. Üslubu çekiciydi, fedakarlığı duruşuna yansıyordu. Araziyi tanıdığından dolayı arkadaşlarına öncülük ediyor ve onları koruyordu. Yanında ne varsa yoldaşlarıyla paylaşıyordu. Eylemlerde başarı için çabalıyordu. Gelişmeye açık olduğundan, kısa sürede kendisine manga komutanlığı görevi verilmişti. Güven veren bir duruşu vardı. Parti yaşamını korurdu. Yanlış anlayış ve yaklaşımlara karşı sürekli bir mücadele içerisindeydi. Bu konuda radikal bir tutumun sahibiydi. Zamanla hem savaşta hem de Parti yaşamında tecrübeler edindi. Sıcak bir ruhla eylemlere yöneliyor, mevzilere ilk girenlerden oluyordu. Sorumluluk duygusuyla yüklüydü. Çatışmalarda başarı sağlamak için elinden geleni yapardı. Zeki ve sözünün eri oluşu, çalışmalarını başarıyla sonuçlandırmasına yetiyordu.

Kısa bir zaman içinde takım komutanlığına getirildi. Askeri disiplini, örgütlü duruşu ve fedakarlığıyla üstün gelişme sergiliyordu. İçinde bulunduğu güce

büyük moral veriyordu. Uzak ve zorlu görevlere giden arkadaşların tüm hazırlıklarını kendisi yapıyordu. Noktada bulunduğu zamanın çoğunu arkadaşlarla ilişkilenerek geçiriyordu. Hedeflediklerini ne pahasına olursa olsun başarıyordu. Askeri yeteneği oldukça gelişmiş bir konumdaydı. Birçok kez yaralanmasına rağmen sıcak mücadeleden kopmamış, tedavisini yaparak tekrar görevinin başına dönmüştü. Yapının moralini sürekli üstün tutmayı başarırdı çünkü o, emekçiydi. Her eyleme yeni bir strateji ve taktikle gidiyor, yenilgiye yer vermiyordu.

Onda insan sevgisi bir çağlayan gibi coşkundu

Hamit Yoldaş, disiplin ve resmiyete tam bir örnekti. Parti talimatlarına bağlıydı, Partileşme için de sonuna kadar çaba sahibiydi. Bu konudaki çabası tüm yoldaşlara örnek niteliğindeydi. Parti Önderliğinin çözümlemelerini kendisine güçlü bir zemin yapmıştı. Gösterdiği başarılarla kısa süre sonra bölük komutanlığı görevine getirilmişti. İmkanları her fırsatta doğru kullanmasını bilmişti. Yeni düşüncelere açıktı, yaratıcılık yeteneği gelişkindi. Kendi birliğine dayattığı anlayışlardan biri de kolektif çalışma anlayışıydı. Cinsler arasına fark koymaz, savaşçı bir kadın arkadaşla bir erkek arkadaşa aynı mesafede yaklaşırdı. Daha önce yaşadığı aile hayatı ona kadını anlama olanağı sunmuştu. Bundan dolayı da kadına saygılı ve alçakgönüllü yaklaşıyordu. Onda insan sevgisi bir çağlayan gibi coşkundu. Bildiklerini çevresiyle paylaşır, yapısını eğitir, talimatları yerinde verir, görevlendirmeleri uygun şekilde yapardı. Birliğinin gelişimini sürekli denetlerdi. Emeğe yaklaşımını, toplantılarda arkadaşlara söylediği, "İnsanın büyümesi için sürekli emek harcaması gerekir, emeksiz büyüme olmaz" belirlemesi ile ifade ederdi. Bu, adeta bir slogan olmuştu onda.

Hamit Yoldaş'ın yaşadığı bir olay, onun kitleye yaklaşımını çok güzel anlatıyor. Birgün, bir köye giderler. Gittikleri evin sahibi, devletin ona bir iş bulabileceğini söyleyip, ihanet etmesini istediğini söyler. Hamit Arkadaş, neden bu isteği reddetmesi gerektiğini anlatarak, aileye propaganda yapar ve çıkar. Tabii arkadaşlar bu eve bir daha uğramama görüşünde birleşirler. Hamit Arkadaş ise ısrarla bu eve yönelir ve sonunda aileyi kazanır. Onları stratejik bir konumda mücadeleye bağlar, evin erkeğini de milis yapar.

Yaralı halde dört gün yoldaşlarını bekledi

Hamit arkadaşın özgürlüğe büyük bir sevgisi vardı. O'nun için savaşıyordu.

Bu konuda ne taviz veriyor ne de uzlaşmacı yaklaşıyordu.

Mücadelemiz, büyük başarılar ve emekler sonucu 90'lı yıllara ulaşır. Hamit Arkadaş, beş yıl boyunca savaşın en kızgın yaşandığı alanlarda görev yapar. Botan'ın Cûdî, Besta, Gabar, Silopya ve Colemêrg alanlarında kalır. Sayısız eyleme girer, defalarca yaralanır. Ama emeği, fedakarlığı ve gerillacılığı ile hep büyür, hep gelişir. Öyle ki eyalette parmakla gösterilen ve yapısı tarafından oldukça sevilen komutanlardan biri olur.

Hamit Yoldaş, 1993 yılının sonbaharında Botan Eyaleti'nin Garisa alanında düşmanla girdiği bir çatışmada yaralanarak, yoldaşlarından kopar. Dört gün boyunca yaralı haliyle, büyük bir iradeyle direnir ve yoldaşlarının gelip kendisini almasını bekler. Dört koca gün boyunca açlığa, susuzluğa, soğuğa, kan kaybından kaynaklı halsizliğe rağmen hiç umudunu kaybetmez. Hep gözleri yolda, yoldaşlarını bekler. Dört koca gün boyunca, daha önce kaldığı tüm gerilla alanlarını, düşünsel ve ruhsal olarak ziyaret eder. Tanıdığı tüm yoldaşlarına misafir olur. En büyük hayali olan Önderlikle görüşür ve şehit yoldaşlarını hatırlar bir bir. Ve ailesine misafir olur. Her 3 çocuğunu da kucaklayıp öper doyasıya. Yaşadıklarını ve yaşayamadıklarını, umutlarını ve özlemlerini, acılarını ve sevinçlerini, mutluluklarını ve hüzünlerini hatırlar. Hiç birini tam yaşayamamıştır, hepsi yarım kalmıştır. Bunlar onun geleceğe bırakacağı mirasıdır artık. Gözleri arkada kalmayacaktır. Çocukları ve en çok da yoldaşları bu mirasını devralacaktır. Bu yüzden hepsiyle vedalaşır. Hiç bu kadar hızlı düşünmemiş ve konuşmamıştır. Koca bir ömür sığdırmak istemiştir bu dört güne.

Acı, hüzün ve huzur karışımı ruh haliyle ölüme meydan okur adeta. Son nefesine kadar büyük bir soğukkanlılıkla sorumluluklarının gereklerine göre yaşar. Ülkesi, halkı, Önderliği, Partisi, yoldaşları tüm benliğini kaplamıştır. Bir yandan her an arkadaşlarının gelip kendisini alacağı umudunu hep canlı tutarken diğer yandan da onları bir daha göremeyeceği düşüncesi koca bir karanlık gibi çöker yüreğine. Yüreği yangın yeridir. Yoldaşlarından ayrı düşmenin acısıdır yüreğini kavuran, susuzluk değil. Bir daha onları görememe ihtimalinin kahredici hüznüdür onu bitkin düşüren, açlık ve soğuk değil. Ve adım adım şehadete gitmenin verdiği huzurdur onu sakin ve güçlü kılan.

Tüm hayatı film şeridi gibi geçer gözlerinin önünden. Yaşadığı zorluklar, emeğiyle verdiği yaşam mücadelesi, aşık olması, evlenmesi, baba olması, mücadele ile tanışması, Önderliği tanıyıp anlamaya başlaması, yoldaşları ile dürüstlük ve emek üzerine kurduğu güçlü ilişkiler… Bunları düşünürken tüm duyguları da en yalın ve canlı haliyle yaşar. Kah gülümser, kah ağlar, kah suçluluk hisseder, kah gururlanır, kah hüzünlenir!.. Bazen dalar gider, bazen gözleri parlar, bazen kalbi çılgınlar gibi atar… En çok da birlikte gerillaya katıldığı çocukluk arkadaşları Şerif, İsa ve Musa'yı özlemiştir. Şimdi en çok da onların yanında olmasını ister. Çünkü onlar; dört çocukluk arkadaşı, dört sırdaş, dört yoldaş, dört dostturlar. Ve aslında dört gibi görünseler de birdirler. Her biri diğerinin özlemleri, acıları, hüzünleri, umutları ve hayalleri ile yüklüdür. Dördü de hiçbir zaman diğerini koymamıştır yarı yolda ve hiçbir koşulda sırt çevirmemişlerdir birbirlerine. Hep birbirlerine dayanak olmuş, birbirlerine güç vermiş, birbirlerine moral olmuşlardır. Hayalleri, düşleri, tutkuları, yolları ve yazgıları hep aynı olmuştur. Yüzündeki koca gülümseme, gözlerindeki hüzün onlara olan sevgisinin büyüklüğünü ve özleminin derinliğini söze gerek olmadan anlatmaya yeter…

Kahramanlaşan yoldaşları gelir aklına. Şehit düşmeden önce; "Mezar taşıma halkına borçludur diye yazın" diyen Mehmet Hayri Durmuş Yoldaş'ı şimdi daha iyi ve derinden anladığını fark eder ve hayranlığı daha da artar. Çünkü; adım adım ölüme giderken, yaptıklarını yeterli görmez. Hayri Yoldaşla aynı duyguları yaşamaktadır. Kendisini, tüm yaptıklarına rağmen borçlu hissetmektedir; Önderliğe, halka ve Partiye. Ve yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven Kemal Pir düşer aklına. Artık çok huzurludur. Bu büyük kahramanların yoldaşı olmanın, onları en derinden hissederek anlamanın ve adım adım onlara yürümenin verdiği huzur ve onurdur onunkisi… Onurludur çünkü; hayatı boyunca, sistemin halkına dayattığı inkar ve imhayı kabul etmemiş, teslim olmamıştır. İhanet çizgisini kabul etmemiş, sıradan yaşamayı tercih etmemiştir. Halkının, Önderliğinin ve de yoldaşlarının yanında yer almak, şehitlere layık olmak, onun için yaşamın anlamı olmuştur. Onurludur çünkü; bu uğurda şehitler kervanına katılacaktır.

Düşman operasyona son verip alandan çekildikten sonra ayak kemiği parçalandığı, ayağı şiştiği ve kan kaybından halsiz düştüğü halde Hamit Yoldaş adeta sürünerek, etrafında bulduğu çalı çırpıyı toplayıp bir ateş yakar. Öyle kolay şehit düşmeyecektir. Tüm gücünü toplayarak yaşamına saniyeler eklemek istercesine direnir. Ateşin başında bir yandan ısınırken diğer yandan dağları seyre koyulur. Dağlar ve Kürtler hep aynı cümlede anılırlar. Dağ halkıdır Kürtler. İsmini bile dağdan almıştır. Dağların Kürtlerdeki yeri apayrıdır. Kutsaldır dağlar, koruyup kollar. Ondandır ki, her düşman saldırısında dağlara sığınmıştır Kürtler. Direnmenin adı ve mekanıdır dağlar. Bunları düşünürken kendiliğinden diline dolanan türküyü mırıldanmaya başlar:

Başına bir hal gelirse
Dağlara gel dağlara
Seni saklar vermez ele
Dağlara gel dağlara

Hele bu dağlar, kadim Botan dağlarıysa, Komutan Egîd'in ayak izlerini taşıyor demektir. Her gerillanın olduğu gibi, Hamit Yoldaş'ın da idolüdür Komutan Egîd. Ve onun yolunda yürüyor olmanın onurunu taa yüreğinin derinliğinde hisseder. Bu dağlar gerillanın cenk alanıdır. Ne büyük darbeler indirilmiştir düşmana bu dağlarda. Ve her karışında şehit kanı vardır. Bir de bu yüzden kutsaldır…

Çelê Nimeja'da ölümsüzleşen kahraman

Dördüncü günde artık iyice takatten düşmüştür Hamit Yoldaş. Yoldaşlarının kendisini almaya geleceklerinden umudu kesilmese de, artık yolun sonuna yavaş yavaş geldiğini hissetmektedir. Bazen baygın düşmekte, bazen ayılıp kendine gelmektedir. Yavaş yavaş son demlerine yaklaşırken, son görevini, sorumluluğunu yerine getirmek istemektedir. Neler yaşandı, hangi eksikliklerden dolayı düşman darbe vurdu, kendisi nasıl koptu yoldaşlarından ve bu kopuş sürecinde neler yaşadı? Tüm bu konuların bilinmesi ve Partinin bilgilendirilmesi gerektiğini düşünür. Yanında bulunan kasetçaları çıkartarak yaşananları anlatıp kayda geçirir. Ve 'İradenin Zaferi'ni not düşer tarihe…

Şimdi sözü Hamit yoldaşa verelim ve yüreğimizi açarak dinleyelim bu kahraman Kürdistan gerillasını. Kendisi anlatsın yaşadıklarını, duygularını, ruh halini. Anlatsın ki; bilinsin hangi bedellerle, hangi kahramanlıklarla yürütülüyor bu mücadele. Anlatsın ki; inancın, Apocu iradenin nelere kadir olduğu herkesçe bilinsin. Ve Hamit Yoldaş gibi binlerce adsız kahramanın yüzü suyu hürmetine bugünlere geldiğimiz netçe anlaşılsın...

Hamit Yoldaş'ın şehadetinden önceki konuşması:

"Bir ara ben Garisa alanına gitmiştim. Xebat arkadaş beni istemişti. Eylem planı için ben de keşfe gitmiştim. Sonbahardı. Bu eylemi de yapalım, dedik. Hem yaşadığımız süreç için, hem de ileriki süreç için iyi bir eylemdi. Xiya karakolunu kaldıracaktık. O karakol kalksa ileride o arazide üç bölüklük güç yer alabilirdik. Bu bizim için de çok önemliydi. Biz daha oradayken, kar yağmaya başladı. Öbür yandan gelen sesler, operasyonun olacağını gösteriyordu. Bunun üzerine ben iki mangalık güçle noktadan ayrıldım ve arazinin keşfine giderek kontrol ettik. Dijwar arkadaşın bölüğüne gittik. Oralarda da düşman yoktu fakat Çelê Nimeja tepesinde vardı. Dijwar Arkadaş'a, tepecilerini çıkarmalarını söyledik. Ben de yanımdan dört arkadaş ve telsizi verdim. Fakat tepeciler çok ciddiyetsizlik yapmışlardı ve düşman onların önünde tepeye çıkmıştı. Ben katiyen böyle bir şey görmedim. Öyle stratejik bir savaş alanında düşman nasıl yer almış ve biz de görmemiştik! Onun üzerine ben yedi sekiz arkadaş ile birlikte tepeye çıktım. Düşmana pusu attık. Aramızda çatışma çıktı ve biz tepeyi aldık. O anda kobralar geldi, etrafımızı taradılar, bombalar yağdırdılar. Bir parça Mêrxas Arkadaş'a değdi ve orada şehit düştü. Arkadaşlar geldi, ne yapalım, dediler. Ben, cenazemizi alıp, aşağıyı götürüp saklayacağız, dedim. Bir de, tepe deşifre olmuştu, artık burada savaşamayız, dedim. Bunun üzerine cenazeyi alıp biraz aşağıya indiğimizde düşman tepenin etrafını dönüp, arkamızdan gelmişti ve birden bizi taradılar. Üç dört MG3 mermisi ayağıma isabet etti. Arkadaşlar paniklemesinler, ses çıkarmasınlar, çünkü düşmanın içindeyiz diye, sesimi çıkartmadım. Bir de yanımda partinin çok eşyası vardı. Para, şifreler, köy isimleri, eşya falan vardı yanımda. Ben de bu Parti değerleri ele geçmesin diye kalkıp kendimi sakladım. Ve tabancamı çıkarttım. Bir şey olursa kendimi vururum, dedim. O askerlerin içinde dört gün ve dört gece aç ve susuz kaldım. Kendimi sakladım. Bazen diyordum keşke biraz su olsaydı da içseydim. Biraz açılırdım. O zaman hiçbir şey yoktu. Sakladığım birkaç çam ağacının dibi dışında yatacağım yerim ve ağaçların yenilmeyen ufacık meyveleri dışında bir şey yoktu. Yine de hep ümitle bekledim. Arkadaşlar gelir beni bulurlar, dedim. Kesin, o bireye ne oldu, şehit mi düştü, devletin eline mi geçti diye sorup araştırırlar, diyordum. Bekledim hep. Fakat kimse gelmedi. İki gündür ben oradaydım. Düşman öğlen 11:30'da kendini bırakıp gitti. Hepsi önümde sıralanıp indiler. Ben de saklandığım yerden çıktım. Çelê Nimeja tepesine baktım. Kendime ateş yaktım fakat ayağım çok şişmişti. Dört gündür kemiği parçalanmıştı, kanım çok akmıştı, cansız kalmıştım. Tüm vücudum kansız kalmıştı. Ben burada kalmıştım, kimse imdadıma gelmedi. Artık düşman yoktu. Bağırdım, ses çıkardım, bekledim, yine de kimse gelmedi. Bunun üzerine orada kaldım.

İlk başta Parti Önderliği'ni devrimci duygularımla selamlarım. Heval Cemal, Heval Cuma, Heval Xebat ve genel Partideki tüm yoldaşlarıma selam ve saygılarımı sunuyorum. Ben yurtsever bir insanım. 88'den beri Partiye katıldım. Şehitler sömürgecilere karşıdır. Bizim de önümüzü aydınlatan şehitlerimizdir. Ve hiçbir zaman şehitler ölmez. Şehitler Parti şehitleridir. Yurtsever Kürt halkınındır. Bütün Kürt halkına selamlarım var. Ailem de yurtseverdir. Her şeylerini Partiye vermişler. Benim de 3 çocuğum var. Parti bana baktığı gözle onlara da bakmalıdır. Parti Önderliği'ne söz verdim. Yaşadıkça ciddi sorun yaratmayacağım, taa ki, şehit düşene kadar."

Şehit düşmeden önce; "Mezar taşıma halkına borçludur diye yazın" diyen Mehmet Hayri Durmuş Yoldaş'ı şimdi daha iyi ve derinden anladığını fark eder ve hayranlığı daha da artar. Çünkü; adım adım ölüme giderken yaptıklarını yeterli görmez. Kendisini, tüm yaptıklarına rağmen borçlu hissetmektedir; Önderliğe, halka ve Partiye. Ve yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven Kemal Pir düşer aklına. Artık çok huzurludur. Bu büyük kahramanların yoldaşı olmanın, onları en derinden hissederek anlamanın ve adım adım onlara yürümenin verdiği huzur ve onurdur onunkisi…

Yoldaşları en sonunda gelmişti gelmesine ama çok geç kalmışlardı. Hamit Yoldaş şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşmişti. Kasetçaları kucağında konuşurken son nefesini vermişti. Ve son nefeste söyledikleri talimat olmuştu yoldaşlarına. Mücadeleye inançları bilenmiş ve zafer andı olmuştu.

Sen rahat uyu, dürüstlüğün ve sadeliğin sembolü, emek kahramanı değerli yoldaş! Senin izinde destanlar yazarak zafere yürüyor yoldaşların…

Mücadele Arkadaşları

Eylemimle Önderliğe karşı borcumu ödemeye çalışacağım

"Özgürlük kolay olsaydı Ronahî ve Bêrîvan kendisini yakmazdı." dedi Rêber Apo, özgürlük yolunun ateşle döşendiğini bilerek! Amed zindanında Dörtlerin Ateşle Dansı'ndan sonra, Tanrılardan ateşi ilk çalan ve insanlığın aydınlanmasını sağlayarak Tanrıçalaşma yoluna giren; Amed Surlarında bedenini Newroz ateşiyle kutsayan Zekiye Alkan'dı. Onu, İzmir-Kadifekale'de Newrozlaşan Rahşan Demirel izledi. Bu halkaya, kapitalist modernitenin ta kalbinde ona meydan okuyan Ronahî ve Bêrîvanlar eklendi sonra. Onları takip eden ve ilk fedai eylemini gerçekleştiren ise, Zîlan oldu. Dersim'de düşmanın kalbinde patlattığında bedenini, sadece Dersim değil tüm Kürdistan sarsıldı, nefesler kesildi ve aydınlık yayıldı insanlığa. Ateşi bu defa kucaklayan Zîlan olmuştu ve Önderliğe yönelik her girişimin, her hunharca planın nasıl karşılık bulacağını öğretmişti dosta, düşmana. Ve Önder Apo'nun Kürdistan ve Ortadoğu'da çaktığı kıvılcımın günden güne yayıldığını gören sömürgeci ve işbirlikçi güçler, Kürt halkına, Ortadoğu halklarına ve dünya halklarına karanlığı dayatma planları yapmaya başladılar.

Bu karanlık hesapların yapıldığı dönemlere denk geliyor Akif Yoldaş'ın mücadele ile tanışması ve katılımı. 1980 yılında Rojava'nın Kobanê şehrine bağlı Serûkanî köyünde dünyaya geliyor Akif (Şahin Hüseyin) Yoldaş. Ailesi ekonomik sorunlardan dolayı bir süre sonra Kobanê'ye, ardından da Qamişlo'ya taşınıyor. Akif Yoldaş, Qamişlo'da okula devam edemiyor, ailesine katkıda bulunmak için çeşitli işlerde çalışmaya başlıyor. Parti ile tanışması da aynı döneme denk geliyor. 1997 yılında katıldığı bir eğitim programında belli bir yoğunlaşmayı yaşaması üzerine 1998 yılında Önderlik Sahası'na geçiyor ve Önderlik eğitimini alıyor. Önderlik eğitiminden geçen Akif Arkadaş, Parti'yi bireyler şahsında ele almaması gerektiğini görüyor. Önderlik ile sözleşmesinde, doğru bir katılımın nasıl olacağı, ülkeye, halka ve Önderliğe bağlılığın nasıl olması gerektiği konusunda bir kavrama ve anlama düzeyine ulaşıyor. Önderliğin kendisine, geri kişilik özellikleriyle mücadelede biçtiği misyon temelinde, Önderlik eğitimiyle kişiliğini daha derinliğine sorgulayıp, mücadele azmi ve kararlılığını bileyerek ülkeye geçme önerisi yapıyor. Böylece Önderlikten aldığı ideolojik güç ve moral ile, 1998 yazında hasretiyle yanıp tutuştuğu Kürdistan dağlarına kavuşuyor.

Akif Yoldaş fedai eylemi önerisi yapıyor

Akif Yoldaş, kavuştuğu Kürdistan dağlarında hem pratiğe katılımda hem de eğitimlerde öncülüğü elden bırakmıyor. Tam da Önderliğin biçtiği misyona denk bir pratiğin sahibi olmak için, müthiş çaba sarf ediyor. Savaş pratiğinde yeni olduğu için arkadaşları onu eylemlere katmak istemese de, o ısrarları sonucunda, çok sevdiği ve gözü gibi baktığı BKC'siyle birkaç eylemde yerini alıyor. 'Savaşmayı çabuk öğrenmeliyim; savaş insanı geliştirir' sözünü dilinden düşürmüyor. Bu düşman bilinci ve kararlılığı diğer yoldaşlarına da örnek oluyor ve Akif Yoldaş kısa sürede sevilen, bilinen, pratikte kabul edilen bir yoldaşa dönüşüyor. Önderlik'ten aldıklarını an be an, nefes nefese paylaşıyor yoldaşlarıyla. En büyük hayalinin, şehit dayısının kabrinin bulunduğu Riha'ya giderek savaşmak olduğunu belirtiyor.

Kürdistan dağlarında geçirdiği kısa bir sürenin ardından zifiri karanlık çöküyor dağlara, Kürdistan'a ve insanlık için çarpan tüm yüreklere. 9 Ekim komplosu ile sömürgeci ve işbirlikçiler, Önderliksiz bir yaşamı dayatıyor yüreği özgürlük için çarpanlara. Böylesi bir yaşamı kabul etmeyerek bedenini ateşe veren, bomba olup patlayan onlarca yoldaşı gibi, Akif Yoldaş da fedai eylem önerisi yapıyor; komplocuları en iyi cevabı verebilmek için.

'Güneşimizi Karartamazsınız' şiarıyla yükselen devrimci eylemsellik sürecine hazırlık için ilk olarak, geride bırakacağı mektupları yazıyor. Akif Yoldaş'ı daha iyi anlamak için, eyleminin amacını kendi mektuplarından okuyalım:

'Parti Önderliği'ne!

Kod adım Akif. Gerçek adım Şahin Hüseyin. 1980 Kobanê doğumluyum. 1998 yılında Partiye katıldım. Dihok'ta MİT binasına yönelik gerçekleştirilecek eylemin sahibiyim.

Eylemim; Başkan Apo'ya karşı geliştirilen Uluslararası Komplo'ya karşı bir yanıt, Başûr halkına bir çağrı ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ve Newroz Bayramı'nı bu şekilde kutlayıp selamlamadır. Yine 16 Mart Halepçe Katliamı'nda şehit düşen değerli halkımı anma temelindedir. Eylemimi bu temelde gerçekleştiriyorum. Böylesi bir eylemi yapma gücünü, iradesini, fırsatını ve şansını bana kazandıran Başkan Apo başta olmak üzere bütün ölümsüz şehitlerimize, yiğit Kürdistan halkına ve siz tüm yoldaşlarıma minnet duygularımı belirterek, selam ve saygılarımı sunuyorum.

Başkanım!

15 Şubat tarihinde korsan bir eylemle TC faşizmine teslim edilmeniz, gerçekten PKK mücadelesinin, PKK Önderliği'nin onların sistemlerini ne kadar sarstığını ve ne kadar mazlum halklara adanmış bir düşünce sistemi olduğunu tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Tarih boyunca bütün ulu önderler ne pahasına olursa olsun, yaşadıkları zamanın ve zeminin yaşanılmaz kılındığı, halkların halklaşmasının önünün alındığı, insanın insanlık dışı muamelelere tabi tutulduğu süreçlerde ortaya çıkmışlardır. Ancak bu önderler halkları kurtuluşa götürmüş olsalar bile, o zamanın egemen güçlerine karşı verdikleri savaşta üstün gelmiş olsalar bile kalıcı bir çözümü yaratamamışlardır. Yani ezen ve ezilen çelişkisi çözüm bulamadığı gibi daha sonraki süreçlerden günümüze kadar savaşların önünü de alamamıştır. Ama Apo ile doğan Önderlik, tüm bunlara çözümün adı olmaktadır. Apo gerçekliği yıllar boyu süren, asırları içine alan tarihi haksızlıklara ve çelişkilere "dur" demenin adıdır. Hedeflenen; bir halk değil, tüm insanlıktır.

Başkanım!

Biz, sizde yaratıldık; sizinle varız ve sizinle sürdüreceğiz özgürlük yürüyüşümüzü. Emek ve çabalarınıza karşı az da olsa layık olabilmek için başlattığım bu yürüyüşle, karar aldığım bu eylemle Önderliğe karşı borcumu ödemeye çalışacağım. Ve yine diyorum ki; borçluyum ve borçluyum.

Bu temelde bağlılık sözümü belirtirken, en içten selam ve saygılarımı sunuyorum.

Kürdistan halkına, özelde Başûrê Kurdistan halkına!

Siz değerli halkımız!

Yıllar boyu özgürlüğe olan tutkunuz uğruna sarf ettiğiniz çabalar çok büyük ve tartışmasızdır. Sizler sürekli bu topraklarda insanca yaşamak için ne gerekiyorsa, en değerli varlıklarınızı vermekten çekinmediniz. Ama bu tutkularınızı, duygularınızı, sahte önderliklerinizin düşmana peşkeş çektiğini görmekteyiz. Bugün Başûr'da yer edinmiş tank ve toplar kimindir? Dihok'da MİT'in açtığı şube niye? Biz unuttuk mu Dersim'i, Zilan'ı. Bu topraklarda ne düşmanı ne de savaşı istiyoruz. Bizlere karşı tüm sömürgeci devletler birleşip imhamıza soyunurken, buna karşı Filistin, Rum halkı ayaklanırken, siz ileri gelenlerin bu ayıbınızdaki ısrarınız bitmelidir. Biz, KDP'ye karşı değiliz. Ama onların da düşmanı arkasına alıp üzerimize gelmesini kabul edemeyiz. Özellikle eylemim için Dihok'u seçişim ve Dihok'ta bulunan Türk MİT binasına yürüyüşüm düşmanadır, sizlere değildir. Böylesi bir eylemle halkımızda yaratmak istediğim; artık gerçekleri görerek, PKK ve Önderliği'ne sahiplik ederek, mücadele içinde yer almalarıdır.

Değerli Kürdistan halkı!

Gün; Başkan Apo'ya uzanan elleri yürüyüşlerimizle, eylemlerimizle ve serhildanlarımızla kırma günüdür!

Gün; özgür Kürdistan'a yürüme günüdür. Başkan Apo'nun deyimiyle gün; örgütlülükle yıkılmaz irade günüdür!

Sizleri bu birlikteliğe ve örgütlülüğe çağırıyor, eylemimle selamlıyorum.

YAJK'a!

Hedefime doğru yola çıkarken; bir kez daha 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Parti Önderliği'nin yoğun çabalarıyla yaratılan ve Zilanlarla somutlaşan YAJK kadın hareketindeki tüm kadın yoldaşları Zilanlaşma çizgisinde yürüyüşe çağırarak, halkımızın Newroz bayramını kutluyorum ve en değerli varlığımız olan Başkan Apo'ya, dağ ve zindan direnişlerine, Kürdistan ve dünya devrim şehitlerine, tüm Kürdistan halkına ve ilerici dünya insanlığına, tüm yoldaşlara, özgürlüğe ve yaşama olan aşkımla selam ve saygılarımı sunuyorum.'

Bir eksikliğim varsa arkadaşlar affetsin!

Akif arkadaş eyleme gitmek için saatleri değil adeta dakikaları sayıyordu. Halen inanamıyorduk. Önderliğin esaretinin yarattığı şok ve aramızdan bir arkadaşın böylesi bir feda eylemine gidecek olması, sorumluluğumuzu kat be kat artırıyordu. Özgürleşmeye yürüyordu ve hepimizden moralliydi. O da Zîlan, Berwar ve Rojbîn arkadaşlar gibi ölümden yaşamı yaratacaktı ve bunun bilincindeydi.

Bir heyecan, coşku seline dönmüştü Akif Yoldaş eylemine hazırlanırken. Eylemiyle adeta baharı ve yeniden doğuşu çağrıştırıyordu. Eylem için kullanılacak patlayıcıları hazırlayan ve daha sonra kendisi de şehit düşecek olan Xebat Arkadaş'ın yanına gittiğinde, 'Çok sağlam ve yüklü olmalı, özenle yapmalıyız' diyerek, onunla birlikte çalışıyordu. Bomba yüklü raxtını taktığında etrafındakilere, 'Acaba ne kadar düşman vurabilirim bununla' diye soruyor, tüm yoğunlaşmasını eyleme odaklıyordu.

Adı-Soyadı:
Şahin Hüseyin
Kod Adı: Akif
Doğum Yeri ve Tarihi:
1980-Kobanê-Serûkanî Köyü
Mücadeleye katılım tarihi:
1998
Şehadet tarihi:
10 Mart 1999-Dihok
MİT binasına yönelik
fedai eylemi

Sabah bütün arkadaşlar toplanmıştık içtima için. Akif arkadaş karşımızda bir abide gibi duruyordu. Dilinden dökülen şu sözler hepimizi iç sorgulamaya götürmeye ve yoldaşlık sıcaklığını göstermeye yetti: 'Bir göreve gitmek üzere çok sevdiğim siz yoldaşlarımdan ayrılıyorum. Eğer bugüne kadar yaptığım bir eksikliğim varsa arkadaşlar affetsin.' Hazırlanan bomba yüklü raxtının çalışmaması ihtimaline karşı yanına bir el bombası ve tabancasını da alarak gözden kayboldu.

Akif Yoldaş, Dihok'taki MİT binasına ulaştığında el bombasını nöbetçi kulübesine atarak hızla içeri giriyor. Binadan içeri girdiğinde, MİT sorumlusu ile birlikte toplantı halinde olan 25 kişinin bulunduğu odada sloganlar eşliğinde üzerindeki bombayı patlatıyor.

10 Mart 1999'da, saat 14:30'da Akif Yoldaş kendisini düşmanın beyninde patlatarak işbirlikçiliğe ve sömürgeciliğe en anlamlı cevabı verdi. Eylemin zamanlaması, kararlılık, ısrar, yaratıcılık bakımından Başûr'da düşmana indirilen en sert darbeyi vurmayı bildi. O gün düşmanda patlayan yalnızca bir Akif değildi, bugün Şêladizê'de sömürgeci TC'ye karşı isyana kalkan halkı için bir kıvılcım, yoldaşlarının yüreğinde ise sönmeyecek bir ışık oldu.

Seni yaşatmak ve Özgür Önderlik ve Özgür Kürdistan'ı gerçekleştirmek en büyük yaşam gerekçemizdir.

Mücadele arkadaşları